Regt. 6 Dorobanți de Gardă „Mihai Viteazul"

Dorobanții de Gardă

Însemnări din Războiul nostru Sfânt
(Campania din 1941)

12 Iulie 1942

Mareșalul Ion Antonescu
Conducătorul Statului Român
Implinitor al destinului românesc

Ostași,

V'am făgăduit din prima zi a nouei Domnii și a luptei mele naționale să vă duc la biruință;

Să șterg pata de desonoare din cartea Neamului și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri.

Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a bisericii, lupta pentru vetrele și altarele românești de totdeauna.

Ostași,

Vă ordon:
Treceți Prutul.
Sdrobiți dușmanul din răsărit și miazănoapte.

Desrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți.

Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii Voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre.

Ostași,

Plecați azi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri în lupta lor.

Înainte!

Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aci străjă dreptății și zid de cetate creștină.

Fiți vrednici de trecutul românesc.

Ostași,

Veți lupta cot la cot, suflet de suflet, lângă cea mai puternică și glorioasă armată a lumii.

Îndrăzniți să vă măsurați vitejia și să vă dovediți mândria camarazilor noștri.

Ei luptă pe pământul moldovenesc, pentru granițele noastre și pentru dreptatea lumii.

Fiți vrednici de cinstea, pe care v'a făcut-o istoria, Armata Marelui Reich și neîntrecutul ei comandant Adolf Hitler.

Ostași,

Înainte!

Să luptați pentru gloria Neamului.

Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Voevod și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor căzuți pe pământul veșniciei noastre cu gândul țintă la Dumnezeu.

Să luptați pentru desrobirea fraților noștri, a Basarabiei și a Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și căminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea. V'o cere Neamul, Regele și Generalul vostru.

Ostași,

Izbânda va fi a noastră.

La luptă!

Cu Dumnezeu înainte!

Comandant de Căpetenie al Armatei
General Antonescu

Prezentare

Indemnatu-ne-a cugetul să înfățișăm, în logodire de vorbe, isprăvile ostășești ale Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" în campania din Basarabia și Ucraina.

La început, cele cuprinse în prezenta lucrare au fost simple și risipite însemnări, pe cari unii dintre ofițerii și ostașii Regimentului le-au notat prin carnetele și scrisorile lor, în puținele clipe de răgaz, cât le putea îngădui câmpul de luptă.

În răstimpul scurt dela cucerirea Odesei și până acum, am primit numeroase note, scrisori și fotografii din războiu. Le-am citit cu atenție și cu emoția trezită de amintirea clipelor trăite.

Popasul acesta, departe de bubuiturile tunului, de țăcănitul vijelios al mitralierelor și de fumul câmpului de bătaie ne-a prilejuit o potolită reculegere precum și înfiripărea unei perspective care, oricât ar fi de mărginită în timp, ne-a înlesnit intuirea adevărului și înfiripărea unei obiective atmosfere, în care sunt prezentate faptele, oamenii și locurile.

Cele ce urmează sunt momente răzlețe, icoane simple și trăiri înfiorate, desprinse din uriașa frescă a luptelor de pe frontul Basarabean și al Odesei.

Răbojirea faptelor se datorește celor cari s'au prilejuit a fi de față la titanica încordare a Regimentului nostru, în campania anului trecut; așa că faptele scrise cu pană pe hârtie au fost săpate mai întâi, în inima lor.

Totuși pentru ca nu cumva printre boabele de adevăr al slovelor curate să se strecoare și neghina neadevărului, am pornit a cerca notițele primite cu ordinele și rapoartele operative din arhiva Regimentului, precum și cu urmele trainic întipărite în amintirea noastră.

Potrivirea cu documentele isprăvită fiind, am lăsat să se brodeze pe urzeala adevărului, petalele fiorului de autentică și răscolitoare trăire a celor povestite.

Ne-am ferit din cât am putut să nu ne amestecăm în technica stilului, lăsându-l cu toată felurimea lui, după chi-

lui este de neînlăturat într'o carte ca aceasta. Va fi fiind acesta un păcat? E cu putință. Cred însă că unei astfel de lucrări — rod al muncii și sensibilității atâtor modești făurari — îi stă mai frumos într'o gâteală stilistică feluriță.

Răsfoindu-le, în urma acestei întocmiri, ne-am dat seama că n'ar fi cu totul lipsite de interes, atât pentru cei cari zăbovesc cu cititul cărților, cât și pentru cel ce va întocmi cândva istoria sistematică și întreagă a Sfântului nostru războiu.

Și, fiindcă le socotim ca o dreaptă avere a Neamului, ai cărui flăcăi au încrustat cu sabia în hrisovul veșniciei, ceea ce este aci însemnat cu vremelnic condeiu, îmi iau îngăduința să le înfățișez în această carte, ca o smerită cinstire a celor bravi și ca o pilduire grăitoare spre folosul sufletesc al iubitorilor de Țară și de Lege.

Colonel Șt. Opriș

Se 'ntorc biruitorii

8. XI. 1941 In așteptarea intrării în București

Se'ntorc în marș triumfător biruitorii și țara recunoaște în ei pe cei mai buni copii ai săi. N'au așteptat decât un semn pentru a-și îmbrățișa și desrobi frații. Când Mareșalul le-a spus: „Vă ordon să treceți Prutul!" în sufletul fiecăruia s'a înfiripat mândria milenară a legiunilor romane, în fiecare recunoșteai arcașii și pândarii lui Ștefan, buciumașii lui Mihai Viteazul și dorobanții dela Plevna.

Porneau să înfrângă cutezanța și nemernicia vrăjmașă, să redeschidă sfintele locașe, să redea țării ogorul și feciorii. Și trebuia să învingă, fiindcă lupta lor era dreaptă, era sfântă.

Flamurile fluturânde ale stindardelor nu-și înălțau fruntea mânate de ambiții sau orgolii. Semeția și strălucirea lor biruitoare le-o dădea „Crucea" și glasul unui Neam ce-și apără onoarea. Prin vitejia și ținuta voastră demnă ați arătat nu numai marilor voștri aliați ci lumii întregi, vigoarea trupului și tăria sufletească de o netăgăduită va-

Puterea armelor, dar mai ales nesdruncinata voastră credinţă, v'a indrumat spre victorie şi v'a incununat fruntile cu aureola recunoştinţei naţionale.

Cine ar putea preţui la adevărata ei valoare, marea dăruire a fiinţei voastre?

Cine ar putea să nu vă privească cu admiraţie?

Voi sunteţi făcliile cari luminaţi calea unui viitor mai bun, plin de nădejdi. Sângele vostru care s'a infrăţit cu brazda moldovenească de aci şi de dincolo de Nistru, e preţul desrobirii şi unirii frăţeşti. Când ţara vă primeşte azi, nu-i hainä in deajuns de sărbătorească să o impodobească, iar măreţia faptelor umbreşte durerile trecutului.

In calea biruinţii voastre aşternem gândurile şi simţimintele noastre ca florile bucuriei dătătoare de nădejdi.

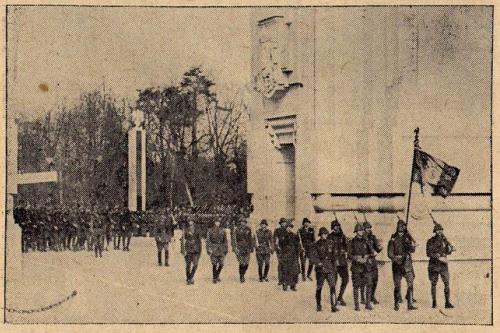

8. XI. 1941 Reg. Gardă „Mihai Viteazul" trece pe sub Arcul de Triumf

Printre rândurile voastre, păşesc umbrele celor ce şi-au găsit lespedea veşniciei pe câmpul de onoare, intregind nesfârşitele legiuni nevăzute de Eroi ai unităţii şi idealului naţional.

Pentru toţi aceşti viteji ai Neamului, ale căror morminte vor rămâne veghe pe noul hotar de ţară, vom lăsa să se

furişeze o lacrimă .... o rugă tăcută .... o închinare .... Pentru ei vom sădi in suflet floarea recunoştinţei.

Vouă care v'aţi inviforat trupurile în focul luptelor, vă suntem la fel de îndatoraţi.

In privirile voastre în care se oglindeşte România dela Răsărit până la Soare Apune, în marşul vostru cadenţat şi sigur, simţim măreţia înfăptuirilor naţionale.

Feţele voastre bronzate de soarele şi vânturile Ucrainei destăinuesc împlinirile de până acum şi încrederea în biruinţa totală.

Vă întoarceţi în marşul triumfător al dreptăţii naţionale şi ţara vă primeşte în frunte cu tânărul ei Rege şi Mareşalul Conducător care v'a cărmuit in lupte.

Arcul răsplătitor vitejilor vă îmbrăţişează coloanele şi ruga întregului neam întovărăşeşte paşii voştri.

Ingerii şi Arhanghelii scutura-vor flori din cununa cerească şi le vor aşterne în calea voastră.

Stindardele ce v'au luminat sufletul în vifor şi întunecare vrăjmaşă, îşi înalţă azi triumfătoare fruntile către Cerul ai cărui duşmani i-aţi răpus.

Voi, vlăstare plămădite din trunchiul latin şi dacic, urzitorii unui destin de veacuri, primiţi prinosul etern al recunoştinţei şi mândriei româneşti!

8. XI. 1941 Ofiţerii înapoiaţi din Campanie la sosirea în cazarmă

Stiharii vremurilor de azi scri-vor din faptele voastre înălțătoare pagini de epopee națională, făurită de voi prin crâncene lupte, în stepele răsăritene.

Și alături de voi, primi-vor închinare legiunile de Voevozi și Panduri păstrători de glie, ale căror umbre s'au încadențat marșului triumfător al românismului, recunoscători de-apururi vitezei oștiri și conducătorilor săi, pe calea strălucită a marei biruinți.

Fi-vor aceste pagini un semn al gândurilor noastre curate ca unda cristalină de izvor. Trecute din veac în veac ca sunetul unei doine de caval, vor spune pruncilor și flăcăilor povestea voastră croită din vitejie, durere și dor.

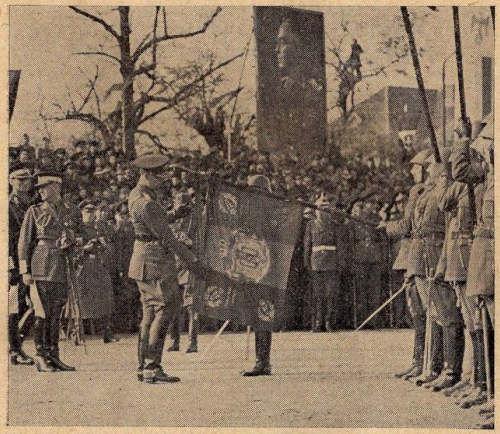

8. XI. 1941. M. S. REGELE MIHAI I
DECORÂND DRAPELUL REGIMENTULUI DE GARDĂ „MIHAI VITEAZUL"
CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL" CL. III

MOTIVAREA CONFERIRII ORDINULUI MILITAR „MIHAI VITEAZUL" CL. III REGIMENTULUI DE GARDA "MIHAI VITEAZUL"

Prin Decretul Regal Nr. 3091 din 7 Noembrie 1941 s'a hotărît:

„Conferim Ordinul Militar „Mihai Viteazul" Cl. III, drapelului Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul", pentru eroismul și spiritul de jertfă de care au dat dovadă ofițerii, subofițerii și trupa acestui regiment în luptele din ziua de 6 Iulie 1941, date în lunca Prutului, unde reușește să sdrobească rezistențele cazematelor inamice și să pună stăpânire pe înălțimile Vest Cania, formând primul cap de pod dela Fălciu, pe care-l menține, servind ca bază de plecare a atacurilor pentru respingerea inamicului din Basarabia.

„S'a distins de asemenea în luptele din fața Odesei, unde, în ziua de 2 Septembrie 1941, contra-atacă din proprie inițiativă în sectorul Diviziilor 8-a și 14-a, reușind să respingă pe inamic și să restabilească linia de apărare, precum și în luptele dela Razw — Conacul, unde a străpuns apărarea inamică, făcând prizonieri și capturând mult material de război".

CITAŢIILE CU ORDIN DE ZI, CE PRIVESC ACTIVITATEA PE CAMPUL DE LUPTA A REGIMENTULUI DE GARDA „MIHAI VITEAZUL"

Ordin de zi pe Armată

„Aduc Aviaţiei, Corpului V Armată, Diviziilor 21 şi de Gardă, recunoştinţa Românieî pentru lupta şi rezistenţa lor eroică din ziua de 12 Iulie.

„Mă închin respectos în faţa morţilor şi mulţumesc luptătorilor pentru bravura lor.

„Comandanţii, ofiţerii şi ostaşii aviaţiei şi Corpului V Armată au binemeritat dela Patrie".

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN
ŞI COMANDANTUL DE CAPETENIE AL OŞTIRII
(ss) General ANTONESCU

Ordin de zi pe Divizia de Gardă Nr. 213 din 7 Iulie 1941

„In ziua de 6 Iulie 1941, după trei zile de lupte crâncene, străbătând un baraj dens de infanterie şi artilerie, într'un teren mlăştinos, văzut şi stăpânit perfect de inamic, Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" a reuşit să cucerească toate cazematele inamice dela Valienatos, iar printr'un atac năpraznic să rupă frontul inamic şi să cucerească" Dealul fără nume" dela Vest Cania, deschizând astfel drumul celorlalte unităţi ale Diviziei de Gardă şi unităţilor Diviziei 21 Infanterie, pentru stabilirea capului de pod Fălciu.

„Pentru eroismul dovedit de ofiţerii şi trupa Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul", cari, cu un curaj deosebit, au înfruntat cu seninătate moartea, învingând toate piedecile inamicului şi ale naturii",

ORDON:

Citarea prin ordin de zi pe Divizie a Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

Acest ordin va fi adus la cunoştinţa tuturor unităţilor din Divizie".

COMANDANTUL DIVIZIEI I-a GARDA
(ss) General N. ŞOVA

Ordin de zi pe Divizia de Gardă No. 201 din 23 Iulie 1941

„După luptele grele cari au durat timp de 27 zile neîntrerupt (22 Iunie — 19 Iulie), Divizia de Gardă a reuşit:

„ — Să rupă frontul inamic în ziua de 6 Iulie, dând posibilitatea şi Diviziei 21 Infanterie să intre în front fără sacrificii sângeroase;

„ — Să lărgească şi să consolideze capul de pod în zilele de 7—11 Iulie;

„ — Să reziste contra tuturor contra-atacurilor inamice în zilele de 12 — 14 Iulie;

„ — Să sfarme întreaga apărare inamică între Leova şi Dealul Vulturului în zilele de 16 — 19 Iulie;

„ — Să provoace pierderi foarte grele inamicului;

„Pentru eroismul şi spiritul de sacrificiu, de care au dat dovadă unităţile Diviziei de Gardă, reuşind să înscrie în istoria Neamului o pagină de nepieritoare glorie,

„Aduc tuturor ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei, mulţumirile mele şi îndemnul ca şi în viitoarele operaţiuni, să-şi îndeplinească la fel îndatoririle pentru Naţiune, Patrie, Rege şi Conducător şi pentru memoria celor căzuţi.

„Acest ordin de zi va fi adus la cunoştinţa tuturor unităţilor din Divizia de Gardă, pentru a fi cetit ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei".

COMANDANTUL DIVIZIEI I-a GARDA
(ss) General N. ŞOVA

Ordin de zi No. 68 din 4 Septembrie 1941 al Corpului XI Armată

„Pentru faptele de arme deosebit de eroice de cari au dat dovadă trupa şi ofiţerii Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" în ziua de 2 Septembrie 1941, când, din proprie iniţiativă au alergat în ajutorul camarazilor lor din Diviziile 8-a şi 14-a Infanterie, contra-atacaţi puternic de inamic, şi au reuşit ca în două rânduri, în interval de câteva ore, să restabilească o situaţie extrem de periculoasă:

ORDON:

Citarea prin ordin de zi pe Corpul XI Armată a Regimentului de Gardă" Mihai Viteazul".

Acest ordin va fi adus la cunoştinţa tuturor unităţilor din subordinele Corpului XI Armată".

COMANDANTUL CORPULUI XI ARMATA
(ss) General de Divizie C. CONSTANTINESCU

Ordin de zi pe Corpul XI Armată No. 76 din 21 Septembrie 1941

„In bătălia dela Odesa, pe timpul luptelor grele dela 15—17 Septembrie 1941, Divizia I-a de Gardă a primit misiunea, în legătură la Nord cu Divizia de Grăniceri, să suprime întrândul inamic dela Vest Dalnik, în regiunea Hutor, Dalnik, Navk Colhoz.

„In această operaţiune Divizia de Gardă îşi concentrează majoritatea forţelor în regiunea S. E. Cota 63,1, prin sectorul Diviziei 14-a, concomitent cu un atac frontal pe direcţia Hutor — Dalnik—Km — Dalnik, unde inamicul a opus cea mai puternică rezistenţă, pe tot timpul operaţiunilor.

„Operaţiunea a fost condusă cu toată energia posibilă, impulsiunea mergând până în linia I-a prin ofiţeri, prin Statul Major al Diviziei, în frunte chiar cu Comandantul Diviziei, având ca rezultat distrugerea Regimentului 287 Infanterie inamic, capturând numai în aceste lupte peste 1000 prizonieri şi foarte mult material de război.

„Cu toate pierderile avute, şi cu trupa complet epuizată, ea primeşte misiunea de a face un nou efort, spre a continua operaţiunile până în ziua de 20 Septembrie 1941, pentru a reduce şi rezistenţele inamice de pe ultimele înălţimi ale platoului Vest Dalnik, după care să păstreze cu orice preţ terenul cucerit.

„Pentru faptele de mai sus, aduc viile mele mulţumiri soldaţilor acestei Divizii, ofiţeri, subofiţeri şi trupă, iar eroismul lor va rămâne pentru totdeauna, viu exemplu în istoria Neamului şi o citez pentru aceasta, ca un exemplu de multă bravură pe întregul Corp de Armată".

COMANDANTUL CORPULUI XI ARMATA
(ss) General de Divizie C. CONSTANTINESCU

Ordin de zi pe Divizia de Gardă No. 267 din 24 Septembrie 1941

„Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul", luând parte la luptele date în faţa Dalnikului, a reuşit în timpul dela 17—23 Septembrie 1941, să reamintească inamicului vitejia şi spiritul de jertfă al ofiţerilor şi soldaţilor din acest Regiment.

„Cu tot focul ucigător al inamicului, Regimentul a reuşit să cucerească succesiv două liziere de salcâmi, să captureze 190 prizonieri, 2 tunuri anticar, 6 mitraliere şi diferit material de război.

„Pentru eroismul ofiţerilor şi trupei Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" pentru spiritul de abnegaţie şi curajul cu care ofiţerii şi-au condus unităţile în cele mai îndrăzneţe atacuri, pentru tenacitatea cu care regimentul a căutat să-şi îndeplinească misiunile primite,

O R D O N :

„Citarea prin ordin de zi pe Divizie a Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

„Acest ordin de zi va fi adus la cunoştinţa tuturor unităţilor din Divizie".

COMANDANTUL DIVIZIEI I-a GARDA
(ss) General N. ŞOVA

Ordin de zi pe Divizia de Gardă No. 269 din 28 Septembrie 1941

„In momentul când Divizia de Gardă este deplasată din zona Dalnik, unde, după lupte îndelungate de zi şi de noapte, a reuşit să înscrie încă o pagină de glorie în istoria armatei române şi a neamului românesc, menţinând tot timpul o atitudine agresivă, gândul meu se îndreaptă spre cei cari s'au sacrificat pentru Neam, Ţară, Rege şi Conducător.

„Mulţumesc tuturor ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei de felul elogios cu care şi-au îndeplinit datoria de apărători ai drepturilor româneşti.

„Acest ordin de zi va fi adus la cunoştinţa tuturor unităţilor din Divizie".

COMANDANTUL DIVIZIEI DE GARDA
(ss) General N. ŞOVA

DECORAREA OFIŢERILOR ŞI TRUPEI CU „CRUCEA DE FIER"

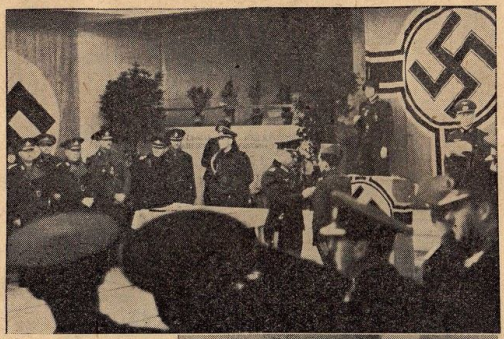

Sus. In primul plan: Lt. Col. Dobriceanu Alexandru, Şeful de Stat Major al Diviziei de Gardă.

Lt. Col. Birţ Pavel, ajutorul Comandantului Reg. Gardă „Mihai Viteazul".

Jos. Colonel Ştefan Opriş, Comand. Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" în momentul când Dl. G-ral Haufe îl decorează.

Din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" au mai fost decoraţi cu crucea de fier şi: Căpitan Ionescu Anton (mort), Căpitan Diaconescu Traian, Lt. Irinca Gh., Pl. Herghelegiu Gh., Serg. Truşcă Ion şi caporal Leu Florea; iar dela Bat. Mitr. Divizionare Serg. Olaru Niculae.

Comandantul

Generalul N. Şova
Comandantul Diviziei de Gardă

Printre comandanţii de mari unităţi care s'au distins prin vrednicie ostăşească şi neclintită încredere în biruinţa noastră impotriva duşmanului dela răsărit, îşi are meritatul loc personalitatea Generalului Nicolae Şova, Comandantul Diviziei de Gardă.

Deoarece el este ctitorul spiritual al strălucitelor biruinţi pe care Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" le-a răbojit în hrisovul Neamului, cuvine-se ca semn de respectuos omagiu, să-i dăltuim chipul pe frontispiciul acestei cărţi, în care evocăm episoadele măreţe şi reconstituim luptele aspre şi îndârjite din campania Regimentului nostru, în Basarabia şi Ucraina.

Toți cei care i-am ascultat îndemnurile și i-am împlinit poruncile, avem sentimentul clar că Generalul N. Șova întruchipează, în gradul cel mai înalt, însușirile de căpetenie ale comandantului de oaste.

Susținut de un *puternic sentiment al eului propriu*, care se resfrânge în afară printr'o siguranță de sine, a stăpânit dela înălțime și în toate încheieturile, situațiile tactice și misiunile încredințate bravei sale Divizii.

Cum venea destul de adesea pe la postul nostru de comandă, aducea cu sine încrederea cea mare, risipind umbra oricărei îndoieli pe care clipele grele, în mod fatal, o lăsau peste lumina sufletelor noastre.

Nimeni nu l-a văzut nehotărît între două alternative. Și credem că nici el, în liniștea meditațiilor interioare, nu s'a surprins într'o astfel de postură. Îndârjita stăruință și arcuita voință de a birui l-au oprit dela o astfel de manifestare.

Datorită acestor însușiri, aparentele insuccese ale unor critice împrejurări, sfârșeau prin a deveni biruințe mari și hotărîtoare, care sporeau și faima Diviziei și elanul luptătorilor.

Fluxul și refluxul inerent câmpului ce luptă nu s'au schițat în niciun punct al sectorului Diviziei de Gardă.

Dacă nu se atingea obiectivul ordonat inițial — și aceasta rare ori se întâmpla — se trecea la cucerirea terenului pas cu pas, metru cu metru, astfel că trupa sa trebuia să dovedească oricând și oricum superioritatea combativă față de dușman.

Această atitudine de continuă îmbărbătare este concretizarea materială a energicei și hotăritei sale firi.

De un optimism robust și însoțit de o uriașă credință în posibilitățile viitorului și în steaua Neamului, pune un accent vibrant și o răscolitoare convingere în toate acțiunile sale.

Stăpân pe subtilitățile psihologice ale războiului și pe technica luptei, întocmea ordinele de bătaie cu atâta meticulozitate și atât de conforme cu realitatea, încât ele deveneau pentru executanți zorile biruinții.

N'a descifrat câmpul de luptă numai prin luminile unor teorii militare, oricât de adevărate ar fi acestea. A citit situația tactică și prin pipăirea reală a fiecărui caz în parte pentru a-i surprinde făptura și particularitatea.

Prin această metodă, a reușit să prevadă, în poruncile și planurile sale, toate eventualitățile și a putut să țină în frâul comenzii chiar și „imponderabilele", de care foarte adesea, dacă nu chiar întotdeauna, atârnă soarta bătăliilor.

Cea mai grăitoare ilustrare a metodei sale de acțiune și de comandă este lupta și biruința dela Kagarlyk.

Desfăcut de orice prejudecăți, pe care le considera un cenefolositor, dăunător supleței de judecată și dreptei hotăriri, a văzut limpede și fulgerător de repede, că intenția dușmanului masat la Kagarlyk era de a tăia în două întregul sistem ofensiv al armatelor noastre, închizându-le retragerea.

Din inițiativă exclusiv personală, atacă și răstoarnă sistemul ofensiv al bolșevicilor, surprinzându-l înainte de a se desfășura.

Ceea ce uimește însă în chip deosebit pe cel care caută să pătrundă rosturile acestei remarcabile personalități, este modul cum acest mănunchi de reale și alese însușiri, sunt organizate.

Atâtea forțe sufletești, susținându-se și condiționându-se reciproc, formează o unitate organică și strâns structurată, prin arta cu care sunt mânuite de purtătorul lor. Dar comandantul nostru atât de fericit dotat este dublat și de însușirile unui om de ispravă.

Din adâncurile dogoritorului său suflet se revarsă asuprea noastră efluviile unei copleșitoare omenii.

In iureșul bătăliilor, simțeam cum ne întovărășește, alături de chibzuitele îndemnuri ale comandantului, dragostea caldă și curată svâcnită din inima sa de părinte.

Datorită acestor multiple resurse spirituale, era firesc să deseneze un drum luminos, punctat de atâtea victorii și să dăruiască istoriei noastre militare un capitol atât de bogat în fapte de vrednicie ostășească.

Capitolul acesta înscris sub numele Generalului N. Șova se deschide cu spargerea frontului dela Fălciu — culmineaza cu biruința dela Kagarlyk și se încheie cu înstăpânirea armatelor noastre pe platolul dela Vest și Est Dalnik — Cota 55,2.

Toate aceste biruințe sunt granitice temeiuri ale prestigiului Diviziei de Gardă;

Sunt grăitoare documente de autentică vitejie românească;

Sunt trofee pe care Generalul și ostașii săi le-au așternut pe treptele Regescului Tron;

Sunt mărturisirea împlinirii vrerilor Mareșalului Conducător;

Sunt un spor de încredere în trăinicia și cinstirea Neamului nostru, în veacul veacului.

In așteptare pe Prut

In toamna anului 1940, Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" părăsește garnizoana București, și se instalează ca străjuitor al silnicei frontiere dela Prut, în sectorul Huși — Ghermănești. Ochiul iscoditor al voinicilor noștri căuta să desluşească peste spinarea dealurilor, în ceața depărtărilor spre Răsărit, apele Nistrului, granița de până ieri a Țării Românești.

Nimeni și nimic nu le putea scoate din suflet icoana pământului basarabean, lipit strâns de trupul țării, așa cum o conturaseră cu tibișirul pe tabla școalei sătești, sau dăduseră rotogolul cu degetul pe harta din peretele clasei. Porneau hăt de sus, dela Hotin și coborau pe cordeaua încrețită a Nistrului, până la Liman și Marea Neagră.

Și acum?!....

Țara ciopârțită, iar Prutul, ca o rană deschisă în carnea și sufletul Neamului....

Colinele și măgurile Basarabiei, nu mai păreau geologice încremeniri ci înfiorări ale scoarței pământului, care nu poate să sufere stăpânire străină.

Și cum ele se îndesesc tot mai mult spre malul Prutului, lasă impresia că Basarabia încearcă să se strângă tot mai mult la sânul țării — și că, pe sub șuvoiul de apă turbure, își strânge pumnii încleștați țarina Basarabiei, cu țarina Moldovei.

Tălăzuirile Prutului, cu apele umflate de ploile toamnei, sunt pentru noi toți tălăzuiri ale destinelor omenești.

Dar oricât de încâlcită ar fi cartea vremii, noi una știm să cetim în ea:

— Din aceste clătinări și tălăzuiri de destine, ne vom închega trainic și pentru veac de veac, mărețul și îndreptățitul nostru viitor.

In miezul iernii, viscolul ne aduce geamăt înăbușit din durerea fraților pentru care orânduirile și datinele creștine nu mai fiinţau. Pentru ei nu s'a mai înfăptuit minunea Nașterii Mântuitorului și nici colinda veacurilor nu le-a mai răsunat pe sub fereastră.

Dangăt de clopot nu-i chema la prăznuire împărătească şi la închinare creştinească. Steaua magilor însă, steaua dragostei pentru cei de-un neam şi de-o lege, le lumina în taină calea nădejdilor.

In vălmăşag de gânduri, în păienjeniş de presupuneri, în svâcnet de presentimente şi în arcuiri de voinţă s'a scurs iarna şi ne apropiem de pragul primăverii.

Ni se încredinţase un alt sector pe Prut, între Fălciu şi Rănzeşti.

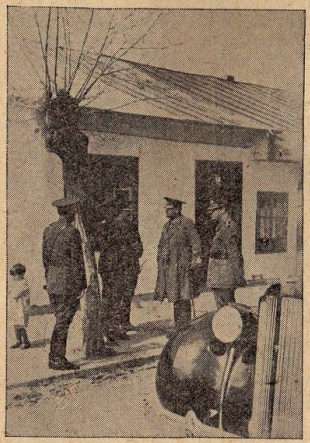

Dl. G-ral Şova cu Şeful de Stat Major Lt. Col. Dobriceanu A. în inspecţia regimentului pe Prut. Mai 1941

Fiorii primăverii şi clocotul firii sporiră clocotul din inimile ostaşilor.

Unităţile aşezate de-alungul Prutului erau înşirate pe firul apei ca într'o salbă de foc şi de hotărire răzbunătoare.

Pe malul de dincolo, sovieticii manifestau o uluitoare şi nervoasă activitate:

— Mişcări de trupe ... semnalizări ... focuri de armă.

Zilele şi nopţile se scurgeau greu şi neliniştite. Ajustarea şi definitivarea sectoarelor, recunoaşterile intensificate, treceri de trupe germane prin sector, — toate erau semne că ceasul luptei va suna în curând.

Voinicii noştri, deslegând bine aceste semne prevestitoare, nu mai puteau fi ţinuţi în frâul comenzii.

Prelungirea aşteptării şi amânarea începutului, îndrăzneau să le socotească drept umilire şi ocară. De asemenea nimănui nu i-ar fi trecut prin minte gândul că ei sunt obligaţi să ducă luptă de apărare — luptă defensivă.

Doreau arzător să treacă în iureşul atacului peste mâloasa apă a Prutului şi acolo, pe pământul pângărit şi în faţa fraţilor batjocoriţi, să le plătească hoardelor roşii, cu măsura care li se cuvenea.

Se apropia ziua plinirii vrerilor ostăşeşti şi a asprei răfueli.

Era în dimineaţa de 21 Iunie 1941.

Sub geana încruntată a zării încărcată cu nouri plumburii, ţâşniră razele vestitoare ale zilei măreţe — ziua hotărîtoarei pregătiri.

In după amiaza zilei, se adună la P. C. al Regimentului, la Murgeni, Generalul N. Şova, Comandantul Diviziei de Gardă, Colonel Stratulat Ioan, Comandantul Regimentului şi Comandanţii de batalioane, pentru a pregăti acţiunea ce avea să se desfăşoare la Fălciu şi Bogdăneşti în zorii zilei următoare.

Sunase ceasul şi aşteptam să sune şi porunca.

Am primit-o în noaptea de 21/22 Iunie 1941:

Ostaşi,

„Vă ordon:

„Treceţi Prutul!

„Sdrobiţi duşmanul din răsărit şi miazănoapte.

„Desrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi.

„Reimpliniţi în trupul ţării glia strămbună a Basarabilor şi codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre".

Porunca Mareşalului a rupt stăvilarele entuziasmului şi a despicat în două vremurile, pentrucă a fost croită după măsura destinului nostru şi a răsunat cu prelungi ecouri în inimile româneşti.

Incursiunea

S'a primit porunca de bătaie şi vestirea ei s'a dus pe fir şi prin stafete dela P. C. al Regimentului până la plotoanele din prima linie. Ordinul a fost ca o eliberare şi destindere din cătuşele nesiguranţei.

După o scurtă confruntare cu el însuşi, lăsând în urmă măruntele socoteli ale vieţii, fiecare ostaş îşi îndreaptă săgeata gândului spre zarea necunoscută a viitorului.

Acum îşi desluşeşte fiecare simţământul legăturii cu glia şi al dăruirii pentru împlinirea vrerilor Neamului. Duhul dreptei răzbunări pluteşte în aer. Sclipătul stelelor coboară parcă din ceruri binecuvântarea pentru măreaţa luptă de desrobire, pe care o începe armata noastră.

Printre primele măsuri operative se hotărăşte organizarea unor incursiuni pe la Fălciu şi pe la Bogdăneşti, ca junghere sfredelitoare în sistemul defensiv al sovieticilor.

Se fac pregătirile. Voluntarii se oferă în număr impresionant. Semnul clocotului şi al elanului îndrăzneţ prin care se disting luptătorii noştri!

In liniştea nopţii de 22 Iunie 1941, când încă nu bat zorile în geana răsăritului, primii ostaşi ai echipei, despică valurile Prutului, în punctul ordonat, lângă Bogdăneşti.

In fruntea echipei este subl. Rez. Cristescu Guţă însoţit de Sub. Ofiţerul Popescu Ion.

Are misiunea să precedeze cele două grupe de incursionişti, care vor trece Prutul cu bărcile.

Când înotătorii au atins malul basarabean, se aruncară haiducește asupra sentinelelor din post şi asupra celor din adăpost, spălându-şi baionetele în trupurile lor, care căzură ca nişte buşteni. Porniră şi bărcile cu cele două grupe care trebuiau să ocupe podul C. F. Bogdăneşti.

Temerarii luptători erau urmăriţi de sute de perechi de ochi şi rezultatul expediţiei lor era aşteptat cu răsuflarea întretăiată a sutelor de piepturi voinicești.

Cealaltă incursiune se executa şi cu concursul trupelor germane.

Acţiunea este condusă de entuziastul şi tânărul Sublocotenent Călin Ion care, prin surprindere, trece cu întreaga unitate podul dela Fălciu, punând stăpânire pe malul basarabean al râului.

La ora două şi jumătate după miezul nopţii răsunară primele focuri de armă pe malul basarabean al Prutului.

Prin îndrăsneala subunităţilor incursioniste se rupe cercul de foc sovietic, creindu-se astfel capetele de pod, mai larg la Bogdăneşti, mai îngust la Fălciu.

Inamicul surprins şi înfricat se retrage în cazematele întărite din lunca mlăştinoasă a Prutului, prinzând în cleştele focurilor din flancuri subunităţile stăpâne acum pe cele două capete de pod şi oprindu-le din avântata lor înaintare.

Intervine artileria noastră. Primele bubuituri vestesc începutul încleştării pe întregul front. Gurile de tun împroaşcă foc distrugător în cazematele dela Conacul Valienatos, în cele de pe C. F., de pe Dealul Cania şi Epureni.

Fiecare lovitură bine ţintită strecoară în sufletul infanteriştilor încrederea în tovarăşa lor de luptă, artileria.

Se trimit întăriri subunităţilor cari angajaseră lupta.

Sovieticii însă se desmeticesc. Riposta artileriei sovietice nu întârzie. Se resimte intensitatea focului duşman până în liniile rezervelor noastre.

Infanteria roşie atacă. Se loveşte însă de înverşunarea bravilor noştri. Contra-atacurile duşmanului se sdrobesc de zidul hotăririi de a birui al unităţilor noastre.

Batalionul 3, trece în cap de pod la Bogdăneşti, rezistă şi se avântă împotriva fiarelor roşii.

Luptele se îndârjesc. Terenul mlăştinos al luncii Prutului îngreuează manevrele unităţilor noastre.

Stufăriş înalt şi des, mâl cleios şi apă cât vezi cu ochii sunt tot atâtea piedeci istovitoare în desfăşurarea acţiunii.

Sub presiunea inamicului şi din cauza mlaştinilor, ca măsură de comandament, se micşorează arcul de cerc al capului de pod dela Bogdăneşti. Cel dela Fălciu trebue chiar suprimat.

Până la 4 Iulie, sovieticii deslănţue bombardament viu de artilerie şi aviaţie. Infanteria roşie ascunsă în bârlogul cazematelor nu îndrăsneşte să mai pornească la atac. Din partea noastră se îndesesc incursiunile executate ziua şi noaptea. Cele mai multe sunt îndreptate contra Conacului Valienatos, puternică fortăreaţă bolşevică în faţa Fălciului.

Deşi focul ucigător al cazematelor le va fi dat bolşevicilor impresia puterii lor de rezistenţă, totuşi incursioniştii noştri, prin îndrăsneala lor, le-a clătinat această încredere, arătându-le hotărirea de a-i alunga de pe plaiurile lui Ştefan cel Mare. Au căzut eroic în aceste lupte Subl. Rez. Slăvescu Nicolae, Serg. Major Moruzzi Octavian şi Caporal Vicea Ion. Sunt cele dintâi jertfe ale Regimentului nostru.

Incursiunea din 26 Iunie condusă de Subl. Preoţescu Virgil, a fost cea mai îndrăzneaţă şi mai rodnică în urmări.

S'au strecurat nevăzuţi până aproape de Conacul fortificat. La un moment dat însă sunt observaţi. Cu tot focul ucigător ce se deslănţue, Sergentul Major Frunză Lazăr şi Soldaţii Dogaru Marin, pătrund în cazemată, taie firele telefonice şi aruncă în Prut o însemnată cantitate de diferite materiale.

La un moment dat se văd faţă în faţă cu trei ruşi care-i somează să se predea. Vitejii noştri însă le răspund cu ascuţişul baionetelor.

Prutul

In tot acest răstimp se fac pregătiri minuţioase pentru forţarea Prutului. Aşteptare încordată .... Sentimentul siguranţei şi al stăpânirii de sine îl citeai însă pe feţele tuturor. Batalioanele sunt amplasate la Porcova, Casa Tangopol şi la Fălciu.

Acţiunea trebue să fie ca o lovitură hotăritoare de pumn greu, în zidul rezistenţei bolşevice.

Vineri 4 Iulie 1941, ora 13, Batalionul II primeşte ordin să treacă imediat Prutul.

Batalionul se regrupează la cimitirul din Fălciu, de unde porneşte pe plotoane spre plaja de îmbarcare din spatele şcoalei primare Fălciu.

Pe plaje era chiar locţiitorul la comanda Regimentului, bravul Lt. Col. Iliescu Gheorghe, pentru a dirija executarea îmbarcării şi trecerea Prutului.

Alături de el, Şeful de Stat Major al Diviziei, Lt. Col. Dobriceanu Alexandru, conduce şi impulsionează trecerea, sub aprig bombardament de artilerie, branduri şi mitraliere vrăjmaşe.

Acţiunea începe prin surprindere.

Ostaşii trec Prutul cu bărcile

Au trecut nestânjenite numai două plotoane din compania 5-a, sub comanda îndrăzneţului Căpitan Anton Ionescu.

Artileria rusească observă acţiunea noastră şi deslănţue un bombardament furios, aruncând mii de proectile şi lovind cu înverşunare plaja de îmbarcare.

Nimeni nu-şi pierde însă cumpătul, deşi unele proectile loveau în plin bărcile cu luptătorii cărora le-a fost dat să înfrunte şi focul ucigător al duşmanului şi valurile lacome ale Prutului.

Era firesc să se înregistreze pierderi.

Se aduc bărci pescăreşti, în locul celor distruse.

Se îmbarcă rând pe rând şi restul batalionului; şi pune piciorul pe celălalt mal al Prutului ploton după ploton. Iadul de foc se năpustea însă necontenit asupra şoimilor noştri.

Când se lăsară umbrele serii, întregul Batalion, în frunte cu maiorul Moloiu, se afla pe malul basarabean al Prutului.

In timpul nopţii, batalionul se instalează în dispozitiv defensiv, după ce pătrunsese pe o adâncime de aproape 2 km.

S'a împlinit porunca: Prutul fusese trecut.

S'a câştigat această primă biruinţă, vestitoare a zorilor victoriei, numai datorită încordării, elanului şi bărbăteştei hotăriri a ofiţerilor şi trupei.

Cade noaptea .... Cerul înourat îşi ascunde luminiţele stelelor. Stropi de ploaie sărută fruntile înfierbântate ale luptătorilor. Fiecare îşi închide în culcuşul inimei fiorul clipelor grele dar măreţe prin care a trecut. Câte un gând şi o lacrimă strivită în gene pentru camarazii căzuţi sub focul ucigător al duşmanului. ....

In tăcerea adâncă şi cuprinzătoare a nopţii, Batalionul II zoreşte spornic pregătirile pentru atacul de a doua zi.

Trecerea celorlalte două batalioane nu se mai poate executa prin acelaşi punct dela Fălciu, nici chiar în timpul nopţii — fiindcă sectorul şi locul fuseseră reperate şi de armele automate şi de artileria rusească.

Se ia legătura cu trupele de geniu, se alege o altă plajă, nu departe de Fălciu la punctul numit „Cotul lui Matei". In zorii zilei de 5 Iulie, nestingheriţi decât de tragerile extrem de slabe ale artileriei ruse, trece Prutul pe bărci Batalionul III, Maior Gheorghiu Th., urmat de Batalionul I, Maior Udrea Gheorghe şi Compania de Cercetare, Căpitan Diaconescu Traian.

Astfel, în ziua de 5 Iulie 1941, Regimentul formează pe malul de Est al Prutului, primul zid de rezistenţă pentru toate eventualele atacuri ale inamicului: Batalionul II, la Nord Fălciu; Batalionul I şi III, la Sud, despărţite de Conacul Valienatos, ocupat încă de ruşi.

Prin această acţiune, Conacul Valienatos, cetate bolşevică invincibilă, din care ţâşnea lava de foc a tuturor armelor, la poarta Fălciului, este definitiv şi sdrăvan prinsă în cleşte de unităţile noastre. Soarta-i este pecetluită.

Ruşii îşi dau bine seama că suntem o forţă şi deschid foc năprasnic în toate direcţiile din cazematele Conacului Valienatos, de pe C. F., Dealul Cania şi Epureni. Recurg la tot felul de şiretlicuri pentru a ne deruta. Intrebuinţează: arme automate române luate în Iunie 1940 şi uniformă românească. Se apropie cu mâinile ridicate ca şi când s'ar preda, însă cu niciun chip nu înşeală vigilenţa comandanţilor şi ostaşilor noştri.

Secerau mitralierele într'un infernal ţăcănit. Cădeau loviturile de brandturi la metru patrat ca o grindină de plumb ucigător; urla lunca Prutului de exploziile proectilelor artileriei ruseşti.

Era prea puternic focul inamic pentru a încerca o nouă mişcare în această zi.

Regimentul rămâne astfel în defensivă la 5 Iulie 1941, având în linia I-a Batalionul II, la Nord Conac. Batalionul III, la Sud Conac, rezemat pe C. F. Bogdăneşti, cu Compania 2-a din Batalionul I, aflată în cap de pod la Bogdăneşti încă dela 2 Iulie 1941.

In rezervă, înapoia Batalionului III, Batalionul I, Maior Gheorghiu şi Compania Cercetare, Căpitan Diaconescu.

Ne găseam cu prima linie la 1 Km. Est de Prut, întreruptă de Conacul Valienatos, fără prelungire la dreapta şi stânga Batalioanelor noastre. Atacul se dă neîncadrat.

Acoperiţi de păpurişul înalt al luncii, ostaşii se adăpostesc în gropile umede şi reci săpate în terenul mlăştinos, cu apa sporită de ploile căzute în ultimul timp.

Se aşteaptă ordinul de atac.

Prima cazemată de cucerit: „Steagul Roşu"

Toate pregătirile erau făcute din vreme. Două tunuri de 75 mm. fusese trecute peste râu şi împinse până la 600 m. de rezistenţa inamică. Două grupe de voluntari aşteptau ordinul pentru a se infiltra în poziţia ruşilor.

„Rezistenţa" era o fermă compusă dintr'o clădire principală, destul de arătoasă şi alte patru mai mici. De jur împrejur copaci înalţi, care împiedecau vederea, iar la mai puţin de 1000 m. râul. Numeroase cuiburi de arme automate stăpâneau înaintarea batalionului, care incerca de două zile să depăşească ferma.

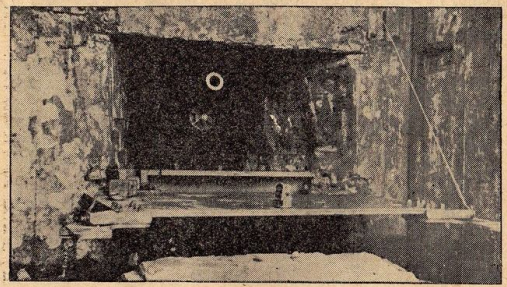

Cazemată sovietică pe Prut

Trebuia cucerită cu orice preţ şi cât mai repede.

La orele 6, secţia de 75 mm incepe să tragă asupra fermei şi lucrărilor din spatele copacilor. Loviturile artileriei noastre incep de asemenea să se simtă. Bucăţi de cărămidă şi de tablă sar în aer. Exploziile proectilelor ridică trâmbe de moloz şi fum într'un sgomot asurzitor, în timp ce armele automate trag necontenit în direcţia ferestrelor şi deschizăturilor din dosul cărora, de două zile, Ruşii seamănă moartea printre ostaşii noştri.

Voluntarii incep să se miste, târându-se prin iarbă, cu ochii ţintă la grupul de clădiri. Comandantul lor, sergentul Truşcă, e în cap.

Ca o sfidare în plus, steagul roş cu secerea şi ciocanul fâlfâe pe acoperişul conacului. Voluntarii îl privesc îndârjiţi în timp ce se apropie tot mai mult, profitând de praful produs de loviturile artileriei. Acum au sărit toţi într'un şanţ de comunicaţie părăsit de inamic. La câţiva paşi e zidul de împrejmuire al fermei, spart în câteva locuri de proectilele grele. Sub protecţia unei puşti mitraliere, grupa sergentului Truşcă trece printr'o spărtură.

Două grenade aruncate în podul conacului reduc la tăcere mitraliera rusească. Exploziile au făcut să sară şi steagul roşu al sovieticilor. Cu baioneta la armă, voluntarii dau iureş în ruine, pentru a nu lăsa timp inamicului să se retragă în lucrările din spatele clădirilor. Dar aci nu mai e de făcut mare lucru: numai doi ruşi sunt găsiţi în viaţă şi făcuţi prizonieri împreună cu armamentul şi muniţiile.

Sergentul Truşcă inventariază repede din ochi captura: două mitraliere, o puşcă mitralieră, trei arme automate şi multă muniţie.

Intre timp, a reuşit să se apropie un ploton din spate, care asaltează celelalte cuiburi de foc, din care se trage fără răgaz cu mitraliera. Aruncătoarele inamice au intrat şi ele în acţiune din momentul în care a tăcut artileria noastră, pentru a nu stânjeni operaţiile infanteriei.

Un alt şanţ părăsit de Ruşi e folosit pentru a se deschide focul de protectie cu armele automate.

Voluntarii sergentului Truşcă se apropie din nou, după ce au lăsat în şanţ două puşti mitraliere cu misiunea de a ţine în respect pe sovieticii regrupaţi pentru puţin timp, în lucrările dela ieşirea estică a fermei.

La distanţă convenabilă se întrebuinţează iar grenadele. Rezistenţa e asaltată la baionetă şi cucerită în câteva minute.

Captura de oameni nu este prea însemnată, pentrucă bravii noştri ostaşi ştiu să tragă bine şi nu risipesc muniţia fără folos. Prada în armament compensează însă efortul.

Ferma e curăţită amănunţit cu toate că artileria rusească bate furios.

Niciun ostaş inamic nu mai e găsit.

A fost nimicit un ploton.

Linia de rezistență bolșevică se află în sfârșit în mâinile Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

Din fermă n'a mai rămas decât o grămadă de ruine fumegânde. Unde cu o oră mai înainte străjuia sfidător steagul roșu, e înfipt tricolorul victoriei noastre, pentru totdeauna.

Voluntarii și-au făcut datoria și se alătură acum batalionului.

Se socotesc pierderile. Sunt minime în raport cu importanța lucrărilor cucerite și a perspectivelor ce se deschid de aci înainte pentru evoluția luptelor în acest sector.

La apel lipsește sergentul Truşcă.

Voluntarii îl găsesc ceva mai târziu în mijlocul ruinelor clădirii principale. S'a răzlețit pentru a căuta ceva. Și a găsit: steagul roșu cu secerea și ciocanul, simbolul nebuniei sovietice și primul nostru inamic.

Pânza e prăfuită și sfâșiată.

— Vrei să-l duci amintire acasă, Truşcă? îl întreabă vesel pe sergent, comandantul său, Sublt. Călin.

— Nu, Domnule Sublocotenent, răspunde zâmbind Truşcă. Gândeam că e bun de obiele; dar e marfă proastă, pânză rusească.

Și aruncă cu dispreț în șanț bucata de pânză roșie.

Fără să știe, sergentul venit din depărtata Oltenie pentru a reda țării ceea ce i-a fost furat, a exprimat prin gestul său sentimentul unanim al nației: disprețul pentru ceea ce a vrut să închipue o civilizație și n'a reușit să fie decât o întoarcere la animalitate și teroare.

Respingerea unei incursiuni Sovietice pe Prut

Liniștea nopții de 11/12 Iulie 1941, e întreruptă de sgomotul infernal al brandturilor și mitralierelor inamice, cari trag cu înverșunare asupra avantposturilor noastre dela pichetul Văleni, brăzdând poteci în bezna nopții și marcând în acelaș timp o incursiune sovietică.

Comandantul plotonului din avantposturi, Subl. Rez. Mihăescu Dumitru, situat pe o insulă în fața satului Văleni, de pe malul stâng al Prutului, la cca 9 km. depărtare de restul unității, anunță telefonic P. C. Batalion că vrăjmașul, în urma tăvălugului de foc, a pornit să-i atace.

„Nu știu de voiu putea stăvili poftele sângeroase ale hoardelor roșii" — raportează comandantul avant-posturilor. Sub sprijinul bombardamentului de artilerie și al pânzei focului de mitraliere proiectat pe flancul stâng al avantposturilor, inamicul se îmbarcă și pornește către noi".

Comandantul Batalionului 40 Mitraliere, Lt. Col. Totu Elefterie, un izvor nesecat de emulație al unității sale, își imbărbătează subalternii, ordonându-le în acelaș timp modul de acțiune. Situația impune un baraj de artilerie care să țintească pornirea pătimașă a bolșevicilor; însă, în seara zilei precedente, Divizionul de artilerie care ne sprijinea, plecase în alt sector al frontului.

Se părea la un moment dat că totul e pierdut.

Strânși în jurul comandantului, privind cu îngrijorare în ochii lui, căutăm să pătrundem și să descifrăm procesul desfășurat în mintea celui ce-și iubește ostașii ca pe copiii săi. Comenzile scurte și caracterul sobru dar părintesc al Colonelului, ne dă încredere în victorie. Dacă plotonul din avantposturi va acționa așa cum i se ordonă de comandant, apa Prutului se va înroși de sângele bolșevicilor și bărcile pregătite pentru trecere vor pluti singure la vale, ducând Dunărei vestea vitejiei ostașilor români.

Pentru mai mare siguranță, comandantul dă ordin Căpitanului Gonțescu Constantin ca bărcile noastre să fie gata a transporta un ploton de mitraliere, care să vină în ajutorul

avantposturilor. Căpitanul, cu calmul şi optimismul ce-l caracterizează, trece imediat la executare.

In timpul acesta, Căpitanul Nicoară, comandantul bateriei de obuziere din divizionul. . . ., întors din cale de un ordin care-i cerea să rămână în vechea poziţie, pentru a sprijini acţiunea batalionului nostru, intrigat de sgomotul din faţa Vălenilor, raportează telefonic că peste 5 minute este gata de a interveni.

— „Să tragi in faţa Vălenilor, la podul de peste Pruteţ, ca să piară poate ciolovecilor de a mai gândi vreodată că vor putea captura vreun soldat din unitatea mea", — îi spunea comandantul batalionului 40 mitraliere.

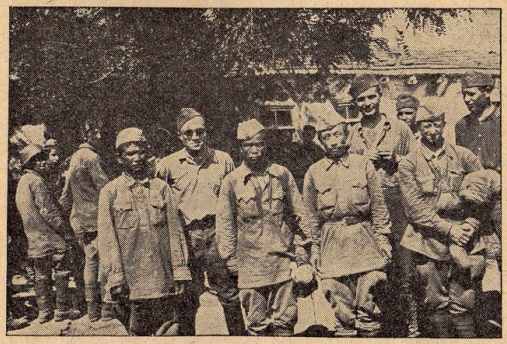

Prizonieri sovietici

Şi când pocnetul metalic al obuzierilor se amestecă cu ţăcănitul nervos al armelor noastre automate, telefonistul avantposturilor raportează:

— „Ruşii fug, iar cei cari au reuşit să treacă apa, sunt seceraţi de focul viu şi necruţător al mitralierelor noastre".

După 45 minute de luptă, în care ruşii au aruncat sute de proectile de branduri şi artilerie asupra poziţiei noastre, Batalionul 40 mitraliere poate să scrie în cartea sa de aur:

„Respingerea incursiunii este prima victorie câştigată pe câmpul de luptă, fără nicio pierdere de materiale sau oameni".

Soldatul Bogdan F. Victor

De statură potrivită, cu muşchii feţei crispaţi de o durere ascunsă, cu un fizic slăbuţ, soldatul Bogdan F. Victor trecea în rândurile luptătorilor ca un ostaş incapabil de hotăriri voluntare şi individuale. Numai în ochii lui mici, căprui, cercetători, citeai neliniştea şi înfrânarea actelor capabile să-l ridice deasupra faptelor comune.

Soldat supus, ordonat şi ascultător. Ordinele primite dela superiori le executa cu o perseverenţă fără seamăn. Niciodată nu a întârziat din permisii sau concedii. Tăcut din fire, nu făcea caz de punctualitatea dovedită în atâtea împrejurări. Nici camarazii nu i-au evidenţiat aceasta.

Comandantul companiei bănuia însă, în făptura plăpândă a soldatului, conturul unei firi îndrăsneţe, care voia să se arate aşa cum este, nu aşa cum le păruse multora.

Totuşi, la incursiunea executată de Lt. Panaitescu Vasile, Slt. Bărbătescu Aurel, Slt.Popescu T. Niculae şi Slt. Stoianovici Vasile, în sectorul Talmaz, pe Nistru, incursiune soldată cu un succes uimitor, soldatul Bogdan F. Victor, deşi s'a oferit ca voluntar, nu a fost luat.

Faptul acesta l-a pus pe gânduri. Se mai oferise ca voluntar de câteva ori pe Prut şi tot aşa se întâmplase. In mintea lui iau naştere diferite ipoteze şi, întristat de faptul că nu i se dă voie să se afirme, nu vede şi nu înţelege că numai fizicul lui plăpând ca aparenţă a determinat pe comandanul său de companie să-l cruţe.

Nu raportează nimănui nimic. Scrutează zarea şi, prin tufişurile bălţii Nistrului, gândul fugar al minţii lui rătăceşte, căutând planul şi posibilitatea de a arăta ce poate face. Nu-l impresionează bombardamentul masiv de brandturi şi artilerie sovietică şi moartea nu-l înspăimântă. Un singur gând îi frământă mintea: desconsiderarea voinţei lui de a fi printre voluntarii morţii şi inactivitatea frontului defensiv. Să mai aştepte?!. . . . Dar cât?! Doar a trecut aproape o lună şi jumătate dela începerea războiului şi el nu va avea ce povesti celor de acasă. . . . Dar sătenilor cari se vor strânge roată în jurul lui şi îi vor cere să spună din acţiunile războiului?! Ceilalţi camarazi, cari au avut fericirea de a fi lângă comandanţii lor în acţiunile întreprinse pe Prut

şi pe Nistru, vor avea ce povesti.... El?!.... O roşeaţă palidă îi cuprinde obrajii subţi de marşurile obositoare şi nopţile de veghe şi ochii prind a-i străluci puternic.

Concepe un plan şi mintea lui îl pregăteşte amănunţit. Va pleca împreună cu alţi doi camarazi ca sondă de recunoaştere, aşa cum zilnic se trimit de batalion, apoi vor trece pe malul rusesc fără să fie observaţi.

Camarazii vor accepta acest plan?!

Îi va alege cu grije şi va şti el să-i convingă.

Pregătit sufleteşte şi hotărît să nu mai aştepte, îşi pune planul în aplicare în dimineaţa zilei de 29 Iulie 1941.

Pleacă împreună cu alţi doi ostaşi, ca sondă de recunoaştere prin balta Nistrului, în faţa satului Cioburciu. La 1 Km. depărtare zăresc o barcă pe malul românesc. Se apropie cu precauţiune de albia Nistrului şi cercetează cu ochii tufişurile de pe malul sovietic. Nimic. Se ridică în picioare şi strigă. Nu-i răspunde decât ecoul prelung al vocei dintre copacii pădurii.

Au stat aşa o oră. Glumele au început să curgă, fiecare spunând una mai bună decât alta şi toate pe socoteala Rusilor.

— „Hai să trecem dincolo! Ascunşi de tufişuri nu vom putea fi văzuţi. Afară de aceasta, vom duce cele mai frumoase şi precise informaţiuni", spune cu hotărire soldatul Bogdan F. Victor.

Electrizaţi, ceilalţi doi ostaşi nu s'au împotrivit. Au acceptat. S'au suit în barcă şi făcându-şi vânt cu lopeţile „Lineman" au trecut pe malul stâng al Nistrului. Au priponit barca, apoi au ascultat în tăcere vreo 5 minute. Niciun sgomot. Doar vâjâitul proiectilelor de artilerie sovietică trimise dinspre satul Glinoie spintecă văzduhul. Sgomotul exploziilor de obuze căzute pe dealul Cioburciului, în jurul morilor de vânt, unde până aseară a fost P. C. Batalion, se aude înăbuşit. Coloane de praf se ridică indicând locul unde au căzut proiectilele.

După ce parcurg o distanţă de 1 Km. pe digul Cioburciu-Glinoie, găsesc un tun a. c. Bofors, părăsit şi numai cu 2—3 piese lipsă, uşor de înlocuit. Se înţeleg din privire şi pornesc cu el înapoi ca să-l treacă pe malul românesc. Barca, mică şi veche, nu poate suporta greutatea tunului. Pentru orice eventualitate îl ascund şi-l camuflează în şanţul digului, unde a fost găsit ulterior de ostaşii ce au forţat Nistrul şi au făcut capul de pod dela Glinoie.

Faptul că aproape timp de o oră n'au fost stingheriţi în activitatea lor de nimeni, deşi se găseau pe malul sovietic, le insuflă încredere şi curaj.

Se ridică şi pornesc pe digul ce leagă Cioburciul de Glinoie.

Parcurg 800—900 metri cu multă precauţie. Nu întâlnesc nicio urmă de Ruşi.

— „Să ştiţi fraţilor că bolşevicii s'au retras pe dealurile de dincolo de satele: Glinoe, Korojkoie, Nezavertalovca şi noi stăm aici. Nu vedeţi că de acolo bombardează malul românesc?"

Să se înapoieze? Nu. Merg înainte. Aprind câte o ţigare, râd, spun glume şi pornesc. Mâna dreaptă însă strânge puternic arma. Instinctul războinic lucrează inconştient şi degetul arătător atinge nervos trăgaciul.

Un foc de armă spintecă liniştea cu care se obişnuiseră şi pune capăt şirului de glume. Se culcă şi se adăpostesc.

De unde a venit glonţul care a şuerat pe la urechile lor? Privirea de vultur a soldatului Bogdan F. Victor descoperă printre tufişuri la 200 m. depărtare, o cazemată din beton, situată la a doua buclă ce face Nistrul în faţa satului Glinoie.

— „O cazemată rusească! De acolo au tras", şopteşte el arătând în direcţia de unde venise glonţul.

— „Înapoi!", ordonă cu glas înăbuşit caporalul.

Ascunşi de vederea inamicului, pornesc înapoi târându-se 100 m. printre tufişuri.

El, soldatul Bogdan F. Victor, nu i-a urmat. Să-l strige? Nu se poate. Ar însemna moartea şi pentru ei. Au fluerat imitând glasul a diferite păsări şi l-au aşteptat. Cât? Nici ei nu ştiu. Soldatul Bogdan F. Victor tot n'a venit.

Au trecut pe malul românesc prin acelaşi punct, cu barca, apoi au raportat cazul Cpt. Guriţă Gheorghe, Comandantul Companiei 3-a.

Către orele 15, Batalionul ia cunoştinţă de dispariţia soldatului în împrejurările arătate mai sus.

Faptul acesta a căzut ca un trăznet. Sonde de recunoaştere au fost trimise imediat sub comanda ostaşilor care cunoşteau locul unde se petrecuse drama, dar s'au înapoiat fără rezultat. Nu putuseră descoperi nimic.

Au început imediat cercetări printre camarazii care se putuseră apropia sufleteşte de el. Niciun indiciu nu lăsa să se întrevadă posibilitatea de a-l putea socoti dezertor. Erau prea elocvente faptele lui şi frumoasă, cinstită şi apreciată

purtarea dovedită în timpul stagiului militar, al concentrărilor şi mai ales aceea dela începutul războiului.

S'a aflat că ştie limba jugo-slavă şi puţin ruseşte.

A venit seara şi soldatul Bogdan F. Victor nu s'a prezentat la unitate.

Legam ultimele speranţe de întunerecul nopţii; aşa că eram siguri că dimineaţa il vom avea printre noi.

Odată cu ivirea zorilor zilei de 30 Iulie 1941, se spulberă încet, incet speranţele întoarcerii ostaşului la unitate şi neliniştea pătrunde în sufletul fiecăruia.

Niciun ofiţer n'ar fi dorit să dea ochii cu comandantul batalionului în această zi. Nu pentrucă ne-ar fi admonestat, ci pentru iubirea şi dragostea nețărmurită ce-i păstram în sufletul nostru. Ştiam că faptul acesta il face să sufere mult şi n'am fi dorit niciunul să-i mărim durerea print'un gest neobservat.

Soldaţii din unitate aflaseră de dispariţia soldatului Bogdan F. Victor, pentrucă vestea se întinsese cu o iuţeală fulgerătoare. Şi ei erau neliniştiţi.

Totuşi, în calitate de ofiţer informator, sunt obligat, cu toată depresiunea sufletească, să raportez neprezentarea soldatului la unitate.

Colonelul nu şi-a manifestat durerea, cu toate că îi cuprinsese întreaga fiinţă. A rămas privind în gol, cu capul rezemat în mâna stângă, multă vreme. Ce proces s'o fi desfăşurat în mintea lui de comandant, care niciodată n'a trecut peste suferinţele subalternilor şi ostaşilor săi fără să-i înţeleagă, n'am putut afla.

Deslegarea şi destinderea nervilor oţeliţi de lupte a neobositului meu comandant, pătruns de cele mai inalte şi frumoase sentimente naţionale şi patriotice, survine de abia către orele unsprezece.

Sentinela dela P. C. Batalion anunţă sosirea soldatului Bogdan F. Victor, îmbrăcat sumar şi în prezenţa unui prizonier sovietic.

Un gest şi soldatul este introdus în camera unde lucrează comandantul.

— „Să trăiţi, Domnule Colonel, am adus un prizonier luat de mine dintr'o cazemată rusească", raportează scurt soldatul Bogdan F. Victor.

Lt. Col. Totu Elefterie il priveşte atent şi caută să înţeleagă din ochii lui, cari se mişcau nervoşi în orbite, cele

petrecute de acest ostaş, apoi îi cere să povestească amănunţit împrejurările prin care a trecut.

Mulţumit că i se dă voie să spună tot ce a făcut el, soldatul nebăgat în seamă până acum, povesteşte cu însufleţire împrejurările care l-au determinat să ia hotărirea de a se evidenţia printr'o acţiune individuală. Expune intinerariul urmat până la primirea focului de armă.

— „După ce am rămas singur, văzând că Ruşii pregătesc o patrulă care să cerceteze tufişurile, m'am desbrăcat repede de hainele militare şi le-am ascuns. Am pornit apoi pe dig, fluerând. Mai erau doar 50 m. până la cazemată. Două baionete au lucit intr'o răchită şi vocea puternică a Rusului m'a cutremurat: „Predai Rumanski".

Am ridicat mâinile în sus şi imediat am fost luat de doi bolşevici, de două ori mai înalţi decât mine. M'au dus în cazemată şi m'au predat ofiţerului. Sticlele cu vin, dela fabrica de spirt din Glinoie, cutiile de conserve desfăcute şi paharele negolite, arătau că au fost surpinşi în timpul petrecerii.

S'au strâns în jurul meu şi ofiţerul a prins a-mi lua interogatoriul. Mi-am recăpătat liniştea şi le-am spus calm, răzând, că sunt sârb şi că sunt bucuros că am putut trece la ei ca să pot lupta contra Românilor. O explozie de bucurie şi o mână murdară mi-a întins un pahar cu vin. O urare în cor şi fiecare a sorbit din plin, sgomotos, conţinutul.

De armata noastră, dispozitiv, intenţii, etc. n'am fost întrebat. Prea erau dedaţi chefului ca să-şi piardă vremea cu mine. Calmul meu le inspirase încredere şi m'au luat drept un tovarăş vechi şi de acelaşi sânge. Am băut, am cântat şi am jucat cu ei.

Ochiul însă iscodea şi înregistra discret poziţia cazematei, sistemul de apărare şi funcţionarea armelor automate.

Sunt 15 soldaţi şi un ofiţer, cu hrana rece pe 15 zile.

Situată în bucla a doua a Nistrului din faţa satului Glinoie, cu trei mitraliere, flanchează perfect râul atât într'o parte, cât şi în cealaltă.

E aşa de bine camuflată, încât nu poate fi descoperită de aviaţie.

Prizonierul adus e Român transnistrian. Nici eu nu ştiu cum am putut să-l conving să dezerteze la noi. N'a acceptat decât în momentul când mi-am luat asupră-mi conducerea evadării. Mă împrietenisem cu el dela început, mai ales că era însărcinat să mă supravegheze.

Către miezul nopţii dormeau toţi, obosiţi de durata chefului. Îi fac semn să mă urmeze. Mă apropii de sentinelă şi cu patul unei arme ruseşti, luată la întâmplare, îi trântesc o lovitură puternică după cap. N'am auzit decât sgomotul prăbuşirii fără vieaţă a corpului voluminos şi buhăit de rus. L-am luat de mână şi am fugit pe dig 500—600 metri. Negăsind barca, ne-am aruncat în Nistru şi am trecut pe malul românesc. Am rătăcit prin pădure până la ziuă, apoi am pornit spre Dvs".

Se opreşte puţin, îşi drege glasul şi cu mândrie adaugă:

— „Eu, Domnule Colonel, îmi dau seama că am venit aci la război, nu la nuntă. M'am oferit de atâtea ori ca voluntar şi n'am fost înţeles. Din cauza aceasta mă simţeam în faţa camarazilor din ce în ce mai mic. Când se înapoiau din misiune, îi ascultam pe fiecare cu înfrigurare şi durere în suflet. Acum pot înălţa capul şi mă pot socoti şi eu egal cu camarazii, voluntari ai morţii".

Colonelul nu mai are răbdare. Se ridică în picioare, se apropie de el şi strângându-i mâna, strângere în care ar voi parcă să exteriorizeze toată dragostea sa faţă de ostaş, îi spune:

— „Bravo, soldat! Ţi-ai făcut datoria de român adevărat şi fapta ta va fi răsplătită şi dată drept exemplu".

Soldatul Bogdan F. Victor a fost decorat cu „Bărbăţie şi Credinţă" cu spade clasa 3-a şi propus pentru „Virtutea Militară" clasa 2-a.

Valienatos-Cania

In noaptea de 5/6 Iulie 1941 se pregăteşte un atac pentru a doua zi. Pentru a putea ajunge pe Dealul Cania, obiectivul Regimentului nostru, trebuia distrus în primul rând puternicul cuib de rezistenţă inamic din Conacul Valienatos.

In zorii zilei de 6 Iulie, începutul acţiunii îl face artileria care ia sub focul ei masiv şi ucigător toate rezistenţele inamice susceptibile a împiedeca înaintarea infanteriei.

Potop de foc se revarsă asupra clădirilor dela Conacul Valienatos şi asupra vagoanelor de pe Calea Ferată care adăposteau nişte amplasamente de mitraliere aşezate chiar în rambleul căii ferate.

Focul duşman care se primea din aceste obiective bine identificate la teren, arăta îndârjirea ruşilor de a se apăra până la ultimul om.

Comandantul Regimentului, Lt. Colonel Iliescu Gheorghe hotărî ca rezistenţa inamică dela Conacul Valienatos să fie asaltată şi ocupată, înainte de a se deslănţui atacul general al Regimentului.

Pentru această acţiune îndrăzneaţă se destină Lt. rez. Preoţescu C-tin, un ofiţer de nădejde, care dăduse dovadă de mult curaj în acţiunile de până atunci.

Este chemat la postul de comandă al regimentului şi i se incredinţează importanta misiune: cu o grupă de luptă formată din soldaţii cei mai curagoşi, profitând de focul de artilerie, să se apropie de Conac, apoi la un semnal de rachetă, când artileria va lungi tirul, să asalteze — la baionetă şi grenadă — Conacul Valienatos. Acţiunea va fi ajutată şi de una grupă de luptă din Plotonul Slt. Călin Ernest dela Comp. de Cercetare care se afla cea mai apropiată de Conac.

Bravul locotenent repetă pe scurt însărcinarea, salută şi pleacă....

Ochii se îndreaptă cu atenţie către Conac urmărind deplasarea grupului după mişcarea păpurişului care îi ferea de vederi.

O rachetă roşie descrie în aer un arc de cerc....

Timpul trece greu.... Clipe de aşteptare chinuitoare.....

Pe măsură ce ora pornirii atacului general se apropie şi nicio veste nu parvine dela Lt. Preoţescu, grija începe să-şi facă loc în inimile noastre. Mulţi îl credeau prins în capcană de viclenii bolşevici.

In ultimele clipe ale pregătirei atacului, un sgomot uşor prin păpuriş, sgomot de paşi care se apropia tot mai mult de locul postului de comandă. Deodată apare Lt. Preoţescu ducând pe umerii săi puternici o mitralieră capturată dela inamic şi un telefon de campanie.

Gâfâind de oboseala eforturilor depuse, raportează comandantului de Regiment: „Conacul este în mâinile noastre. Pe teren sunt zeci de Ruşi morţi, iar în Conac se află depozitate mari cantităţi de materiale şi de armament. De partea

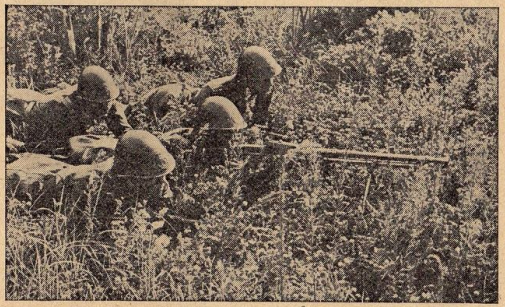

Ostaşii în salturi spre obiectiv

noastră sunt pierderi mici. Grupa Slt. Călin Ernest condusă de serg. Truşcă Ion mi-a fost de mare ajutor. In special sergentul a uimit pe toţi prin curajul său fără seamă".

Comandantul îi strânge cu bucurie mâna. Cercetează limbile ceasornicului său şi, punând mâna pe receptorul telefonic ordonă pornirea la atac.

Prin bălţile şi păpurişul luncii Prutului, unităţile pornesc în iureş spre Dealul Cania către care se îndreptau acum toate privirile.

In linia I-a se aflau batalioanele Maior Moloiu Ion şi Maior Udrea Gheorghe, iar în rezervă, înapoia dreptei (Maior Udrea) se afla batalionul Maior Gheorghiu Teodor.

Detaliile de execuţie ale atacului fusese date din timp, verbal, comandanţilor de Batalioane.

Atacul pornise . . . .

Inamicul de pe înălţimile care dominau Lunca Prutului urmăreşte ca într'o arenă toată înaintarea noastră şi focul întregului său armament încearcă să oprească iureşul atacului.

In sgomotul caracteristic al tuturor categoriilor de arme de foc puse în funcţiune, două voinţe dârze şi opuse se ciocneau pentru hotărîrea victoriei.

Către postul de comandă agenţii aduceau rapoarte dela unităţile din linia I-a. Telefonul, mereu în funcţiune, făcea cereri de foc artileriei care sprijinea acţiunea. Prin rapoarte scurte la Divizie se arăta mersul atacului. Timpul trece aşa de repede . . . .

Către seara zilei, primele unităţi din Batalionul II. (Maior Moloiu Ion) şi Batalionul I. (Maior Udrea Gheorghe) urcă pantele de Vest ale Dealului Cania. Când soarele arunca ultimele sale raze din direcţia Movilei lui Dumitru, luptele erau în toiu, pentru stăpânirea crestei dela Vest de Cania.

Lupta s'a prelungit şi în cursul zilei de 7 Iulie pentru stăvilirea reacţiunilor ofensive ale inamicului sdruncinat din poziţia sa de apărare.

Regimentul a pus însă solid piciorul pe pământul sfânt al Basarabiei.

Ziua de 7 Iulie 1941 poate fi considerată pe drept data când a luat fiinţă cu adevărat capul de pod dela Fălciu.

Regimentul atinsese primul său obiectiv, după o înaintare de circa patru kilometri sub focul bine organizat al inamicului, făcând o spărtură serioasă în frontul de apărare al duşmanului.

Pentru întărirea şi lărgirea acestui cap de pod, s'a introdus la Sud de Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" — Regimentul 24 Infanterie, cu misiunea de a ocupa Dealul Epurenilor, iar la Nord — Regimentul 2/9 Vânători de Gardă, cu faţa către satul Lecca.

Ziua de 7 Iulie se încheie însă cu rănirea celor doi Comandanţi de Batalion din linia I-a: Maiorii Moloiu Ioan şi Udrea Gheorghe.

Primul, evacuat la spitalul din Bârlad, avea să moară a doua zi, 8 Iulie.

Zorile zilei de 8 Iulie găsesc Regimentul în următorul dispozitiv de apărare:

— Batalionul I (Cpt. Cazacu C-tin)

— Batalionul II (Cpt. Cristescu C-tin)
în linia 1-a

— Batalionul III (Maior Gheorghiu Teodor) în linia 2-a orientat cu frontul către Dealul Epurenilor.

Postul de comandă al Regimentului se instalase în seara de 7 Iulie pe pantele de Vest ale înălțimii aflate la Vest de satul Cania.

In cursul nopții de 7/8 Iulie, inamicul — circa un pluton — reușește să se strecoare prin intervalul dintre Batalionul

Primii prizonieri bolșevici

I și III folosind la maximum terenul acoperit de porumb și floarea soarelui.

Prins de lumina zorilor în mijlocul dispozitivului nostru, inamicul a început să tragă focuri dezordonate în toate părțile, lucru care a desorientat pentr'un moment pe ai noștri.

Infiltrația aceasta trebuia rezolvată însă, repede, fără nicio amânare.

Toți oamenii dela postul de comandă al Regimentului — telefoniști, agenți, radiofoniști, ordonanțele celor câțiva

ofițeri dela Compania de Comandă — încadrați cu ofițerii dela postul de comandă — vor contra-ataca imediat inamicul infiltrt.

In fruntea contra-atacului se afla chiar Comandantul Regimentului, Locot. Colonelul Iliescu Gheorghe care îmbărbăta ostașii la luptă.

Un glonț nemilos lovește pe comandantul Regimentului drept în frunte, în momentul când inamicul era angajat la baionetă.

Cu mâna întinsă spre orizontul dimineții, și-a dat sfârșitul Lt. Col. Iliescu Gheorghe, prelungind prin această poruncă mută, voința de a comanda și de a birui, chiar și de dincolo de viață.

Eroul dela Cania, prin pilduitoarea sa jertfă, s'a răbojit în inimile noastre ca un neegalat Comandant de Regiment și ca un neînfricat luptător.

Biruința dela Cania înseamnă sfărâmarea cătușelor rușii.

Zadarnic a încercat inamicul prin repetate contra-atacuri să recucerească pozițiile pierdute. Toate aveau să se termine în fața mitralierelor noastre, sau aveau să fie stăvilite cu vârful baionetelor și izbiturile grenadelor.

Epureni-Ţiganca

Străpungerea frontului bolşevic la Prut, pe direcţia Conacului Valienatos-Cania, constitue pentru Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" una din cele mai de seamă acţiuni ale sale din campania dusă contra bolşevicilor.

Pentru reuşita acestei acţiuni au căzut eroic în luptă 7 ofiţeri şi 154 de soldaţi, sacrificându-se pentru PATRIE.

Cu icoana Patriei reintregite sub semnul Crucii mân-

Ofiţerii primesc ordine asupra acţiunei ce urmează a avea loc.

tuitoare şi urmând exemplul înaintaşilor lor, aceşti eroi au înfruntat urgia duşmanului deslănţuită prin foc de artilerie şi arme automate.

Se primeşte ordin de scoaterea Regimentului din linia I-a şi de regruparea lui pe pantele de Vest ale Dealului Epureni, ca rezervă a Corpului V Armată.

Pe măsură ce unităţile Regimentului erau înlocuite, erau îndreptate într'acolo.

Încă nu sosiseră toate unităţile, când o nouă misiune destul de însemnată se încredinţează Regimentului: „Să intervină cu 2 Batalioane în sectorul Diviziei 21 Infanterie, unde situaţia devenise grea prin repetatele contra-atacuri masive ale Ruşilor".

Deşi împuţinaţi şi obosiţi oarecum de luptele anterioare, ostaşii lasă raniţele pe pantele de vest ale Dealului Epureni şi cele două Batalioane (Batalionul I: Căpitan Cazacu C-tin şi Batalionul III: Maior Gheorghiu), se instalează pe nouile poziţii fixate prin ordin, gata a lovi prin contra-atac pe duşmanul care eventual ar pătrunde în sectorul apărat de Divizia 21 Infanterie.

Ostaşii Regimentului gata de a porni la atac

Satul Ţiganca, rămas ca o pană în flancul drept al unităţilor noastre, este curăţit complet de Batalionul III. In luptele date la Ţiganca s'a distins ca un iscusit ofiţer şi îndrăzneţ luptător, Sublocotenentul Stănculescu Alexandru.

Urmează numeroasele contra-atacuri inamice la care Divizia 21 Infanterie a făcut eroic faţă dela 9—12 Iulie, atacuri care au culminat prin cel deslănţuit de bolşevici la 12 Iulie 1941 în acest sector.

In aceste zile, Regimentul aflându-se în rezervă, aleargă dintr'un sector în altul al Diviziei 21 Infanterie şi anume acolo unde inamicul este mai dârz şi unde focul apărării noastre părea că cedează.

Efectivele unităţilor, micşorate prin pierderile suferite anterior în morţi şi răniţi, n'au scăzut cu nimic din elanul luptelor.

Cu acelaşi curaj şi avânt, bravii noştri ostaşi fac zid şi resping pe inamic. Se dau lupte dârze şi se scurg zile de o încordare supraomenească.

Insuşi Domnul Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a fost de faţă la aprigele lupte ale zilei de 12 Iulie 1941, exprimându-şi mulţumirile Domniei Sale pentru felul cum s'au comportat unităţile în capul de pod dela Fălciu.

In primul ordin de zi pe Armată, Domnul Mareşal Ion Antonescu citează Aviaţia, Corpul V Armată, Divizia 21 şi DIVIZIA DE GARDA — pentru bravura cu care s'au luptat în ziua de 12 Iulie 1941 în capul de pod dela Fălciu.

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" a avut o însemnată contribuţie la această bravură citată prin ordin de zi.

In miezul nopţii de 12/13 Iulie, Regimentul de Gardă „M. V." trece din nou sub ordinele Diviziei de Gardă lăsând pe Dealul Epureni — la dispoziţia Diviziei 21 Inf. — Batalionul I (Căpitan Cazacu C.) şi Compania de Cercetare pentru menţinerea poziţiilor cucerite prin grele lupte.

La 16 Iulie revine la Regiment şi Batalionul I mai puţin Compania 2-a comandată de Locot. rez. Sinişteanu Romulus, Companie care a rămas impreună cu Compania de Cercetare mai departe sub ordinele Diviziei 21 Infanterie.

In această zi, regimentul trece din nou în linia I-a şi atacă prin învăluire satul Epureni, folosind Valea Cania.

După grelele pierderi încercate de inamic în luptele de până acum, ultimele lui rezistenţe aveau să fie sdrobite pe satul Epureni, Lărguţa şi Dealul Vulturului (Sud de Lărguţa).

Cu tot focul ucigător al bolşevicilor, satul Epureni este ocupat către amiaza zilei, iar până în seara zilei se ocupă şi Dealul Vulturului.

Acum înaintarea noastră se face mult mai uşor. Inamicul pare a fi fost puternic sdruncinat din poziţia sa şi a început să se retragă.

Intre timp, se înapoiază la Regiment şi Compania 2-a şi Compania de Cercetare dela Divizia 21 Infanterie.

Situaţia de ansamblu şi timpul nefavorabil cu ploi torenţiale, au făcut ca mişcarea să fie oprită până la 18 Iulie 1941.

Pătrunderea realizată până acum în sistemul defensiv sovietic ne întărea tot mai mult siguranţa că inamicul va fi în curând alungat din voevodalul şi românescul pământ al Basarabiei, iar Nistrul cu apele sale în care se oglindesc cetăţile lui Ştefan Vodă, va fi din nou o apă a României întregite.

Intre Prut şi Nistru

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" având în cap Compania Comandă, trece printr'un sat Basarabean desrobit

La 19 Iulie 1941, după o noapte de ploaie, o rază de soare ne insenină privirile. Pe intreg frontul Diviziei, incepe acţiunea de urmărire a inamicului care se retrăgea grăbit spre Nistru.

Urmărirea aceasta a cerut din partea executanţilor eforturi la care trupa a făcut faţă în foarte bune condiţiuni.

Se făceau etape de marş de 50—60 de km. dar niciun soldat n'arăta oboseala. Fiecare ardea de dorinţa fierbinte de a ajunge cât mai repede să vadă pământul strămoşesc curăţit de duşmanul care, cu un an mai inainte, il cotropise.

Cu fiecare pas cuceritor făcut pe pământul Basarabiei, ne convingeam la faţa locului de rezultatele destructive ale ideei bolşevice.

Domnul General ŞOVA, Comandantul Diviziei de Gardă în mijlocul populaţiei basarabene desrobite

Biserici, locaşe de închinăciune ale Domnului, erau transformate in „cluburi": localuri de petreceri pentru tineretul comunist, crescut în afara preceptelor morale ale credinţei.

Aşa a fost primit Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" pretutindeni în Basarabia de populaţia desrobită

Acolo unde preoţii altă dată — nu demult, numai cu un an mai în urmă — săvârşeau Sfintele Taine aducând laude Aceluia care a făcut Cerul şi Pământul, necredincioşii bolşevici, în sunete de jazz, se dedau la adevărate orgii.

In locul Sfinţilor şi părinţilor bisericii noastre strămoşeşti, pe pereţi se vedeau acum chipurile conducătorilor „Noului Rai Bolşevic": Lenin, Stalin, Vorosilov, Budieni, Timoşenco, Litvinov şi alţii din tagma antichriştilor.

Populaţia martiră a scumpei noastre Basarabii a primit pretutindeni cu flori şi arcuri de triumf improvizate — Armata Română desrobitoare.

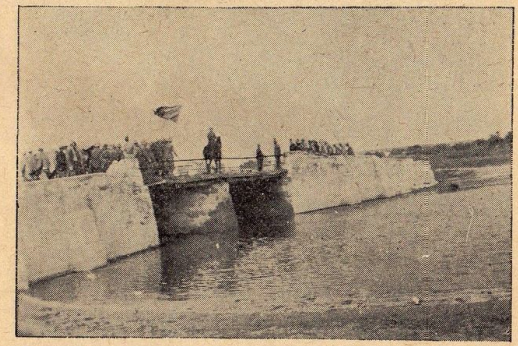

Intrarea Batalionului II din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" într'un sat Basarabean
Un pod distrus de Ruşi, a fost refăcut de pionierii regimentului în 2 ore

Era înduioşător să vezi bătrâni şi bătrâne îngenunchiaţi la margine de drum, făcându-şi semnul crucii cu adâncă smerenie şi cucernicie.

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" în cea mai perfectă ordine şi într'o ţinută demnă, alinând suferinţele fraţilor noştri Basarabeni desrobiţi de sub jugul greu al terorii roşii, şi-a urmat drumul său, mereu spre răsărit.

Am trăit atunci clipe de adevărată sărbătoare....

Clopotele al căror dangăt amuţise timp de un an, acum

sunau puternic bucuria reînvierii la o vieaţă Românească şi Creştinească.

In scurtele sale popasuri, Regimentul a căutat să vindece pe cât i-a stat în putinţă, rănile lăsate de bolşevici. Preotul Regimentului a făcut slujbe pentru populaţie şi a înălţat rugi fierbinţi către Domnul.

Pionierii Regimentului au reparat podurile distruse de Ruşi în retragerea lor.

O parte din populaţia basarabeană care a fost silită de Ruşi să se retragă odată cu ei, se înapoia acum la vetrele lor. Pe feţele tuturor se citea bucuria revederii, bucuria de a se găsi pe pământul strămoşilor lor şi bucuria de a se înţelege în aceeaşi dulce şi curată limbă românească, „limba vechilor cazanii care-o plâng şi care-o cântă, pe la vatra lor ţăranii".

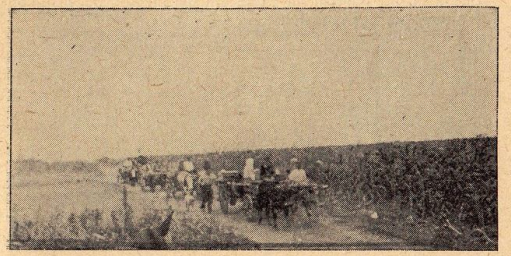

Populaţia Basarabeană forţată de Ruşi să se retragă odată cu ei, se înapoiază la vetrele lor întâmpinând cu bucurie Armatele Române desrobitoare

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul a mers până la 30 Km. de Cetatea Albă. De aici, Divizia de Gardă schimbă direcţia către Tighina.

Când emoţiile luptei trecuseră, se înfiripă în inimile noastre smeritul gând al cinstirii camarazilor căzuţi pentru Patrie şi Cruce.

La parastasul lor, în licăririle flăcărilor plăpânde de lumânare şi în fumul înbălsămat de tămâe, Regimentul îngenunchiat a ridicat o rugă pentru odihna sufletelor lor mari. Fiecare avea un camarad bun, un frate de cruce, o

rudă chiar.... care adormise intru Domnul cu mâna încleştată pe arma sa şi cu faţa îndreptată spre răsărit, spre răsăritul năzuinţelor noastre Naţionale.

Numele lor circula acum pe buzele tuturor, iar faptele lor măreţe de arme erau un exemplu vorbitor de eroism, un îndemn pentru viitor.

Inamicul nostru dela răsărit nu fusese însă distrus.

Bătrânul Nistru, cu valul lui unduios, ne amintea de un Duca Vodă şi de o populaţie românească rămasă pe malul stâng al lui.

Inspre răsărit ni se deschideau noui orizonturi, ne aştepta un nou câmp de bătălie, — mai greu dar şi mai glorios.

Pe pământul Ukrainei aveam să păşim la 7 August 1941, trecând Nistrul, la Pogăceni, pe un pod de vase construit de pionierii noştri.

O recunoaştere pe Nistru

Acolo unde Nistrul îşi rostogoleşte liniştit apele mângâind malurile Tighinei, se află şi Comunele Talmaz şi Purcari, două sate de răzeşi, cari şi astăzi povestesc despre „Ştefan cel Mare şi Sfântul".

Formând unul din cele mai importante puncte strategice ale Nistrului, jocul soartei rândui ca la sfârşitul lunei lui Cuptor, apărarea acestui sector să fie dată Batalionului 40 Mitraliere, născut din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul".

La primirea ordinului, flăcăii o porniră spre Talmaz, pentru a intra în dispozitiv. Pe drumul plin de praf şi anevoios, ei întâlnesc ades pe cei plecaţi în refugiu. Sunt grupuri, grupuri de copii, femei şi bărbaţi, cu vaca de funie, ori cu legătura în mână, sau îndemnând cu blândă vorbă plăvanii unui car ce scârţâe sub greutatea poverii de tot felul.

In sufletul lor trebue să fie multă durere, dar niciunul nu o spune. E ceva tainic care-i face să suporte totul cu o românească resemnare: este credinţa că, prin suferinţa zilei de azi, se va împlini triumful strălucitor şi statornic al zilei de mâine.

Către asfinţitul soarelui, Compania 1-a, primeşte ordin să restabilească situaţia în sectorul Talmaz, Compania 2-a în sectorul Cioburciu, iar Compania 3-a în sectorul Răscăeşti.

Gonind după informaţii, bătrânul Tolmăjeanu din Cioburciu urmaş al unor vechi mocani din Ţara Bârsei, cu vocea tremurând ne spune:

„Acolo, în pădurea de peste Nistru, mai sunt încă „năpârci roşii" ce stau ascunse.

„Dacă este cu voia Dvs., merg eu să vă arăt pe unde-i calea bună, că doar pe aici înbătrânit-a moşul şi nu este potecă ascunsă pe care el să n'o cunoască".

Admirăm curajul „unchiului", îi răsucim o ţigare şi-i promitem că vom ţine seamă de dorinţa lui.

Ştirea aceasta şi cu altele pe cari le primim la fel, ne lămuresc că buclele Nistrului şi cu pădurile vecine n'au putut fi curăţate.

Se angajează incursiuni şi sonde de recunoaştere pentru tot sectorul. Ofiţeri şi ostaşi curajoşi se oferă singuri pentru a aduce informaţii despre inamic.

Printre cei ce-şi oferă serviciile in slujba Patriei, este şi Sublt. Iuraşcu Ovidiu. Cu patru ostaşi, aleşi tot unul şi unul, trece Nistrul. Ajunşi in pădurea de pe malul stâng, el pune in aplicare planul indrăznelii sale; cu o echipă sub comanda sa şi a doua sub comanda sergentului Olaru Ioan, la interval de 100 m. ei inaintează in desişul intunecos.

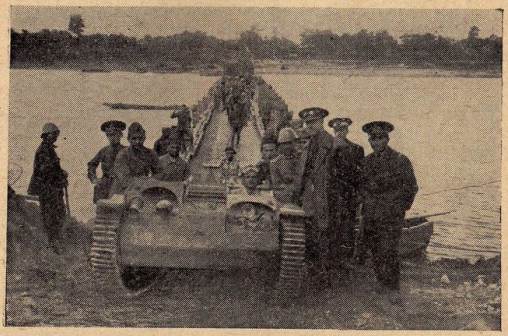

Podul pe care Regimentul a trecut Nistrul în Ucraina

Mişcarea este anevoioasă căci mlaştinele sunt adânci, şi ades flăcăii intră până la brâu in mocirla pădurii.

Dar, se aud şoapte.

Un semn făcut de ofiţer şi ostaşii se aruncă la pământ. Printre boschete şi noroaie, acum ei se târăsc până acolo unde nu sunt văzuţi, dar pot să vadă totul. La 40 m. in faţa unei echipe ei descoperă un cuib de armă automată şi şase ostaşi. In faţa echipei a doua zăresc un subofiţer şi cinci ostaşi sovietici. Prada este frumoasă, surprinderea este realizată, dar trebue exploatată. Se montează grenadele şi, la un singur semn, ele cad vijelios asupra duşmanului. Luaţi

prin surprindere şi ingroziţi de spaimă, e greu să înţeleagă că niciodată Românul nu-i iartă pe cei care-i calcă hotarul moşiei şi-i pângăresc credinţa strămună.

In lupta corp la corp, omorând pe cei ce nu se predau, ai noştri capturează trei arme automate şi doi prizonieri. Cu prada în mână, Românii se întorc spre Nistru, acolo unde bătrânul din Răscăeşti îi aştepta cu barca.

Târziu, când se apropiau de malul românesc, în urma lor se mai aude ţăcănitul unei mitraliere ce-i caută zadarnic.

Când au ajuns la postul Comandă Batalion, era orele 16,30.

Prizonierii dau preţioase informaţii. Ei povestesc că au fost aduşi 60 Sovietici din Comuna Glinoie, Ucraina, organizaţi în echipe de câte şase ostaşi, cu scopul de a executa o incursiune, pe malul românesc, între satele Biuburciu şi Răscăeşti.

Socoteala de acasă nu s'a potrivit însă cu cea de pe malul românesc. Şi acum ca şi în alte dăţi le-au luat ai noştri înainte, paralizându-le planul şi dovedindu-le că biruinţa este a celor ce luptă pentru slava Crucii, nu a pângăritorilor de sfinte altare.

DE PE FRONTUL TRANSNISTRIAN

M. S. Regele, Dl. Mareşal I. Antonescu, şi Dl. G-ral Haufe în gara Tiraspol primesc explicaţii dela Dl. G-ral Ciupercă, Comandantul Armatei

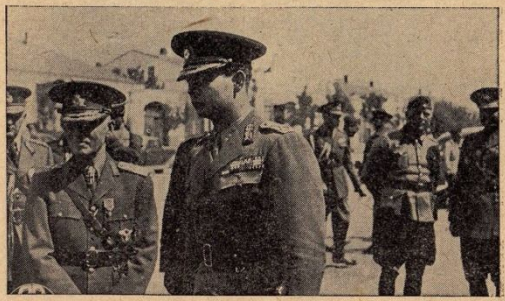

M. S. Regele, Dl. Mareşal I. Antonescu, Dl. G-ral Adjutant Iacobici în primul plan; G-ral Ioaniţiu şi Dl. G-ral Haufe în planul 2-lea (la Cartierul General)

Când Mareşalul Conducător ne-a poruncit să frângem silnicul hotar al Prutului, fiecare Român a trăit sentimentul limpede că Neamul nostru, vrednic şi cinstit, s'a scuturat voinicește de toată sgura ucigătoarelor păcate.

Pregătirea hranei pe front

Cutremurat de fiorul renaşterii şi regăsirii de sine, Neamul acesta şi-a aşezat toate nădejdile pe Regalii umeri ai MAJESTAŢII SALE MIHAI I; şi-a rezemat încrederea pe stâncoasa voinţă a providenţialului MAREŞAL CONDUCATOR.

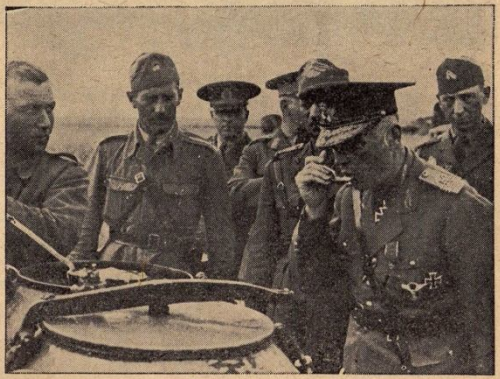

Dl. Mareşal I. Antonescu cercetează modul de hrănire al trupei pe front

Ostirea țării, legându-se în fața lui Dumnezeu și mărturisire făcând în fața lumii, și-a îngemănat vrerile sale, cu vrerile Regale; și-a împletit dârzenia sa, cu dârzenia Mareșalului.

Dela prima bubuitură de tun, din 22 ale lunei lui Iunie, leat 1941 dela Christos și până în clipa de față, Neamul, Oastea, Regele și Mareșalul, inimă lângă inimă și umăr la umăr, au mers din luptă în luptă și din izbândă în izbândă, reînviind prin fapta lor voevodalele noastre tradiții războinice.

Dl. Mareșal I. Antonescu urmărește desfășurarea luptei pe front

Această contopire de voință și de hotărîre între Domn și Popor a fost temeiul întregii noastre viețuiri istorice.

Prin ea am biruit în trecut; tot prin ea izbândim astăzi, spărgând în țândări puterea vrăjmașilor noștri și ai lumii creștine.

Bieliaevca

Uzinele de apă dela Bieliaevca care alimentează Odesa

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" mărșăluia de câteva zile pe nesfârșitele drumuri ucrainiene. In numeroasele sate prin care trecuse, populația impresionase plăcut prin graiul melodios și vorba așezată a Moldovenilor din Transnistria.

In seara zilei de 9 August 1941, Regimentul opri pentru popasul de noapte în satul Grebienichi.

In zorii zilei, la postul de comandă al Regimentului aparatele de transmisiune se luau la întrecere pentru a face legătura cu unitățile în subordine și cu Divizia.

Dela Divizia de Gardă se primise un ordin care interesa îndeosebi pe comandantul Regimentului, Lt. Col. Birț Pavel. Se poruncise să aibă gata pentru deplasare cu autobuzele un Batalion constituit; ordine de detaliu se vor primi la timp.

Aceasta era nota telefonică la care se gândea Lt. Col.

Birț Pavel în timp ce-și fuma țigarea, după ce luase în prealabil toate măsurile pentru executarea ordinului.

O motocicletă oprește brusc în fața postului de comandă....

Sosise ordinul așteptat cu nerăbdare de comandantul Regimentului. Ordinul era scurt și precis.

„Sub comanda Lt. Col. Birț Pavel se constitue un detașament tare de un Batalion din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" plus una baterie obuziere din Regimentul 3 Artilerie de Gardă, plus Grupul 40 Cercetare al Diviziei de Gardă — detașament care are misiunea de a înainta cât mai repede posibil pe direcțiunea: Grebienichi — Strassburg — Bieliaevca, pentru a pune stăpânire pe uzinele de apă, 2 km. Sud Bieliaevca, înainte ca ele să fie distruse de inamic, în retragerea lui.

Deplasarea se va face cu mijloacele auto puse la dispoziție către ora 9, la ieșirea de Sud a satului Grebienichi.

O misiune pe cât de grea, pe atât de frumoasă!

O misiune care cere temeritate și pricepere.

Se dă ordin telefonic ca să se prezinte la postul de comandă Maiorul Gheorghiu Teodor căruia i se încredințează comanda Regimentului.

Pentru exercitarea comenzii detașamentului, ordonă să fie însoțit de Locot. Ion F. Zlate cu o grupă de telefoniști și un aparat „G" dela Compania de Comandă. De asemenea este luat și Slt. Balamaci Șt. dela Compania Pionieri a Regimentului.

Divizia mai punea la dispoziție un post radio „F", dată fiind distanța mare la care avea să acționeze acest detașament.

Grupul de Cercetare plecase încă din zorii zilei pe direcțiunea de înaintare a detașamentului, având misiunea de a lua contactul cu inamicul.

Batalionul ales pentru a intra în compunerea detașamentului a fost Batalionul I, comandat de Căpitanul Cazacu C-tin, un oltean, cu smolită față, cu ager trup și sprintenă minte.

Către ora 10, detașamentul îmbarcat în autobuze pornește pentru executarea misiunii cu mașinile eșalonate la circa 200 metri una de alta. Fiecare mașină transporta un ploton constituit, ofițerul comandant al mașinii având la dispoziție un tâlmaciu pentru limba rusă și altul pentru limba germană.

Era zi de sărbătoare, *Duminica*, ziua Domnului.

Incerci o sensație stranie când te avânți către necunoscut și știi că nu te poți aștepta la niciun ajutor din urmă!

Până la Pavlovca, marșul a decurs în bune condițiuni.

Aci însă se întâlnește primul obstacol pus în cale de viclenii bolșevici: trecerea șoselei principale pe sub calea ferată era minată; de asemenea podul peste firul de apă ce curgea acolo fusese aruncat în aer.

In această situație, detașamentul caută un loc pe unde să poată trece cu mașinile prin apă, ocolind ceva mai pe la Est pentru a ieși din nou în drumul care ducea spre Strassburg.

După ce au trecut apa și au ieșit în șosea, întârziind aci aproape trei ore, se observă că șoseaua este din loc în loc presărată cu mine.

Se pierde iarăși un ceas pentru înlăturarea acestui nou obstacol inamic.

De un real ajutor au fost Slt. Balamaci Șt. și Lt. Zlate Ion, care au făcut pe curățitorii de mine, arătând multă pricepere și curaj.

S'a raportat la Divizie prin radio (cifrat) întârzierea și s'a continuat marșul către Grădinița.

Prin toate satele pe unde treceau, populația îi întâmpina cu flori și cu fructe.

O bucurie fără margini pusese stăpânire pe sufletele lor asuprite atâta vreme de jugul rusesc.

Se cereau informațiuni despre retragerea inamicului și marșul se continua fără zăbavă tot mereu spre Sud.

Dela satul Grădinița spre Bieliaevca, pentru a preîntâmpina o eventuală acțiune a inamicului în flancul stâng al detașamentului, s'a împins către Est Compania 3-a comandată de Locot. rez. Calianu Gheorghe, pentru a face siguranță în acea parte.

Compania 3-a întărită cu un ploton de mitraliere avea misiunea să meargă paralel cu detașamentul către Bieliaevca, folosind orice drum de care.

In acest dispozitiv s'a mișcat detașamentul până la înălțimea satului Troițkoe unde s'a luat legătură cu Grupul de Cercetare care se găsea în contact cu inamicul la Sud de sat, cu fața orientat către Bieliaevca.

Pe înălțimea cu cota 60 cădeau proectilele artileriei dușmane.

Se întăreşte imediat Grupul de Cercetare cu un ploton puşcaşi şi una grupă mitralieră, în care timp Batalionul Cpt. Cazacu C-tin debarcă din maşini, chiar sub focul artileriei inamice.

Batalionul este imediat desfăşurat şi in formaţiune de luptă este împins către cota 60 pentru a pune stăpânire pe înălţimile cari dominau satul Bieliaevca şi pentru a se lua contact şi cu Compania 3-a care făcea siguranţa stângii detaşamentului.

Divizia trimesese între timp şi un ofiţer din statul său major ca ofiţer de legătură, pe Cpt. Mastacan Grigore.

După o sumară recunoaştere executată de Lt. Col. Birţ Pavel şi Cpt. Mastacan Grigore, căderea nopţii se anunţa cu semne vădite de ploaie.

O ploaie torenţială de vară a căzut pe timpul nopţii, ploaie care a făcut să se desfunde renumitele drumuri ucrainiene.

In zorii zilei de 11 August se reia mişcarea spre Sud.

Grupul de Cercetare este oprit în înaintarea sa cam la 2,50 km. Vest de cota 43 unde se încleştează în luptă cu inamicul mult superior, faţă de un grup de cercetare de forţa unui escadron.

Inamicul dispunea şi de artileria uşoară.

Batalionul debarcă din camioane şi se desfăşoară pentru manevra rezistenţei inamice pe care o fixase de front grupul de cercetare.

Printr'o înaintare rapidă, manevra proectată reuşeşte şi inamicul este silit să se retragă precipitat către cota 43, lăsând în mâinile noastre mult armament de infanterie şi un tun de 76,2 mm.

Incepând din acest moment acţiunea este luată în mână de detaşament.

Detaşamentul angajează frontal o Companie din Batalionul Cpt. Cazacu, Companie care este oprită şi ea de un puternic foc pe linia cotei 43.

Soseşte ştirea că şi Compania 3-a, care făcea siguranţa detaşamentului pe stânga este şi ea oprită de un foc puternic.

După puţin timp aflăm că temerarul comandant al companiei, Lt. rez. Calianu, a căzut în luptă.

Comandantul detaşamentului Lt. Col. Birţ Pavel şi-a dat imediat seamă că inamicul prezintă o rezistenţă continuă şi că cu forţe însemnate apăra puternic uzinele de apă dela Sud de Bieliaevca.

Acum mai bine ca oricând ne convingem de greaua misiune ce ni se încredinţase.

Imediat se ia contact prin radio cu Divizia şi se raportează situaţia.

Divizia impinge ca întărire Batalionul de asalt al Diviziei de Gardă, Batalion comandat de Maiorul Joiţă Ioan şi alcătuit din voluntarii tuturor Regimentelor Diviziei, pentru asaltarea cazematelor.

Batalionul de asalt a sosit către amiaza zilei de 11 August.

Se recunosc cu deamănuntul rezistenţele care ţintuiseră înaintarea Batalionului Cpt. Cazacu. Se fac toate pregătirele pentru asaltarea lor dar, până la căderea serii, nu se poate trece la execuţie.

Atacul urmează să se dea a doua zi.

Pe înserate suntem înştiinţaţi că, pentru atacul de a doua zi, ni se pune la dispoziţie şi Batalionul Care de Luptă al Maiorului Badea.

Toată noaptea ploaia n'a mai contenit. Părea că zăgazurile cerului s'au rupt şi apa curgea din înălţimi pe nevăzute jghiaburi ale văzduhului.

In puterea nopţii, s'a prezentat la postul de comandă al detaşamentului Maiorul Badea, care anunţa că a sosit cu cele 15 care de luptă ale sale în satul Troiţkoe şi că a venit să primească ordine pentru a doua zi.

Se plănueşte în detaliu execuţia atacului, care avea să pornească la 12 August 1941. Ora debuşării la atac urma să se stabilească ulterior, în funcţie de starea vremii.

Zorii zilei de 12 August apar învăluiţi într'o pâclă deasă de ceaţă, care micşora simţitor vizibilitatea.

Din această cauză atacul se stabileşte ca să pornească la ora 9.

Era foarte bună ceaţa pentru apropierea camuflată a carelor pe baza de plecare la atac, dar nu se făcuse în prealabil nicio recunoaştere a terenului de către ofiţerii dela Batalionul Care de Luptă.

Intre timp aveau să execute şi toate aceste recunoaşteri.

Atacul s'a hotărât ca să se execute cu Compania 3-a şi Compania I-a în prima linie.

Carele de luptă au fost repartizate astfel: opt, la Compania 3-a şi şapte, la Companie 1-a.

Pentru siguranța apropiată a carelor s'au destinat cele două plotoane din rezervă, ale companiei de pușcași din Batalionul de asalt.

Fiecare ploton, tot pentru siguranța apropiată a carelor de luptă, a fost întărit cu câte un aruncător de flacări.

Compania 2-a în rezerva detașamentului, înapoia stângei avea misiunea de a asigura flancul stâng descoperit.

Grupul de cercetare asigura flancul drept al detașamentului către lunca Nistrului.

La ora 9 atacul pornește.

După parcurgerea câtorva sute de metri, inamicul surprins în primele clipe de atacul sprijinit de care își revine din buimăceala sa și deslănțue un foc puternic.

Carele de luptă, datorită terenului desfundat, se mișcă foarte greu.

Compania 3-a văzând că nu mai poate conta pe înaintarea carelor de luptă, le-a depășit continuându-și atacul fără sprijinul lor.

Rezistența bolșevicilor devine din ce în ce mai dârză.

Pentru reducerea anumitor cuiburi de rezistență este nevoie și de aruncătoare de flacări.

Noui forțe inamice se semnalează către flancul stâng al detașamentului, amenințându-l.

Către ora 16 se dirijează grupul de cercetare pentru a acționa la acest flanc cu misiunea de a învălui satul Bieliaevca pe la Est.

La această oră, toate carele de luptă sunt retrase pentru reaprovizionare cu muniții și combustibili. Sunt reorganizate pe 2 plotoane și sunt din nou afectate Batalionului Cpt. Cazacu C-tin.

Se reia atacul cu toată vigoarea.

Grupul de Cercetare suferă grele pierderi și abia poate face față reacțiunilor inamice care amenințau tot mai simțitor flancul stâng al detașamentului.

Prin înaintarea detașamentului către Bieliaevca, frontul se mărea în mod simțitor și prezenta flancuri foarte sensibile.

Se părea că inamicul a băgat de seamă acest lucru și că execută mereu infiltrațiuni către flancul nostru stâng.

Pentru a preîntâmpina orice neplăceri din partea inamicului, comandantul detașamentului hotărăște ca să organizeze din Batalionul de asalt, care avea o compunere specială, o unitate luptătoare, unitate care va primi misiunea

de a asigura flancul amenințat al progresiunii realizate de Batalionul Cpt. Cazacu.

Orice reușită a inamicului la acest flanc făcea să fie capturat întregul detașament care s'ar fi găsit cu Nistrul în spate.

Batalionul Cpt. Cazacu, ajuns prin mari eforturi cu Compania 1-a pe primele case și grădini din marginea de Nord al satului Bieliaevca, este oprit de un violent foc de arme automate.

Batalionul se cramponează la teren având stânga mult eșalonată.

In această situație, menținerea terenului cucerit era prima obligațiune.

Carele de luptă au fost retrase în vederea altor misiuni pe cari aveau să le execute în ziua următoare în alt sector al Diviziei de Gardă, care între timp ajunsese la Nord de Conacul Kagarlyk, în strâns contact cu însemnate forțe inamice.

Situația detașamentului Lt. Col. Birț la căderea serii era destul de încordată.

Era a doua noapte de nesomn și frământare, după alte două zile de atac înverșunat împotriva unui inamic superior numericește și hotărît să opună o dârză rezistență pe satul Bieliaevca.

Inapoia detașamentului, pe la Iasca, începuseră să treacă Nistrul primele unități din Divizia 21 Infanterie.

Două Companii dela această Divizie împinse pentru a face siguranța trecerii în această parte, sunt puse la curent cu situația detașamentului și li se cere să participe la asigurarea flancului amenințat.

In cursul zilei de 13 August detașamentul a trecut la o defensivă activă, caracterizată prin împingeri succesive de sonde menite să descopere dispozitivul și forțele inamicului.

S'a constatat astfel că inamicul are pe satul Bieliaevca și pe pantele de Sud-Vest ale înălțimii cu cota 86, numeroase cuiburi de arme automate care se flanchează reciproc și că în sprijinul acestora dispunea de foarte multe aruncătoare de infanterie și câteva baterii de artilerie ușoară.

La toate acestea se mai adaogă o bună observare de pe înălțimea cu cota 86 care domina tot terenul.

La cea mai mică mișcare, chiar în soldați izolați trăgeau cu brandturile făcând risipă de muniții.

Toată ziua de 13 August inamicul a folosit-o pentru a se infiltra în grupuri mici pe pantele de Vest ale înălțimii

cu cota 86 către vâlceaua care porneşte dela cota 96 către colţul de N. V. al satului Bieliaevca.

In noaptea de 13/14 August detaşamentul a executat o serie de incursiuni pentru menţinerea contactului strâns cu inamicul din faţă.

La 14 August, dimineaţa, ni se face cunoscut că un alt detaşament dat de Divizia de Gardă acţionează pe creasta cu cotele 86 şi 96 pe la Sud de Conacul Tolmacev.

Misiunea detaşamentului Lt. Col. Birţ era să fixeze puternic inamicul din faţă şi, în caz că inamicul se retrage, să pună stăpânire pe sat şi pe uzină, pe care le va păstra până ce detaşamentul va fi înlocuit.

Inamicul n'a slăbit cu nimic rezistenţa sa. Din contră, devine chiar agresiv la stânga detaşamentului ameninţată pe un front de circa 7 Km, ameninţare cu atât mai serioasă cu cât dispozitivul nostru pe orice direcţie nu avea decât o foarte mică adâncime.

Unitatea destinată să ne înlocuiască (din Divizia 21 Infanteria) n'a putut trece în întregime Nistrul în ziua de 14 August.

In noaptea de 14/15 August la ora 3,30 s'a prezentat pentru înlocuire un Batalion de infanterie. Către ora 4,30 a început această operaţiune şi nu s'a putut executa decât în sectorul unei singure Companii dela Batalionul Cpt. Cazacu.

Restul detaşamentului a păstrat poziţia şi în cursul zilei de 15. VIII.

Se urmărea cu mare atenţiune progresiunea celuilalt detaşament care acţiona pe creasta cu cotele 86 şi 96, în scopul de a se specula orice influenţă a acelei progresiuni în sectorul detaşamentului nostru.

In noaptea de 15/16 August detaşamentul a fost înlocuit şi s'a îndreptat către Regimentul care se găseşa în acel moment, la N. E. de Conacul Kagarlyk.

Detaşamentul Lt. Col. Birţ Pavel a obţinut prin acţiunea sa îndrăzneaţă o serie întreagă de succese care au constituit preludiul cuceririi uzinelor de apă dela Bieliaevca şi şi a capturat un bogat material de războiu dela inamic.

Toate aceste succese se datoresc numai vigilenţei de zi şi noapte a tuturor oamenilor şi ofiţerilor în frunte cu Lt. Col. Birţ Pavel, comandantul detaşamentului.

Acţiunea acestui detaşament s'a înscris în rândul celorlalte acţiuni istorice ale Regimentului, din campania contra bolşevicilor .....

ACŢIUNI

la care a luat parte unităţi şi subunităţi din Regt. Gardă „Mihai Viteazul"

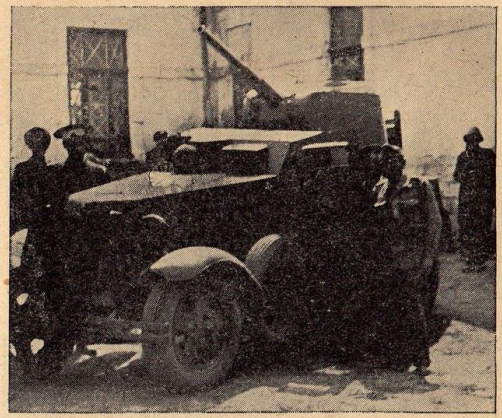

Auto blindat cucerit de Detaşamentul
Locot. Col. Dobriceanu Alexandru

La 18 August 1941, Detaşamentul Locot. Col. Dobriceanu Alex. Şeful de Stat Major al Diviziei de Gardă având sub ordine două Batalioane de Infanterie, un Divizion de artilerie, Grupul de Cercetare şi Compania de Cercetare a Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" comandată de Căpitanul Diaconescu Traian trebuia să atace la stânga Diviziei de Gardă şi în legătură cu Divizia 7-a.

Impetuozitatea atacului Detaşamentului impulsionat de însuşi Comandantul Detaşamentului din primele linii, surprinde pe bolşevici la Vasiliewca, pe valea Baraboiului. Dislocaţi de vigoarea atacului, bolşevicii părăsesc mult material, parte în stare de funcţionare, şi cantităţi mari de muniţiuni.

Intre capturile făcute în aceste lupte au fost şi patru tractoare de artilerie grea şi auto blindatul fotografiat mai sus, care ulterior a fost îndreptat contra bolşevicilor în retragere şi folosit în luptele dela Dalnik şi Odesa, chiar în sectorul de acţiune al Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

După lupta dela Kagarlyk

— Kagarlyk, un sat bătut de artilerie şi brandturi, răscolit la fiecare metru pătrat de grindina loviturilor noastre.

— Vâltori de flăcări impung cerul şi parcă îl prăjesc cu limbi de blestem.

— In atmosferă pluteşte sensaţia iadului.

— Fumul gros întins pe boltă umple cu întunerec ruinele; reminiscenţe triste, sdrenţe de zid după urma bombardamentului.

Ce a mai rămas din satul Kagarlyk după luptele din August 1941

— Tancurile, monştri negri de dimensiuni preistorice, zac, înşiruite într'un zid negru, imobilizate.

— Tabloul ruinelor cu dâre izolate de fum, se profilează pe decorul negru al cerului nocturn. Mâna de fier a Comandantului Diviziei de Gardă, ne-a dirijat până aci şi hotărirea sa fermă ne-a încălzit sufletele şi ne menţine entuziasmul.

— In marginea de Sud-Est a satului, la o răspântie de drumuri, o cruce simplă de lemn pe care stă scris foarte stângaciu numele aceluia care a fost Slt. de rezervă Ogrezeanu Theodor.

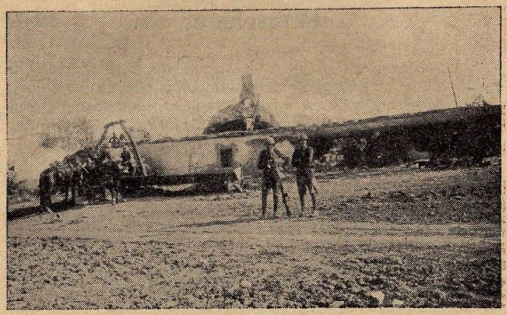

Colhozul Kagarlyk distrus de artileria noastră

Această umbră solitară din marginea satului rămâne singurul martor şi singura urmă a jertfei Batalioanelor II şi III din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul", comandate de Căpitanii: Ionescu Anton şi Cristea D. Ion, încercaţi în această acţiune, aducând o însemnată contribuţie la câştigarea luptei.

Pereseleneț

Era sfârșit de August și început de Septemvrie. Un soare blând ce mângâe și frunzele plăpânde de un colorit fermecător, legănate de adierea vântului, stârneau pojarul dorului de odihnă și de viață tihnită. Dar chemările luptei străbăteau câmpul de bătălie și acopereau cu ecoul lor șoaptele aducătoare ale naturii.

In luptele dela Kagarlyk, Divizia de Gardă, condusă cu o tenacitate și o energie exemplară de Generalul Șova Nicolae, a stăvilit și a respins un viguros contra-atac al inamicului nimicindu-l complet, înante de a-și desfășura planul ofensiv.

După această biruință, Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul", trecut în rezerva Corpului XI Armată, este pus la dispoziția Diviziei XIV-a, pe frontul Dalnik. Comandantul Regimentului era Colonelul Ștefan Opriș.

Divizia XIV-a, pătrunzând prin viguroase atacuri până la pozițiile înaintate din spre Dalnik, își creiase prin vijelioasa sa înaintare o situație dificilă căci din spre Leninthal se infiltrase pe flancul ei drept trupe inamice, care o nelinișteau în chip serios.

Mai grea era însă situația trupelor din sectorul Diviziei a VIII-a care, după răsunătoarea victorie prin cucerirea cotei 80 și a șanțului anticar dela Pereseleneț, suferise pierderi simțitoare.

Prin această înaintare, Div. XIV și VIII-a au creat o pungă ale cărei flancuri erau slab apărate, din cauza pierderilor suferite în timpul luptelor precedente.

Contra-atacurile inamice urmăreau ca, prin respingerea vânătorilor și prin infiltrațiunile din spre Leninthal, să gâtue punga creată de Div. XIV-a, spre Dalnik.

Divizia XIV-a, complet angajată cu trupele roșii din sectorul ei, nu avea putință să rezolve singură această grea situație tactică. Comandantul Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul", după o sumară judecare a situației, văzu clar primejdia ce amenință întregul sistem ofensiv al Corpului

XI Armată și, din proprie inițiativă, hotărăște ca Regimentul său să atace și să respingă infiltrațiunile din spre Leninthal.

In acest scop ordonă:

— Compania Lt. Irinca Ion să execute curățirea șanțului anticar pentru a se asigura liniștea Diviziei XIV-a, care trebuia să-și continue nestânjenită operațiunile spre Dalnik.

In câteva ore, Compania Locot. Irinca își indeplini misiunea și seara zilei de 31 August 1941 aduse începutul făgăduitor al biruinței așteptată cu încordare.

Ostașii contra-atacă pe Ruși, pe care-i pun pe fugă

Pentru siguranța stângei Diviziei VIII-a, Colonelul Șt. Opriș luase deja măsura de a impinge un Batalion spre Pereseleneț, ca să asigure stăpânirea satului, a șanțului anticar și a cotei 80.

In această situație însă se impunea o judicioasă alegere a postului de comandă al Regimentului.

Cum acest loc nu putea fi altul decât punctul unde gâtul pungei era pe cale să fie sugrumat de inamic, Colonelul Opriș alege tocmai acest loc minunat de observație, deși era cel mai periculos din întregul sector.

După luarea acestei hotărîri, se citea în privirea tuturor ofiţerilor din Statul Major al Regimentului o oarecare neliniște și încordare, deoarece ei își aminteau de o situație asemănătoare, când fostul comandant al Regimentului, Lt. Col. Iliescu Gheorghe, și-a găsit moartea.

Calm și hotărît Colonelul le explică:

— „Am ales acest loc și nu-l schimb băeți, căci el atârnă greu în cumpăna biruinții noastre. Eu îmi iau întreaga răspundere. De cele mai multe ori, când crezi că greul luptei te va copleși, atunci apare, în toată strălucirea ei, biruința".

Se desprindea din aceste cuvinte, încordata voință de a învinge cu orice preț. Ele au și fost transmise fulgerător la toți subalternii, dela ofiţer, până la ultimul ostaș.

Mitralieriști în salturi la atac

In dimineața zilei de 1 Septembrie 1941, începe un violent bombardament al artileriei dușmane. La postul de comandă, încadrat de obuzele ucigașe ale inamicului, toți trăiau clipe de groază dar și de hotărîtă bravare a pericolului.

La fiecare lovitură, pereții adăposturilor se surpau din cauza exploziilor și moartea stă la pândă, gata să ridice, vieața celor pentru care se terminase numărătoarea zilelor.

Colonelul Comandant, liniștit, urmărea desfășurarea luptelor din prima linie. Presimțea însă că ceva grav trebue să se întâmple. Și nu s'a înșelat. In dimineața zilei de 2 Septembrie 1941, se anunță cu scăpărări de fulger printre

norii deși ce împovărau cerul, un violent contra-atac al inamicului.

Vânătorii din regimentele 7 și 8 au fost nevoiți să se replieze. Gloanțele în snop de mitralieră și pușcă mitralieră își fluerau îndrăsneala până la postul de comandă al Regimentului.

Se ordonă Batalionului „Maior Hanu", care asigura Pereselinețul, să oprească imediat atacul inamicului cu o Companie, iar cu restul Batalionului să contra-atace de îndată ce inamicul a fost oprit. Ordinul fu executat întocmai: Prima Companie pune în debandată pe inamic și face prizonieri, iar celelalte două contra-atacă cu atâta vigoare încât,

Bază de foc

în mai puțin de două ore, pun stăpânire pe vechile poziții, ce fuseseră câștigate cu mari sacrificii, redându-le Vânătorilor, în sectorul cărora se produsese contra-atacul.

S'au distins, în aceste lupte, bravii ofiţeri: Slt. Mihăilescu Niculaie, Stănescu Teodor și Stoenescu Nicolaie, etc. toți din compania 9-a

Batalionul Maior Hanu după ce a răspuns și a executat cu bravură ordinul comandantului de Regiment, revine la poziția și misiunea sa inițială.

O ploaie deasă și caldă, ca o binecuvântare a cerului, dă

impresia că totul se liniştise. Comandantul Regimentului nu-şi află însă astâmpăr şi ordonă unităţilor sale să vegheze cu toată ascuţimea atenţiei, fiind aproape sigur, că bolşevicii vor veni din nou la contra-atac.

De data aceasta, nu era numai o simplă şi vagă presimţire, ci o neclintită siguranţă.

Ofiţerii postului de comandă al Regimentului citeau aceasta din privirea Colonelului lor şi îşi explicau situaţia din tonul cu care le vorbea.

Intradevăr, atacul Sovietic nu întârzie şi se declanşază repede, pornind vijelios, mai îndârjit şi mai încleştat decât cel respins cu câteva momente mai înainte.

Prizonierii bolşevici capturaţi pe timpul luptei
sunt trimişi înapoia frontului

Se dau ordine şi ostaşii Regimentului „Mihai Viteazul" pornesc aşa de impetuoşi la o nouă luptă crâncenă că nici scăpărările de fulger nu pot reda imaginea exactă a bătăliei ce s'a încins.

Vitejii noştri ostaşi au stăvilit şi au distrus atacul bolşevicilor cu hotărirea de a nu se da nicio palmă din pământul udat de sânge românesc.

In scurt timp, situaţia a fost din nou restabilită şi bolşevicii îngroziţi fug în debandată.

Dreapta frontului era acum complet şi definitiv asigurată, iar Divizia VIII-a repusă în vechiile ei poziţii. Duşmanul înfricoşat părăseşte orice intenţie de a mai contra-ataca.

Din cele expuse mai sus se poate constata că acele contra-atacuri date exclusiv din iniţiativa Colonelului nostru au înlăturat un adevărat şi iminent dezastru, deoarece punga făcută de Divizia XIV-a era să fie gâtuită de inamic şi întregul sistem ofensiv al Corpului XI Armată, ar fi fost compromis.

Ordinul de zi Nr. 68 al Corpului XI Armată, din 4 Septembrie 1941, evidenţiază cu prisosinţă vitejia Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" iniţiativa, priceperea şi curajul Comandantului, Colonelul Ştefan Opriş. Il redăm în întregime:

Ordin de zi Nr. 68 din 4 Septemvrie 1941

„Pentru faptele de arme deosebit de eroice, de care au dat dovadă ofiţerii şi trupa Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" în ziua de 2 Septembrie 1941, când din proprie iniţiativă au alergat în ajutorul camarazilor lor din Divizia VIII-a şi XIV-a Infanterie, contra-atacate puternic de către inamic, şi au reuşit în două rânduri, în interval de câteva ore, să restabilească o situaţie extrem de periculoasă

ORDON:

Citarea prin ordin de zi pe Corpul XI Armată a Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

COMANDANTUL CORPULUI XI ARMATA
General de Divizie (ss) CONSTANTINESCU

Acest ordin de zi cuprinde o preţioasă omagiere a unor strălucite fapte de arme. El este dovada cea mai grăitoare a eroismului cu care ofiţerii şi trupa Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" au luptat pentru mândria Neamului şi Renaşterea Crucii.

Aşezarea postului de comandă a Regimentului, curagioasa iniţiativă a Colonelului Comandant, au avut un rol hotăritor în această luptă.

Şi, pentru neînfricarea lui, cuvine-i-se cinstirea cu voroavele bătrânului cronicar:

„Unde era primejdia mai mare, acolo se vâra, ca văzându-l ai săi să nu îndărăpteze. Şi pentru aceea rar războiu de nu biruia".

Cota 75,8-Razw

Lângă şoseaua ce duce la Odesa, cam la 5 Km. de Dalnik, se află cota 75,8.

Aşezată în mijlocul stepei, cota 75,8 pare un ghem uriaş, care adună la el imensitatea spaţiului intins până departe, unde cerul dă roată pământului.

Fără să vrei, te gândeşti la câmpiile zugrăvite de Gogol, în faimosul Taras-Bulba. Uneori, când bolta cerului se apleacă spre pământ de greutatea norilor plumburii, ai impresia că-şi caută sprijin pe acest gurgui, numit cota 75,8.

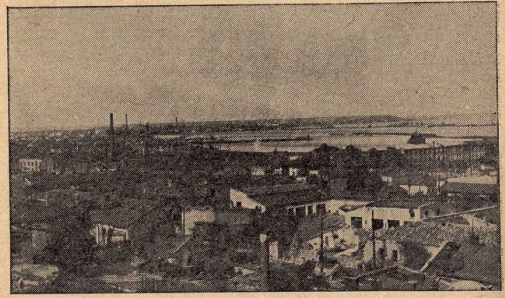

Vedere asupra Odesei

In dimineţi clare, când soarele-şi spală faţa în mare, cota îţi prilejueşte o privelişte uimitoare: Odesa, cu o pădure de coşuri şi cu o îngrămădire de clădiri de toate formele şi de toate mărimile, aşezate într'un vast amfiteatru.

Câte simţiminte nu se întretaie în inima luptătorului, la vederea acestei privelişti? Să arătăm însă pe scurt însemnătatea cotei 75,8 din punct de vedere militar.

In stânga, are un grup de case numit — Hutor Dalniki,

adică pe româneşte, cătunul Dalniki. Acest grup de case prezintă o puternică organizaţie militară.

Spre răsărit, la circa 2 Km. de şosea, în punctul numit Razw (ruine) există un colhoz, de asemenea formidabil organizat. Cota 75,8, împreună cu celelalte două centre de rezistenţă amintite constitue un sistem de apărare — atât de chibzuit întocmit şi atât de bine dotat, încât o străpungere frontală este aproape imposibilă.

Generalul N. Şova, Comandantul Diviziei I-a de Gardă, dându-şi seama de greutatea şi riscul unui atac de front, a chibzuit ca atacul frontal să fie precedat de un atac care să pătrundă prin Colhoz, pentru întoarcerea sistemului de apă-

Trecând dincolo de şanţul anticar cucerit

rare al duşmanului. Acţiunea de front, care era şi cea mai grea, revine Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul". Ambele acţiuni însă trebuiau puse sub aceeaşi comandă, pentrucă un sistem unitar de apărare, reclamă unitatea de comandă a sistemului ofensiv.

In acest scop, Colonelul St. Opriş, ajutat de Lt. Col. Pavel Birţ şi Lt. Col. Vamanu, primeşte ordinul ca, deosebit de acţiunea de front, hotărîtă Regimentului său, să mai ia sub comandă încă două Batalioane: Batalionul I Asalt şi Batalionul 502.

Cu acestea va ataca Colhozul ca să cadă în flancul şi spatele dispozitivului inamic, uşurând astfel atacul de front. Atacul, la rându-i, aducea o degajare de forţe, pentru Divizia din dreapta.

Atacul dela Colhoz este încredinţat Batalionului I Asalt de sub comanda Maiorului Joiţa. Cine l-a văzut odată pe Maiorul Joiţa, mărunt şi îndesat ca un buldog, şi-a putut da seama că aceea ce-l caracterizează este îndrăzneala îndârjită. In Batalionul său erau ostaşi şi ofiţeri voluntari recrutaţi dintre luptătorii de elită ai Regimentelor de Gardă. Efectivele însă, în urma acţiunilor precedente, se împuţinase.

La postul de comandă, între două lupte

Totuşi voinicii noştri, purtând în braţ cremenea munţilor şi in inimi vârtoşia dacică, se încleştară într'o luptă de titani, împotriva duşmanului dela Colhoz.

Se procedează la reorganizarea celor două Batalioane pentru a fi în măsură să acţioneze pe a doua zi, 13 Septembrie, orele 2.

Deşi reorganizate, aceste unităţi aveau efective destul de reduse.

In noaptea de 12/13 Septembrie se porneşte atacul şi cele două batalioane au reuşit să înainteze cca 300 m.

Cuiburi puternice de rezistenţă inamice sunt organizate în perdeaua de salcâmi la 400 m. deasupra Colhozului.

Focul viu al acestora ţintueşte batalionul de asalt — Maior Joiţa — într'o porumbiştе. Numai în urma intervenţiei divizionului de artilerie, care trage la cererea Colonelului Ştefan Opriş, asupra caselor dela Colhoz, sovieticii încep să se retragă, pe la ora 8 dimineaţa.

Se începe curăţirea Colhozului care continuă toată ziua şi în noaptea de 13/14 Septembrie.

De vorbă cu camarazii aviatori, ce au venit să ia contact cu infanteria în linia 1-a, pentru ca acţiunea lor să fie cât mai eficace
9. IX. 1941

Contra-atacul încercat de inamic la ora 1,30 este respins cu mari pierderi pentru Ruşi.

In zorii zilei de 14 Septembrie, Colhozul era complet curăţit şi ocupat de Batalionul de Asalt.

Prin fulgerări de tun şi vijelii de mitraliere, după două zile de atacuri şi contra-atacuri, au reuşit să cureţe Colhozul şi să sfărâme rezistenţele inamicului, capturând un bogat material de războiu.

Continuând înaintarea spre Raŵ — Batalionul Maior Joiţa a fost oprit cu foc puternic pe linia de salcâmi. N. Colhoz — unde inamicul este puternic organizat în teren.

Conform planului de acţiune a Detaşamentului Colonel Opriş, o Companie din Batalionul II a depăşit dreapta, înaintând în direcţia Razw.

După circa 300 m. s'a cramponat la teren din cauza vijeliosului foc de mitraliere şi brandturi primit şi de front şi de flanc.

Aviaţia inamică a fost de asemenea foarte activă. Două bombe au căzut la 30 m. de Postul de Comandă.

Toată noaptea de 14/15 Septembrie au fost schimburi puternice de focuri.

In dimineaţa de 15 Septembrie, Regimentul de Gardă

Brandtul de 60 mm. în acţiune

„Mihai Viteazul" începe atacul de front, asupra cotei 75,8. La ivirea zorilor era acalmie în tot sectorul. Se împing patrule care surprind şi capturează grupe răzleţe de sovietici.

Printre prizonieri erau oameni de 55 ani şi copii de 16 ani, care declară că sunt din Odesa, unde s'a deslănţuit o adevărată vânătoare după oameni, ca să umple golurile de pe front, deoarece vasele de transport cu trupe de improspătare, nu se mai puteau apropia de port.

Inamicul este însă destul de puternic şi de vigilent în punctele Hutor Dalniki şi Razw.

Orice mişcare a noastră este observată şi apariţia unui singur om declanşează o adevărată grindină de foc.

La ora 7,30 începe atacul de front. Trupa presează cu stăruinţă şi vigoare pe inamic, atacând spre Est. Se împinge metodic, deşi Regimentul 2/9 Vânători, ţintuit de focul dela Hutor Dalnik — nefiind la înălţimea noastră — ne lasă stânga descoperită.

Se intervine cu focul armamentului nostru şi al artileriei de sprijin direct în sectoarele vecine pentru a degaja unităţile din stânga şi dreapta.

Acţiunea de înaintare, începută la ora 7, 30, a progresat frumos, atingând cu Batalionul III, linia — colţul drumului

Infanteria la atac sub protecţia tirului artileriei noastre

de care N. E. Razw, iar cu Batalionul II ajunge la 500 m. Vest Razw.

Pentru a nu fi stânjeniţi din flancul stâng, de pintenul de rezistenţă dela N. şosea, s'a dat ordin ca Batalionul II să înainteze hotărît spre Est şi să treacă la curăţirea Razw-ului. Batalionul a presat mereu pe inamic, atacând spre Est.

Toate incidentele şi rezistenţele întâlnite au fost rezolvate definitiv, datorită elanului cu care au împins voinicii noştri, electrizaţi de ordinele comandanţilor.

In ziua de 16 Septembrie, Regimentul de Gardă „Mihai

Viteazul" reia atacul la ora 5, numai cu Batalionul III, înaintând la Sud de şosea — cota 75,8 — Dalnik. Atacul progresează, deşi inamicul cedează foarte greu.

Trupa, care se afla dela 31 August tot în prima linie, reacţionează minunat la ordine şi impulsionează cu vigoare asupra inamicului hotărît să reziste până la ultimul om.

Rezistenţa duşmanului dela Hutor Dalniki este îndârjită şi perdeaua de foc aşternută în calea noastră era uneori de nepătruns. Sovieticii aruncă ploaie de proiectile, numai ca să oprească înaintarea noastră.

Barajele de artilerie ţineau cu ceasurile. Brandturile şi mitralierele bat fără încetare şi cu o intensitate înspăimântătoare.

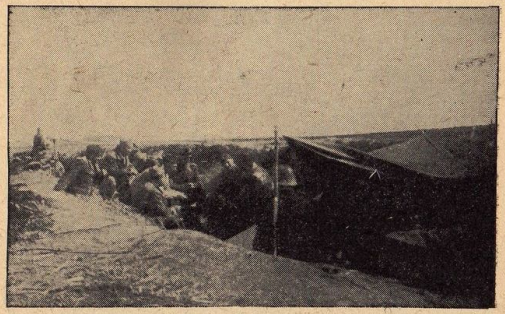

Rezerva Regimentului la şanţul anticar

Menţinem terenul cucerit pas cu pas şi îndată ce se ivesc condiţiuni mai favorabile, unităţile noastre împing viguros şi cu îndrăzneală.

Prin atacuri repetate şi chibzuit organizate, Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" reuşeşte, în cele din urmă, să cucerească şi să stăpânească definitiv poziţiile dela cota 75,8. Prin cucerirea acestui obiectiv, trupele duşmane sunt împinse mai bine de 2 Km spre Dalnik. Cucerirea cotei face posibile operaţiunile următoare, operaţiuni care preludiază acţiunea asupra Dalnikului — fortăreaţa şi brâul de foc cu care este încinsă Odesa.

Luptător şi Părinte

După o zi de grele lupte, încă nu se limpezise cugetul şi nu se domolise svâcnelile inimii, când ostaşii primiră ordin să-şi sape adăposturile pe linia cucerită şi într'un dispozitiv repede hotărît de comandantul lor.

Inserarea îşi cădelniţează fumul întunerecului peste imensitatea stepei.

Pământul afânat al miriştei, în care se oprise compania, fu răscolit de lopeţi nervoase.

Fiecare soldat îşi isprăvi repede groapa, pe fundul umed aşternând un strat de grâu din clăile risipite ca nişte muşuroaie de cârtiţe pe nemărginitele tarlale.

Comandantul freca spice de grâu în palmele-i aspre, sufla pleava şi-şi umplea gura cu boabe grele de grâu bălan.

In gând însă socotea pierderile încercate peste zi şi i se lăsa ca un ghem greu de plumb în inimă, când îşi aducea pe rând aminte de cei căzuţi în cele cinci atacuri, ca cinci voinicesti opinteli împotriva duşmanului.

Sosise vestea că i se vor trimite împrospătări de oameni şi un ofiţer, chiar în noaptea aceea. Pentru a doua zi, primise ordin să treacă la o defensivă activă.

După ce mai chibzui unele măsuri, ordonă să fie trezit când vor sosi întăririle. Şi se vârî în culcuşul de paie din adăpostul proaspăt săpat de grijulia ordonanţă.

Trecuse de miezul nopţii, când auzi, întâi ca prin vis, apoi tot mai limpede:

— „Domnule Căpitan! Domnule Căpitan!.... A venit dumnealui cu douăzeci de soldaţi".

Se ridică şi întreabă somnoros:

— „Care dumnealui, măi, ostaş?"

— „Păi, dumnealui d'acolo, domnul Sublocotenent...."

— „Valter Traian", luă ofiţerul vorba din gura soldatului".

Ridicându-se în capul oaselor, căpitanul văzu deasupra adăpostului un adevărat uriaş.

Aplecat puţin ca să vadă şi să vorbească cu căpitanul, ofiţerul părea că duce în spate ca într'un imens şi nevăzut năvod tot întunerecul nemărginirii.

Căpitanul nu-şi putu ascunde uimirea şi-i zise:

— „Măi, frate Valter, dar tu eşti un veritabil Taras Bulba. Să ştii că am mare nădejde în tine".

— „Măgulit, Domnule Căpitan, dar oricât de îndreptăţită ar fi asemănarea voiniciei mele cu a lui Taras Bulba, eu v'aş ruga totuşi să vă încredeţi în mine ca într'un adevărat Român.

Şi aşa se apropiară sufletele acestor doi ofiţeri care-şi îngemănaseră inimile într'o frăţească dragoste, pentru câte zile le va mai fi hărăzit soarta.

In dimineaţa următoare, când zorile îşi fluturau maramele liliachii şi roşii în văzduhul răcoros, căpitanul chemă în adăpostul său pe noul ofiţer subaltern ca să-l iniţieze în taina războiului. Discuţia alunecă apoi dela război la cei de acasă.

Sublocotenentul Valter se cutremură involuntar şi apoi zâmbind, scoase din buzunarul tunicei o fotografie. O privi lung, ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară. In ochi îi tremura dragostea şi în ploape i se fărâmau lacrimi. Şi, întinzând-o căpitanului:

— „Iată pentru cine mă lupt, pentru cine înţeleg să mă jertfesc".

Era copilul lui, băieţaşul cu plete de aur şi cu ochi de azur — care poate acum şoptea prin somnul dimineţii numele tăticului său. Şi luând fotografia, ca într'un ritual magic, o închină zărilor şi soarelui, cărora le încredinţează pe fătul lui bălai. Şi nu era dimineaţă în care, alături de rugăciunea pe care o rostea, să nu se petreacă şi acest act pios al închinării copilului.

Iar din învolburarea de gânduri, se desprinseră şi se înseilară rândurile dintr'o scrisoare, care pot fi socotite ca un adevărat şi grăitor testament:

„Iubite fecior,

„Acum când sunt aci ca să-mi apăr şi întregesc ţara, gândul meu se împarte între tine şi pământul drag al ţării noastre, pe care l-am iubit prin înfrăţirea mea cu ţărâna, codrul şi sălbătăciunile lui, în pasiunea mea de vânător.

„Te rog să ţii seamă de dorinţa mea, pe care îndeplinind-o, tu vei fi fericit în vieaţă, iar eu mă voiu odihni de asemenea fericit sub brazda de sub care îţi voiu simţi paşii, copil iubit, şi de unde voiu căuta să ţi-i călăuzesc până la deplina ta maturitate.

— „Să fii bun şi drept cu toată lumea.

— „Să înveţi carte multă, — iar dacă prin imposibil, vei fi împiedecat la aceasta, să înveţi o meserie prin care cinstit îţi vei câştiga existenţa.

— „Când vei putea (fără să faci mari sacrificii, căci nu am nicio avere ca să-ţi las) să-mi aduci oasele şi să le îngropi la Sft.Vineri lângă tatăl şi mama mea.

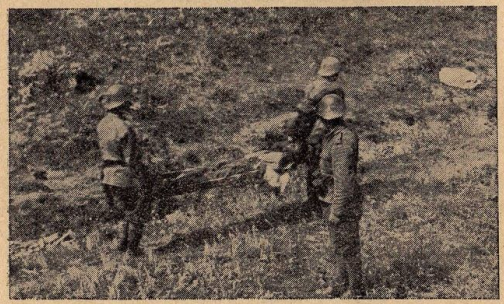

Brancardieri transportând răniţi spre postul de ajutor regimentar

— „In cazul când în sângele tău se va trezi pasiunea de vânător — pentrucă tu doar nu ai venit pe lume pe aripi de barză, ci pe aripi de sitar — vei învăţa acest sport numai sub supravegherea unuia mai bătrân, hârşit în ale vânătoarei.

— „Să nu mă plângi! — aşa este orânduiala în lume. Amintirea mea şi dragostea neţărmurită cu care te-am înconjurat în puţinii ani ce te-am avut, să fie un îndemn pentru tine întru toate cele bune. . . .

— „Să ai noroc şi să trăieşti, fecior sublim".

Traian

Scrisoarea-testament îşi luă drumul către sublimul fecior, iar tatăl se aruncă în uraganul de foc al luptelor care

se înteţiră. Simţea că-i frige în pumni puterea cu care izbea în vrăjmaş, câştigând biruinţă după biruinţă.

In taină de inimă însă se ciocneau silabele curate ale unui cântec duios şi pătrunzător pe care-l cântau strunele sufletului său de minunat părinte şi de vajnic luptător.

Intr'o clipă de răgaz, le însemnă pe cartonul îngălbenit al unei cărţi poştale:

„Copilaşul meu iubit,
Pentrucă am timp acuma,
Şi's puţin mai odihnit,
După lupte duse 'ntr'una
Oboseli şi marşuri grele
Trimit gândul să te cate,
Prin ograda vieţii mele.

Cu coif în cap, cu spada'n mână,
In uniformă de soldat,
Te văd aşa, doi ani în urmă,
Cum Moş Crăciun te-a îmbrăcat.
Eşti soldăţelul lui tăticu,
Lăsat la vatră, liberat,
Având în grijă pe mămica
Căci tata este-acum soldat.

Bărbat, în locul lui cu grijă,
Ai rămas tu în casa toată.
Şi puşca ta cu pietricele,
I-ai dat-o lui, puţin schimbată.
Şi-acum pornim cu suflet tare,
La datorie, tu şi eu ....
Trăiască România Mare,
Şi .... să ne-ajute Dumnezeu!"

Şi a pornit din nou la luptă tăticul feciorului iubit, despicând pârtie largă în rândurile vrăjmaşului. Ii trimisese copilului gândurile şi dorul său, trebuia să aducă brazdei prinosul lui de jertfă. Neînfricat, în vulturești rotiri de ochi, cu fruntea pe care parcă se rezema bolta de cleştar albastru a cerului, cu icoana surâsului blând al copilului care-l îndemna să înainteze prin ploaia de gloanţe şi schijele de fier, era mereu în fruntea alor săi.

Un pas .... şi încă unul ....

Plumbii îl ocolesc şi el înaintează furtunos în inima întăriturilor sovietice .... târând după el avântul ostaşilor săi..

Intr'un viespar de gloanţe, se clatină o clipă, îngenunche .... încearcă să se ridice .... dar se prăbuşeşte cu trupul ciuruit şi punctat de garoafele roşii ale sângelui.

Priveşte fix în azurul cerului şi îngână, cu ultima frântură de glas, silabele a două vorbe sfinte:

— San .... du .... le! Ţa .... ra!

In clipa desferecării sufletului de trup, a văzut aevea pe dragul lui fecior care, ca prin minune, se făcuse voinic şi cuminte, aşa cum il dorise în rândurile scrise cu câtăva vreme mai înainte.

Icoana aceasta scumpă ii aşternu pe faţă un zâmbet luminos, pe care-l trimise, pe fluturări de vânt, voinicelului dintr'un orăşel de pe malul Dunării.

Camaraderia de jertfă Germano = Română

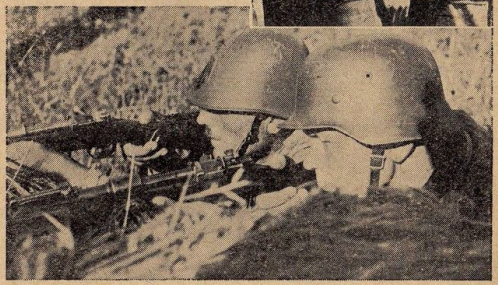

Un gând şi un suflet au unit poporul german şi poporul român, în lupta de nimicire a bolşevismului tiranic şi distrugător, apărând prin morţii lor Europa cea de veacuri, creştinismul cel blând şi omenesc, cultura şi civilizaţia, dăruite omului pentru ridicarea lui la un superior nivel de vieaţă. Cot la cot, umăr la umăr, prin stepe mocirloase, peste creste stâncoase şi prin viscole necruţătoare, soldatul german alături de cel român, au ţinut piept puhoiului de fiare sălbatice, care pornise ca un uragan să treacă totul prin foc şi sabie; să nimicească libertatea omenirii. Unul lângă altul prin tranşee, prin cazemate şi în faţa monştrilor de oţel bolşevici, ostaşul german şi ostaşul român şi-au deschis sufletul şi s'au jertfit pentru salvarea civilizaţiei europene.

Nu i-au înspăimântat nici ororile sălbaticilor soldaţi roşii, nici strivitorul lor număr. Voinţa lor de a birui era mai tare ca moartea.

De granitica lor unire depindea soarta poporului german şi a celui român. Era predestinată lupta celor două puteri în această parte a Europei: puterea creatoare a poporului german unită cu puterea de jertfire şi de muncă a poporului român. Crâncenele lupte care s'au încins pe întregul glob pământesc vor bate temelia altor veacuri, veacuri de nouă aşezare omenească, şi vor cimenta de-a-pururi înfrăţirea noastră cu viteazul şi harnicul popor al Marelui Reich.

Colosul bolşevic se năruie în faţa voinţei de a birui a soldatului german şi român. Prin biruinţa lor se zideşte o nouă lume, a căreia temeinică aşezare se va sprijini pe cinstirea libertăţii omului, pe preţuirea muncii şi vredniciei sale, pe ocrotirea şi respectul familiei şi al proprietăţii. Aceste temeiuri de vieaţă nouă sfinţite vor fi de harul învăţăturii Celui Căruia ne închinăm în strămoşeasca Biserică.

Dalnikul

Cine priveşte oricât de sumar harta militară a Sudului Ucrainei, este izbit de aşezarea şi configuraţia Dalnikului: — un sat lung de 10 Km. întins ca o perdea în faţa Odesei; un soiu de suburbană, care şi-a întins marginile ca braţe protectoare asupra oraşului.

Dacă cetatea Odesei se reazimă cu latura de N. E. pe litoralul Mării Negre, cu marginea de S. V. se sprijină pe Dalnik. Uşor înţelegem acum importanţa strategică pe care

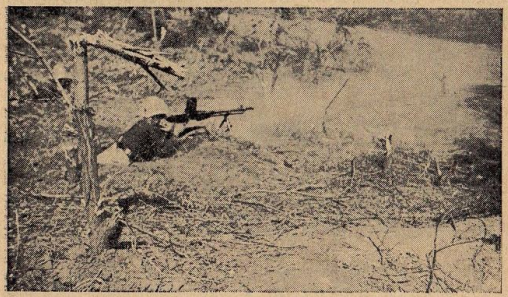

Puşca mitralieră în acţiune la liziera de salcâmi (Dalnik)

Sovietele au acordat-o acestui sat. L-au întărit cu cele mai moderne organizaţiuni de apărare. Un labirint de şanţuri şi de cazemate fac din Dalnik o invincibilă fortăreaţă. Terenul până la Dalnik, prezintă şi el toate însuşirile apărării. Pante lungi cu uşoare ondulaţiuni, străbătute de faimoasele liziere de salcâmi, fac anevoioasă înaintarea până la platoul Dalnikului. Pantele şi lizierile de salcâmi sunt organizate ca temerare avantposturi, unde duşmanul are misiunea să reziste fără gând de retragere.

Pentru atacul asupra Dalnikului, trebuiau cucerite pas cu pas toate aceste organizaţii, pe o adâncime de 3 Km.

In 17 Septembrie, se reia atacul. Se ordonă Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul" să atace cu trei Batalioane succesiv — pe direcţia 200 m. Sud Cota 55,2 pentru a străpunge satul Dalnik şi a pune stăpânire pe forma de teren cu movila necotată. Este evident că atacul ordonat însemnează direcţia principală de efort în sistemul ofensiv al Diviziei de Gardă.

Comandamentul superior, pentru a face ultimii paşi spre Odesa, şi-a pus toată încrederea în unitatea noastră.

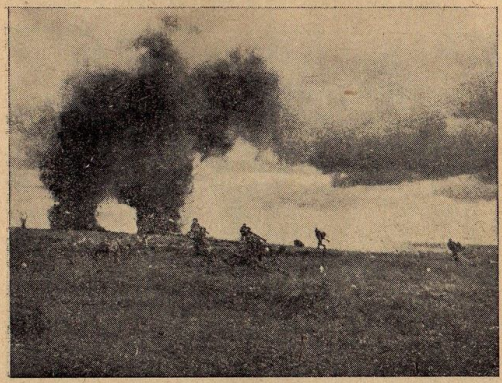

Atacul către a treia lizieră de salcâmi

Regimentul trebue să corespundă înaltei încrederi acordate. In vederea atacului, colonelul Opriş ordonă scoaterea trupei de pe vechea poziţie, în noaptea de 16/17 Septembrie. Tot în aceeaşi noapte, regimentul se reorganizează cu ofiţerii şi oamenii din ultima sa rezervă.

Inainte de atac, Colonelul Opriş, printr'un călduros apel, cere trupei să păstreze neştirbite prestigiul şi onoarea Regimentului nostru şi al Diviziei de Gardă. Fiindcă atacăm alături cu trupele germane din dreapta, se cade să fim exemplu de vitejie şi de hotărire, pentru a stărui o îndreptăţită uimire prietenilor noştri de arme.

Vorbele răsunau puternic în tăria nopţii. Soldaţii ascultau cu o cucernică smerenie — aşa cum se ascultă rugăciunile in faţa altarului. Aveam impresia că nu se dă o poruncă de luptă, ci că se oficiază un sacerdoţiu pe altarul Patriei.

Vorbele răscoleau adâncuri de suflet, picurând în inimi, harul încrederii şi al hotăririi. E o adevărată minune că oamenii aceştia, care de o lună sunt în lupte continui, privesc cu încredere şi cu atâta seninătate încleştarea ce va avea loc peste câteva ore. Nu arată niciun semn de oboseală, nu schiţează nici cel mai mic gest de ezitare. Fac impresia că sunt supraoameni.

Pornim spre baza de plecare la atac. Batalioanele

Acţiunea companiei de pionieri

alunecă şerpuind pe sub cuta de teren şi liziera de salcâmi din faţă.

Profilaţi pe orizontul dimineţii ce-şi deschisese genele în clipăt tremurat, luptătorii aveau aspect de uriaşi, aduceau cu haiducii din alte vremi. Erau voinici de cremene, răsăriţi în mii de chipuri din coapsa Carpaţilor şi din Valea Dunării.

Zorii zilei ne-au găsit pe baza de plecare la atac, deşi regruparea, întărirea, deplasarea şi ocuparea bazei s'au făcut sub focul inamicului şi în condiţiuni extrem de grele.

Atacul începe la ora 9, cu o puternică şi eficace pro-

tecţie a artileriei. Se cutremura văzduhul, te plesnea aerul în obraz, se înălţau nouri grei de fum, când cele câteva sute guri de tun îşi începură tragerile în vijelii.

Cu concursul preţios al artileriei, progresiunea trupelor, după primul elan, este încetinită de un foc nimicitor al inamicului.

Se răresc rândurile luptătorilor, dar nu se dă niciun pas înapoi.

Se ordonă infiltrarea pe mici fracţiuni şi chiar om cu om — pentru a ieşi în flancul stâng al trupelor germane, a căror siguranţă trebuia făcută cu orice preţ.

Tun de 53 mm. în acţiune pe frontul dela Dalnik

S'a putut ajunge la înălţimea lor, numai datorită îndârjirii încleştate a luptătorilor noştri.

Alături de onoarea ostăşească era şi sentimentul de ocrotire a prietenilor de arme.

Este foarte adevărat că trupele germane au luptat de o manieră impresionantă. Este însă tot atât de adevărat că siguranţa lor în flancul stâng s'a făcut cu piepturile ostaşilor noştri.

La căderea serii, după o zi de grea luptă, în care s'a depus multă trudă şi mult suflet, trupa era obosită. Fremăta însă de neliniştea celor ce se vor petrece a doua zi.

In 18 ale lui Septembrie, se reia atacul la ora 7,30.

Vorbele răsunau puternic în tăria nopții. Soldații ascultau cu o cucernică smerenie — așa cum se ascultă rugăciunile în fața altarului. Aveam impresia că nu se dă o poruncă de luptă, ci că se oficiază un sacerdoțiu pe altarul Patriei.

Vorbele răscoleau adâncuri de suflet, picurând în inimi, harul încrederii și al hotăririi. E o adevărată minune că oamenii aceștia, care de o lună sunt în lupte continui, privesc cu încredere și cu atâta seninătate încleștarea ce va avea loc peste câteva ore. Nu arată niciun semn de oboseală, nu schițează nici cel mai mic gest de ezitare. Fac impresia că sunt supraoameni.

Pornim spre baza de plecare la atac. Batalioanele

Acțiunea companiei de pionieri

alunecă șerpuind pe sub cuta de teren și liziera de salcâmi din față.

Profilați pe orizontul dimineții ce-și deschisese genele în clipăt tremurat, luptătorii aveau aspect de uriași, aduceau cu haiducii din alte vremi. Erau voinici de cremene, răsăriți în mii de chipuri din coapsa Carpaților și din Valea Dunării.

Zorii zilei ne-au găsit pe baza de plecare la atac, deși regruparea, întărirea, deplasarea și ocuparea bazei s'au făcut sub focul inamicului și în condițiuni extrem de grele.

Atacul începe la ora 9, cu o puternică și eficace pro-

tecție a artileriei. Se cutremura văzduhul, te plesnea aerul în obraz, se înălțau nouri grei de fum, când cele câteva sute guri de tun își începură tragerile în vijelii.

Cu concursul prețios al artileriei, progresiunea trupelor, după primul elan, este încetinită de un foc nimicitor al inamicului.

Se răresc rândurile luptătorilor, dar nu se dă niciun pas înapoi.

Se ordonă infiltrarea pe mici fracțiuni și chiar om cu om — pentru a ieși în flancul stâng al trupelor germane, a căror siguranță trebuia făcută cu orice preț.

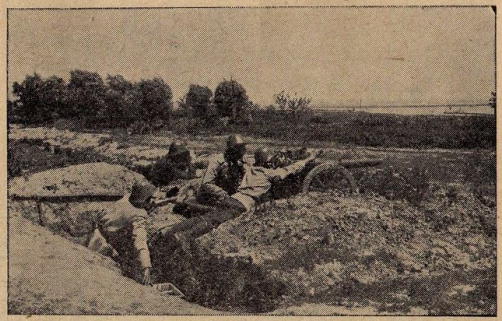

Tun de 53 mm. în acțiune pe frontul dela Dalnik

S'a putut ajunge la înălțimea lor, numai datorită îndârjirii încleștate a luptătorilor noștri.

Alături de onoarea ostășească era și sentimentul de ocrotire a prietenilor de arme.

Este foarte adevărat că trupele germane au luptat de o manieră impresionantă. Este însă tot atât de adevărat că siguranța lor în flancul stâng s'a făcut cu piepturile ostașilor noștri.

La căderea serii, după o zi de grea luptă, în care s'a depus multă trudă și mult suflet, trupa era obosită. Fremăta însă de neliniștea celor ce se vor petrece a doua zi.

In 18 ale lui Septembrie, se reia atacul la ora 7,30.

Vorbele răsunau puternic în tăria nopţii. Soldaţii ascultau cu o cucernică smerenie — aşa cum se ascultă rugăciunile în faţa altarului. Aveam impresia că nu se dă o poruncă de luptă, ci că se oficiază un sacerdoţiu pe altarul Patriei.

Vorbele răscoleau adâncuri de suflet, picurând în inimi, harul încrederii şi al hotăririi. E o adevărată minune că oamenii aceştia, care de o lună sunt în lupte continui, privesc cu încredere şi cu atâta seninătate încleştarea ce va avea loc peste câteva ore. Nu arată niciun semn de oboseală, nu schiţează nici cel mai mic gest de ezitare. Fac impresia că sunt supraoameni.

Pornim spre baza de plecare la atac. Batalioanele

Acţiunea companiei de pionieri

alunecă şerpuind pe sub cuta de teren şi liziera de salcâmi din faţă.

Profilaţi pe orizontul dimineţii ce-şi deschisese genele în clipăt tremurat, luptătorii aveau aspect de uriaşi, aduceau cu haiducii din alte vremi. Erau voinici de cremene, răsăriţi în mii de chipuri din coapsa Carpaţilor şi din Valea Dunării.

Zorii zilei ne-au găsit pe baza de plecare la atac, deşi regruparea, întărirea, deplasarea şi ocuparea bazei s'au făcut sub focul inamicului şi în condiţiuni extrem de grele.

Atacul începe la ora 9, cu o puternică şi eficace pro-

tecţie a artileriei. Se cutremura văzduhul, te plesnea aerul în obraz, se înălţau nouri grei de fum, când cele câteva sute guri de tun îşi începură tragerile în vijelii.

Cu concursul preţios al artileriei, progresiunea trupelor, după primul elan, este încetinită de un foc nimicitor al inamicului.

Se răresc rândurile luptătorilor, dar nu se dă niciun pas înapoi.

Se ordonă infiltrarea pe mici fracţiuni şi chiar om cu om — pentru a ieşi în flancul stâng al trupelor germane, a căror siguranţă trebuia făcută cu orice preţ.

Tun de 53 mm. în acţiune pe frontul dela Dalnik

S'a putut ajunge la înălţimea lor, numai datorită îndârjirii încleştate a luptătorilor noştri.

Alături de onoarea ostăşească era şi sentimentul de ocrotire a prietenilor de arme.

Este foarte adevărat că trupele germane au luptat de o manieră impresionantă. Este însă tot atât de adevărat că siguranţa lor în flancul stâng s'a făcut cu piepturile ostaşilor noştri.

La căderea serii, după o zi de grea luptă, în care s'a depus multă trudă şi mult suflet, trupa era obosită. Fremăta însă de neliniştea celor ce se vor petrece a doua zi.

In 18 ale lui Septembrie, se reia atacul la ora 7,30.

Vorbele răsunau puternic în tăria nopții. Soldații ascultau cu o cucernică smerenie — așa cum se ascultă rugăciunile în fața altarului. Aveam impresia că nu se dă o poruncă de luptă, ci că se oficiază un sacerdoțiu pe altarul Patriei.

Vorbele răscoleau adâncuri de suflet, picurând în inimi, harul încrederii și al hotăririi. E o adevărată minune că oamenii aceștia, care de o lună sunt în lupte continui, privesc cu încredere și cu atâta seninătate încleștarea ce va avea loc peste câteva ore. Nu arată niciun semn de oboseală, nu schițează nici cel mai mic gest de ezitare. Fac impresia că sunt supraoameni.

Pornim spre baza de plecare la atac. Batalioanele

Acțiunea companiei de pionieri

alunecă șerpuind pe sub cuta de teren și liziera de salcâmi din față.

Profilați pe orizontul diminetii ce-și deschisese genele în clipăt tremurat, luptătorii aveau aspect de uriași, aduceau cu haiducii din alte vremi. Erau voinici de cremene, răsăriți în mii de chipuri din coapsa Carpaților și din Valea Dunării.

Zorii zilei ne-au găsit pe baza de plecare la atac, deși regruparea, întărirea, deplasarea și ocuparea bazei s'au făcut sub focul inamicului și în condițiuni extrem de grele.

Atacul începe la ora 9, cu o puternică și eficace pro-

tecție a artileriei. Se cutremura văzduhul, te plesnea aerul în obraz, se înălțau nouri grei de fum, când cele câteva sute guri de tun își începură tragerile în vijelii.

Cu concursul prețios al artileriei, progresiunea trupelor, după primul elan, este încetinită de un foc nimicitor al inamicului.

Se răresc rândurile luptătorilor, dar nu se dă niciun pas înapoi.

Se ordonă infiltrarea pe mici fracțiuni și chiar om cu om — pentru a ieși în flancul stâng al trupelor germane, a căror siguranță trebuia făcută cu orice preț.

Tun de 53 mm. în acțiune pe frontul dela Dalnik

S'a putut ajunge la înălțimea lor, numai datorită îndârjirii încleștate a luptătorilor noștri.

Alături de onoarea ostășească era și sentimentul de ocrotire a prietenilor de arme.

Este foarte adevărat că trupele germane au luptat de o manieră impresionantă. Este însă tot atât de adevărat că siguranța lor în flancul stâng s'a făcut cu piepturile ostașilor noștri.

La căderea serii, după o zi de grea luptă, în care s'a depus multă trudă și mult suflet, trupa era obosită. Frământa însă de neliniștea celor ce se vor petrece a doua zi.

In 18 ale lui Septembrie, se reia atacul la ora 7,30.

Regimentul reorganizat numai pe două Batalioane (Batalionul Maior Hanu şi Batalionul Maior Gheorghiu) atacă cu ele succesiv.

Pornind la atac, suntem primiţi cu focuri puternice de brandturi şi cu pânză deasă de focuri de mitralieră. După o a doua pregătire de artilerie, atacul se reia şi se poate împinge cu dreapta câteva sute metri, iar cu stânga mai puţin.

Cu câtă hotărîre se izbea în cuiburile rezistenţei vrăjmaşe!

S'a cerut în repetate rânduri sacrificiul total al luptătorilor, la care aceştia au răspuns cu cea mai largă dăruire.

Parte din materialul capturat prin luptă la atacul din ziua de 17 IX. 1941 la Dalnik

Pierderile în ofiţeri şi trupă se fac din ce în ce mai simţite.

Se ordonă apărarea, fără gând de retragere, a terenului cucerit.

S'au luat măsuri ca, de'ndată ce se va crea o situaţie cât de puţin favorabilă, să fie exploatată la maximum, cu ultimele eforturi ale ostaşilor.

In seara zilei ne aflăm la a doua lizieră de salcâmi, cam la 2 Km. Vest cota 55,2. In 20 Septembrie, Regimentul

de Gardă „Mihai Viteazul, atacă din nou, în direcţia cotei 55,2, spre Razw.

Obiectivele de atins:

— Creasta imediat V. Dalnik;

— Creasta imediat E. Dalnik.

Atacul a pornit la ora 9,45. S'au aruncat în luptă toate forţele. Printr'o svâcnire vulcanică şi prin manevre dibaci conduse s'a ajuns la încercuirea cuiburilor de rezistenţă ale inamicului.

Postul de Comandă al Regimentului la Razw (Ruine)
Col. Opriş şi Lt. Col. Vasiliu

Se ordonă ca, până în zorii zilei, aceste rezistenţe încercuite să fie complet lichidate. Prin lichidarea lor s'a ajuns la liziera de salcâmi, călare pe drumul de care ce duce la cota 55,2, obiectivul final al Diviziei de Gardă.

Mai erau circa 500 m. până la cotă. Regimentul este scos în rezervă de Divizie, în vâlceaua Sud cota 75,8.

Au căzut vitejeşte în aceste lupte ofiţeri dragi, a căror jertfă a adus biruinţa: Lt. Col. Vasiliu Cornel, brav pe câmpul de luptă şi muncitor până la uitare de sine, în timp de

pace; Căpitan Anton Ionescu, cel care a condus la biruinţe repetate Batalionul său, îndrumându-şi ostaşii cu vorbele: „Înainte este onoarea şi vieaţa; în urmă, ruşinea şi moartea". Era croit pentru luptă, căci la semnalul de atac se încorda voinţa în ochii lui şi nu-şi afla astâmpăr până nu răzbea şi răpunea pe duşman. Pe umerii lui se reazemă multe dintre biruinţele Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul". S'a stins, în pragul unei cariere ce se anunţa a fi strălucită. Slt. Stănculescu Alexandru — Sandu nostru — pe care-l iubeam tot atât de mult, pe cât îl preţuiam.

Prizonierii bolşevici

Comandamentul superior, întemeindu-se pe atâtea isprăvi de arme, propune Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" la înalta distincţie şi cinstire ostăşească: Decorarea cu ordinul „Mihai Viteazul".

Cinstirea Regimentului face să înmugurească în inimile noastre sentimentul de legitimă mândrie şi de încredere în vigoarea ostaşului şi priceperea comandanţilor noştri. Acest simţământ mai este îndreptăţit şi de faptul că Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" a început războiul prin a fi „spărgător de front" la Prut; a întors acţiunea inamicului înainte de a se desfăşura, la Kagarlyk; a salvat apoi operaţiunile dela Pereseleneţ dintr'o situaţie extrem de periculoasă, iar la Dalnik, a fost pivotul sistemului ofensiv al Diviziei de Gardă.

Inalta distincţie şi nepreţuită cinstire ce s'a dat regimentului, răscumpără jertfele pe care le-au făcut ofiţerii şi trupa, dăruindu-se pentru Patrie cu o totală abnegaţie şi cu o dacică sfidare a morţii.

Le aducem aci o smerită închinare. Jertfa lor, încununată de nimbul biruinţei, este cea mai grăitoare mărturie a voinţii de a ne împlini „destinul nostru istoric".

Ne-am cucerit loc nou între popoarele lumii. Am urzit început de „veac nou", aşezând la temelia lui oasele vitejilor noştri.

Prin aceşti „Atleţi ai Crucii şi Eroi ai Neamului" s'a înfăptuit cel de-al treilea descălecat: „Descălecatul în noua orânduire europeană".

Noul Samaritean

Era în ziua de 17 Septembrie 1941. După îndârjite şi infernale lupte, se abătu de-asupra frontului un inceput de linişte. Se lăsa seara. Răcoarea ne limpezeşte mintea hăuită de atâta foc şi trăsnet.

Vântul hoinar înfioară frunzele salcâmilor, sburlindu-le ca pe nişte solzi verzi de şopârlă.

Dacă se terminase lupta de pe câmp, nu se mulcomise însă lupta din suflet.

Tresăriri în faţa momentelor trăite....

Incordări în faţa necunoscutului de mâine....

Privirea sboară pieziş peste marginea gropii, către liniile de dincolo.

Intâlneşte pe raza ei câte un trup încremenit în spasmul morţii; arme părăsite; pământ împroşcat din pâlnia proectilelor.... Se retrage apoi aproape de tot şi se fixează pe câte o furnică ori altă gânganie, sau incepe să socotească automat firicelele de iarbă clătinate de uşoara adiere a vântului.

Când perdelele serii se lăsară tot mai mult în falduri cenuşii, de nu mai puteai distinge prea bine la câteva sute de metri, se văzu un fel de matahală care venea dinspre liniile bolşevice, spre liniile noastre. Binoclăm dar nu putem şti precis ce poate să fie. Ni se arăta a fi un om cu un sac în spate. Aţâţaţi de această apariţie toţi ii urmăream apropierea cu incordare. De halucinaţie, nici vorbă. Eram doar trezi şi verificasem cu binoclul şi cu atâtea perechi de ochi cari vedeau acelaşi lucru.

Când s'a mai apropiat, observarăm că mergea greu şi din când în când punea jos o sarcină pe care o ducea în spate. Făcurăm tot felul de supoziţii crezând că poate fi un ostaş de-al nostru care aduce un sac cu bostani sau cu alte bunătăţi luate pradă dela sovietici.

La distanţa la care urechea începe să vină în ajutorul ochiului, auzirăm gâfâieli de om ostenit, întrerupte de văicăreala înăbuşită a unui suferind. In faţa noastră apăru soldatul State Marin, pe care-l credeam mort din timpul atacului, şi lăsă binişor pe iarbă un ciolovec cât un urs de mare.

Nu-i dădurăm ostaşului răgaz ca să răsufle şi-l năpădirăm cu întrebările.

Cu vocea întretăiată ne-a explicat cum a fost rănit în vâlceaua din faţă, cum nu s'a putut strecura înapoi în toiul luptelor şi cum a aşteptat înserarea, când se putea mişca mai nevăzut.

Pe când sta ghemuit în groapa în care-l lovise brandtul, aude gemete de muribund în apropiere. Se târăşte într'acolo. Găseşte pe acest rusneac cu ambele picioare sfărâmate. La inceput i s'a ridicat aşa un fel de ghemotoc de scârbă în gât şi simţământul de ură prinse a-i cutremura toată făptura.

Ca prin minune însă, într'un colţ tainic al inimii lui îi răsări icoana samariteanului cel milostiv, pe care o văzuse în abecedarul său din şcoala primară. Aude chiar vorbele pe care i le spunea dascălul său că aproapele nostru este orice om, de orice neam ar fi el.

Stăpânit de aceste gânduri creştineşti luă hotărirea: Când se va retrage spre liniile noastre nu va părăsi pe duşmanul, dar şi aproapele lui, ci-l va duce aşa cum va putea la postul de comandă. Unul dintre soldaţi il apostrofează scrâşnindu-şi vorbele.

— „Mai bine ar fi fost să-i iei piuitul cu un pat de puşcă sau cu un glonţ. Gândeşte-te, că dacă el ar fi fost în locul tău, apoi să fii sigur că păgânul te-ar fi sugrumat".

Contrazis în sentimentele sale, State Marin răspunse blând şi liniştit:

— „Bine, măi frăţioare, dacă ei sunt haini şi fără Dumnezeu cuvine-se oare ca şi noi să ne potrivim lor? Noi purtăm pe Dumnezeu în inimile noastre şi atâta vreme cât Il simţim în suflet, trebue să-I implinim şi poruncile.

„Vezi, d'aia suntem noi luptătorii Crucii, iar ei duşmanii lui Hristos. Prin fapta mea eu am implinit voia Celui de sus".

Din ochii blânzi ai ostaşului se rostogoliră lacrămile milei şi ale duioşiei, căzând în creştetul bolşevicului păgân.

— *Se va fi simţit oare acesta înfiorat de botezul milei creştine şi al omeniei româneşti?!*

Cât despre tine, State Marin, fii sigur că toţi te-am văzut ca pe un Nou Samaritean. Prin fapta ta, te-ai lipit de inima lui Hristos.

Înălțarea Sfintei Cruci

Razele răsăritului de soare se întretaie simbolic cu o dungă de nor, proiectând pe fondul albastru al cerului crucea mântuirii sufletelor noastre.

A fost liniște relativă în timpul nopții. Infernul de eri după amiază, când frații noștri din stânga au atacat poziția dușmană, s'a terminat. Ici, colo, câte un foc de armă, sau țăcănit nervos de mitralieră, spintecă văzduhul și turbură liniștea luptătorilor, care, în răsăritul soarelui, înalță murmurând rugi către Cel Atotputernic.

Alături de P. C. Batalion, numai la 50 m. depărtare, era până acum o singură cruce. Astăzi alte cruci se înalță alături de cea existentă.

Privim cum cei 4 ostași acoperă cu grijă crucile cu iarbă, ca nu cumva dușmanul să vadă locul unde au fost îngropați eroii, pentrucă în necredința și ura lor ar fi în stare să răscolească pământul și să le dărâme, turburând somnul de veci al celor ce pentru cruce s'au jertfit. . . . . .

Gându-mi fugar rătăcește pe meleagurile țării și caută familiile celor care, acum câteva clipe, au fost înghițiți de pământul rece și nesătul de atâtea jertfe.

La o margine de sat, într'o căsuță sărăcăcioasă, o femeie firavă cu 4 copilași așteaptă întoarcerea soțului iubit.

„Când va veni tata", le spune ea, „va aduce fiecăruia câte o jucărie frumoasă, va îngriji de voi, vă va da la școală și ne va povesti isprăvile din lupta contra păgânilor".

Acum mai mult ca oricând își amintește de cuvintele spuse de el la plecare și tăria lor capătă o semnificație; în inima-i sdrobită se desfășoară cu un înțeles tragic scena despărțirii. . . . . .

„Să ai grijă de copii"!, i-a spus el în dimineața aceea însorită de Iunie; apoi s'a îmbrăcat, și-a luat sacul cu merinde, și-a sărutat copiii, iar când a îmbrățișat-o pe ea, o lacrimă fierbinte căzută din ochii lui a ars-o pe obraz. . . . .

A simțit atunci un fior rece, care i-a cutremurat tot corpul. Era durerea despărțirii! . . . . Dar acum ce are? . . . . Același fior rece îi străbate corpul și gândul că soțul ei iubit a căzut, încolțește. Se cutremură. . . .

„O, nu! Nu se poate! . . . . Ce va face ea singură? . . . . Ce se va alege de cei patru copilași orfani? . . . .

Se îmbracă repede, lasă pe cei mai mici în grija vecinei și cu ceilalți doi de mână, pleacă în grabă la biserică, chemată fiind de sunetul clopotului vestitor.

In altă parte, în pragul sărăcăcios al unei colibe, o mamă bătrână, cu mâna streașină la ochi, privește în zare pe drumul alb de colb, un drumeț.

A visat azi noapte că Ion al ei, singurul ei sprijin, se întoarce dela război. Și acum îl așteaptă și rămâne așa nemișcată, până când drumețul se pierde în zare.

„N'a fost el"!

Un urlet straniu de câine pătrunde adânc în sufletul bătrânei și se cutremură.

„E semn rău"!

Ii aduce aminte că tot așa a visat și că tot urletul unui câine i-a vestit moartea primului fecior în războiul de acum 24 ani. Cu sufletul pustiit și corpul tremurând, cade în genunchi și se roagă icoanei Sfintei Marii:

„Intărește-mă, Prea Sfântă, să pot suporta durerea pierderei singurului meu fecior!"

Rămâne așa, în genunchi, cu capul prins în mâini, statue a durerii, până târziu, vorbind cu sufletul feciorului ei, care, înainte de a-și lua sborul către Ceruri, a mai dat pe acasă ca să vadă pe măicuța lui, să o sărute, să o mângâie. . .

Gândul aleargă înapoi zi și noapte și se oprește la data plecării pe front a copilului ei.

Era 22 Iunie, 1941.

Un soldat dela postul de jandarmi bate în poartă. Ion se repede, alungă câinii ce prinsese a lătra și se înapoiază cu o hârtie verde.

— „Mamă, mi-a venit ordin de chemare. Plec la regiment și de acolo la război. Mai sunt două ore până la tren; pregătește-mi sacul cu merinde".

Bătrâna a început a plânge amarnic.

El a ieșit în curte, a mers la grajd, și-a luat rămas bun dela boii lui dragi, tovarăși de muncă și i-a sărutat pe frunte. A chemat pe Ciobănică și, prinzându-i laba piciorului drept în mână, i-a strâns-o, zicându-i:

— „Rămâi sănătos, Ciobănică. Să ai grijă de curte și de casă. Eu plec la luptă!"

Câinele a început să scheaune la picioarele lui; îi înțelesese durerea. Apoi s'a dus la car, la plug, la pomii din grădină. . . . A vrut să-i vadă încăodată înainte de a pleca.

Cele două ore au trecut repede.

In pragul uşii s'au îmbrăţişat.

Braţele bătrânei îl strângeau puternic şi ochii orbiţi de lacrimi îl sorbeau ca niciodată. Ar fi vrut să nu-l lase să plece; presimţea că n'are să-l mai vadă. Dar.... îl chiamă Ţara la datorie.

După ce i-a sărutat mâna, cu glasul sugrumat de emoţie, Ion i-a spus:

„De voiu muri în lupta cu păgânii, să nu mă plângi, măicuţă, ci să fii mândră că ai dat Ţării ultimul tău fecior.

„Vieaţa noastră nu mai are rost atât timp cât hoardele roşii ne ameninţă în orice moment şi Dumnezeu nu-i mai poate răbda.

„Am fost aleşi noi să pedepsim pe cei ce au râs de cruce, au dărâmat bisericile şi au distrus dreptul la vieaţă al oamenilor.

„Mariei să-i spui, mamă, că mi-am dat scump vieaţa şi că n'am avut parte de ea pentrucă am iubit-o prea mult".

Aşa i-a vorbit el şi a plecat cântând cu feciorii satului. De atunci nu l-a mai văzut....

Când îşi ridică ochii umezi de lacrimile durerii, în locul figurii copilului ei, vede chipul Sfintei Marii luminat de candela din peretele de răsărit.

„Lângă Fiul Tău, Prea Sfântă, este copilul meu, care, luptând pentru Cruce, a căzut în ziua Inălţării Sfintei Cruci, pe care El s'a jertfit pentru mântuirea lumii".

Sgomotul infernal, produs de exploziile obuzelor căzute în apropiere, mă readuce la realitate. Privesc cu îngrijorare către crucile ridicate la răspântia de drumuri din apropiere. Nu se mai văd. Sunt învăluite în fumul negru al exploziilor.

„Câinii! Le-au descoperit şi vor să le distrugă"!

Incet, încet, se împrăştie colbul şi siluetele crucilor apar pe rând. Le număr. Sunt toate.

Ele vor rămâne aci, la întretăiere de drumuri, ca mărturie a vitejiei ostaşilor români şi vor povesti drumeţilor episoade din cruciada pentru distrugerea sălbăticiei roşii.

Recunoştinţa Eroilor

Ostaşii şi ofiţerii Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul", scoşi din luptele grele de lângă Dalnik pentru odihnă şi regrupare, — în vremelnica linişte din spatele frontului se gândeau la clipele de sbucium adânc pe care le trăise fiecare. Şi în această depănare de momente trăite, şi-au adus aminte de camarazii lor scumpi care, cu preţul vieţii lor, au pecetluit pentru totdeauna dreptul la existenţă al neamului românesc. Mulţi au căzut pe altarul scump al Pa-

Inmormântarea pe front a unui camarad căzut la datorie

triei; mulţi s'au sacrificat în vâltoarea luptei pentru biruinţa idealului românesc; mulţi au căzut pentru biruinţa Crucii — semnul sfânt care a ocrotit neamul nostru în toată trudita lui existenţă. Au murit, ca prin moartea lor, dreptatea românească să învingă pentru totdeauna.

„Un neam se cinsteşte pe sine, cinstindu-şi eroii". Se cuprinde în aceste vorbe mărturia deschisă şi totală a recunoştinţei celor vii pentru jertfa Eroilor lor.

Cultul morţilor, cinstirea celor căzuţi pentru Patrie şi Cruce, au găsit ecou adânc în inima Comandantului Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul".

El a înţeles, să învălue cu aceeaşi părintească dragoste şi pe cei morţi, care s'au sacrificat într'un suprem avânt pentru Patria lor.

In acalmia serei, când încleştarea luptei se potolea, Colonelul ordona să se strângă morţii cu orice preţ, să fie îngropaţi creştineşte, să li se pună strajă la cap, cruci simple. S'a îngrijit ca toate mormintele să fie adunate într'un cimitir străjuit de pietre albe, ca şi sufletele celor cari muriseră fără frică şi prihană.

Şi ca să aibă conştiinţa întregei datorii împlinite, Comandantul Regimentului a hotărît ca Sâmbătă 5 Octomvrie 1941, Regimentul să facă primul parastas pentru Eroii săi.

La ora 10, Regimentul a fost adunat pe poiana de lângă biserica din Comuna Besilevca, din Ucraina. Fiecare ostaş vedea în faţa ochilor pe câte unul din cei morţi şi, sub această copleşitoare impresie, trăia fiorul momentului solemn. Pe o masă mare, sunt aşezate colivele în formă de cruce. Flori albe şi lumânări albe împodobeau locul rugăciunii. Este în albul florilor toată smerenia cu care ne închinăm sfinţilor noştri Eroi.

Alături, biserica satului, fără altar, fără cruci, fără icoane, fără uşi şi ferestre, arată tuturor urgia nelegiuitei stăpâniri, care a distrus din sufletul unui popor credinţa şi biserica. Lângă această biserică, într'un cadru solemn, s'a adus prinos de pioasă închinare pentru morţii noştri dragi.

Glasul preotului, răsunând trist şi impunător, pomenea pe cei căzuţi pe câmpul de onoare pentru apărarea ţării, pentru întregirea neamului şi biruinţa Sfintei Cruci: Locot. Colonel Iliescu Gheorghe, Maior Moloiu Ion, Căpitan Ionescu Anton, Locot. Paunin Mircea, Sub Locot. Slăvescu Niculae, Plot. T. R. Radu Niculae, Serg. Buştea Ion, Capor. Călin Ion, Fruntaş Coroiu Ion, Sold. Văduva Niculae şi atâţia mulţi alţii. Fiecare se cutremură când aude numele morţilor şi eroilor care au părăsit şi căldura căminului şi zâmbetul vesel şi gingaş al copiilor. Preotul îi pomeneşte şi, prin faţa noastră defilează unul câte unul, purtând pe frunte nimbul luminos al martirilor Crucii şi apoteoza Eroilor Neamului.

Confesorul Regimentului, Preotul Căpitan Ianculescu Miron, într'o scurtă vorbire spune că acei care au pus mai presus de vieaţa lor „existenţa Ţării"; acei care, într'un avânt sublim au uitat totul dăruindu-se Ţării, aceia sunt Eroi, căci au murit, convinşi, că, pe deasupra vieţii lor trecătoare, este Patria nepieritoare.

Ei sunt şi martiri ai Crucii, fiindcă în tot trecutul sbuciumat, religia creştină n'a cunoscut o mai mare teroare, o mai mare pângărire decât cea bolşevică. Crucea, arma de biruinţă a creştinismului din toate timpurile, a fost ruptă şi batjocorită de slujitorii Satanei. Eroii, pe lângă icoana Patriei eterne, poartă în inima creştină şi icoana Sfintei Cruci. Prin această fericită îngemănare a Patriei şi a Credinţei în sufletul ostaşului român: morţii noştri sunt „Eroi ai Naţiunii şi martiri ai Crucii!!"

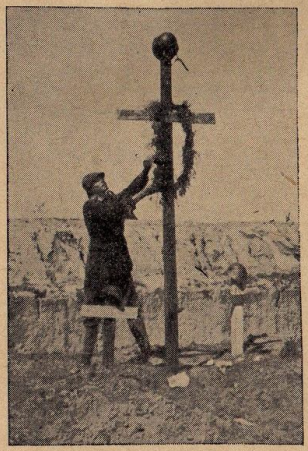

Cinstirea morţilor căzuţi la postul de onoare

A luat cuvântul apoi Comandantul Regimentului care, într'o mişcătoare şi impresionantă cuvântare, a spus că Eroii nu trebue plânşi. Ei sunt cei care, prin jertfa lor, au pecetluit dreptul de existenţă al Neamului; ei sunt chezăşia că România nu va pieri; ei sunt cei care duc din neam în neam şi din veac în veac dreptul României de a fi apărătoarea înaintată a civilizaţiei europene spre Soare-răsare.

Neamul românesc îi va pomeni de-a-pururi făcând în fiecare sat şi oraş monumente închinate amintirii lor. Monumentele ridicate nu vor rămâne pietre moarte pentru urmaşi, ci le vor fi pilduire veşnică a sacrificiului lor. Ţara îi va scrie în cartea sa de aur, pentru ca posteritatea să cunoască ce au făcut aceşti bravi, pentru Patrie şi libertate.

După aceea, Colonelul Ştefan Opriş, a exprimat sentimente de recunoştinţă Domnului Mareşal Ion Antonescu

care, din zori şi până în zori, se trudeşte pentru a se pune Neamul Românesc în drepturile sale firești.

A terminat în urale pentru M. S. Regele Mihai I.

Copleşiţi de măreţia clipelor trăite, ostaşii se îndreaptă spre cantonamente, simţind în apropierea lor umbrele camarazilor jertfiţi şi întrevăzând în dunga viitorului luminosul răsărit al Neamului şi al Ţării.

Înapoi la creştinism

Credinţa — acel mare şi nepreţuit dar — acea forţă şi năzuinţă spre lucruri mai frumoase, mai înalte, acea însuşire ce-l face pe om să-şi ridice ochiul spre cerul îndurării şi al binelui, n'a fost şi nu va putea fi distrusă.

Ea face parte din structura sufletească a individului, care-i născut cu ea şi crescut în ea. In credinţă omul şi-a găsit mângâiere atât în zile grele, cât şi în zile bune.

La poporul rus, ţinut sub teroare, cu prilejul readucerii la nouă vieaţă, credinţa a izbucnit din adâncuri de suflet, unde fusese ascunsă, în torente de măreţe manifestări creştine.

In cele câteva zile de repaus, am putut constata în Comuna Besilevca din Ucraina, lucruri mişcătoare şi impresionante. Cetăţenii acestei comune, care de douăzeci ani n'au mai văzut preot şi nici nu s'au mai putut împărtăşi din tainele sfinte ale creştinismului, au rugat pe Comandantul Regimentului şi pe preot să le boteze copiii în credinţa cea dreaptă a Mântuitorului.

Colonelul, înţelegând temeinicia acestei dorinţe, a dat ştire ca, Duminecă, 6 Octombrie 1941, toţi locuitorii care voiesc să-şi boteze copiii în credinţa ortodoxă, să vină la biserică.

Intre timp s'a dat ordin ca biserica, aşa cum se afla, fără turlă, fără altar şi pictură, să fie curăţită şi aranjată pentru slujba botezului.

Duminecă dimineaţă a luat parte la botez tot Regimentul, cu delegaţi din fiecare Companie. Spre mirarea noastră a tuturor, în loc de câţiva copii, aşa cum credeam — s'au prezentat în mare număr copii de diferite vârste, între unu, până la cinci ani. Erau copii nu numai din satul Besilevca, ci şi din satele vecine.

In timpul slujbei am asistat la scene cari au impresionat pe toţi. Bătrâni care plângeau; femei care tot timpul au stat în genunchi sărutând pământul şi închinându-se la icoa-

nele aduse de unii dintre ei. Din toate se vedea izbucnirea deschisă şi nestăvilită a credinţei hulită şi batjocorită de stăpânirea fără Dumnezeu.

Copiii au fost botezaţi de Companii. Fiecare ofiţer, dela Comandant şi până la Sublocotenent a ţinut să fie naşul câte unuia dintre ei.

După slujba religioasă, Colonelul Opriş le-a vorbit astfel:

„Atât armata germană, cât şi armata română, au venit pe aceste meleaguri să vă dea libertatea şi Credinţa spre care voi aţi năzuit totdeauna. Să ne priviţi ca prieteni. Astăzi după dorinţa voastră vă botezăm copiii în Credinţa Or-

Poporenii şi copiii din Comuna Besilovca — Ucraina — după Sf. Taină a Botezului

todoxă. O facem cu toată dragostea, croindu-vă cu începere de acum calea către o vieaţă pe care voi de mai bine de douăzeci de ani nu aţi mai simţit-o. Dumnezeu să vă aducă în case linişte şi belşug, iar credinţa să vă înalţe sufletele voastre pravoslavnice".

Cuvântarea tălmăcită în limba rusă i-a mişcat adânc. In ochii lor înlăcrămaţi se vedea arzătoarea dorinţă spre vieaţa cea nouă ce li se deschidea.

După aceea, s'a servit o masă în curtea bisericii, la care au luat parte copiii împreună cu părinţii lor, arătându-le prin această prietenească atmosferă, întreaga noastră com-

pătimire pentru câte au suferit şi toată solicitudinea pentru mai binele ce va veni.

Fiecare copil a primit câte 400 lei în mărci germane. S'a dăruit suma de 10.000 lei tot în mărci germane, ca un prim fond şi ca un imbold pentru repararea bisericii.

Aceşti bani au fost daţi primarului din sat, cu toate formele legale. Fapta Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul", săvârşită din şi prin îndemnul Comandantului său, a produs o profundă impresie în sufletul populaţiei locale.

E o faptă creştină care va fi mult grăitoare în rândurile acelora cărora ostaşul român le-a adus şi demnitatea de om şi mângâierea lui Hristos.

Popas pios printre cruci

La 16 Octombrie 1941, porni în cele patru zări, vestea triumfului: „Odesa a căzut, silită a se preda de vigurosul cleşte al încercuirii noastre".

Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul" era la porţile Odesei, în aşteptarea atacului decisiv.

Se ordonă adunarea în careu. Colonelul Opriş, Comandantul Regimentului, citeşte şi explică trupei cele două telegrame primite din partea D-lui Mareşal Antonescu şi General Iacobici Constantin, al căror conţinut îl redăm aci în întregime:

„In momentul când armatele române au înfipt biruitoare drapelul nostru pe zidurile Odesei, vă trimit dvs. Comandanţilor de Mari Unităţi, ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei, recunoştinţa Patriei.

Neamul, Regele şi Eu ne închinăm respectuoşi în faţa mormintelor şi a celor ce au luptat cu atâta eroism pentru onoarea şi măndria Neamului".

(ss) **ANTONESCU**
MAREŞAL AL ROMANIEI ŞI CONDUCATOR AL STATULUI

„Ofiţeri, subofiţeri şi ostaşi ai Armatei IV-a.

„După un asediu greu de câteva săptămâni, inamicul hărţuit de atacurile noastre vitejeşti şi de bombardamentul neîntrerupt al artileriei grele şi al bravei aviaţii, a fost astăzi izgonit din Odesa.

„Cinste vouă!

„In această zi istorică, când se termină o campanie care a adus oastea română alături de falnica şi invincibila armată germană, printr'un şir neîntrerupt de succese, din plaiurile frumoase ale Moldovei până la coasta Mării Negre, se cuvine înainte de toate să ne închinăm cu smerenie în faţa memoriei celor căzuţi în faţa Odesei pentru sfânta noastră cauză. Dumnezeu să-i odihnească în pace. Ca semn de cinstire a memoriei Eroilor Armatei IV-a, ordon pentru mâine ora 10, un minut de reculegere".

COMANDANTUL ARMATEI IV-a
General C. A. Adjutant
(ss) IACOBICI

A fost sorocită ziua aceasta să aducă fiorul bucuriei în inimile româneşti, măndria triumfului şi strălucirea biruinţii pe fruntea Patriei.

In aceeaşi zi, Regimentul primeşte ordinul să mărşăluiască, făcând cale'ntoarsă dela Odesa, spre Nordul Ucrainei.

Intreaga fire avea ceva sărbătoresc în manifestările ei.

Regimentul şerpueşte pe un drum de care, printre nesfârşitele ogoare ale stepei ucrainiene.

Pe marginea drumului, din loc în loc, străjuesc crucile dela căpătâiul celor ce s'au dăruit pentru binele Neamului şi pentru noua aşezare a lumii. Pe căştile de pe cruci, străluceşte lumina apoteozei de eroi.

La un moment dat, goarnele sună un prelung....! „Drepţi"! ce străbate văzduhul până departe în zări. Toată coloana se opreşte şi se aşează cu faţa spre locurile unde flăcăii Regimentului au sângerat în lupta cu duşmanul ţării şi al lui Hristos. La un al doilea semnal, Comandantul Regimentului, îngenunche cel dintâi. Toţi ostaşii îngenunche pe margine de mormânt şi se resfrâng spre adâncuri de suflet.

Este în simplitatea acestei îngenunchieri, atâta smerită reculegere şi o atât de pioasă închinare, că vorbele în logodirea lor nu pot să o tălmăcească. Numai muzica în măestrele-i acorduri, a reuşit să tâlcuiască în parte adâncimea stării noastre sufleteşti.

Asemenea momente, omul le trăieşte doar la începutul credinţelor mântuitoare şi în pragul marilor religii.

Regimentul reia marşul.

Sfinţii lui eroi îşi poartă duhul pe aripile văzduhului alături de coloana noastră. Parcă le pipăim conturul trupurilor lor în rândurile noastre; auzim cadenţa lor potrivindu-se cu cadenţa noastră; simţim că-i ducem cu noi. Ii ducem cu noi spre piscurile carpatice şi văile dunărene. Ii purtăm cu noi, ca să-i dăruim murmurului de izvor şi freamătului de pădure. Ii aducem ca să-i aşezăm în leagăn de doină şi să-i luluim în şoaptă de cântec bătrânesc.

I-am luat cu noi ca să-şi revadă mioarele năzdrăvane pe plaiuri şi plăvanii blânzi în brazdă. Ii aducem ca să-şi vadă mame obidite şi neveste văduvite, aşteptându-i pe prispele însorite de cărain.

Ii aducem urmaşilor, ca să-şi dăltuiască din fapta lor „legea de aramă" a viitorului.

Ii aşternem la picioarele regescului Tron, ca să urzească din jertfa lor, început de vieaţă nouă, pentru Neam şi pentru Ţară.

Iată-i Vi-i aducem spre zările Voastre, pentru a fi de-a-pururi pomeniţi în cântecele veacurilor.

In veci le fie „aducerea aminte!"

Dela Vladimirovca la Cobuşca veche

Intre aceste două sate, primul în Ucraina, la 30 Km dincolo de Nistru, al doilea în Basarabia la 35 Km dincoace de Nistru, trebuia să facem ultima etapă de marş, înainte de îmbarcarea pentru Bucureşti. O etapă de marş atât de lungă — 65 Km, reclama un efort considerabil. Trebuia executată, pentru a descongestiona căile de comunicaţie, pe care se scurgeau trupe şi coloane spre inima Ucrainei.

Purtaţi de dorul ţării, ostaşii îşi arcuesc voinţa şi mărşăluesc sprinteni, prin ploaia deasă cu spic de zăpadă.

In urma trupei, coloana nesfârşită de căruţe. Caii nu cunosc obstacole. Îşi încordează puterile, trecând dealuri şi coclauri.

Se vede că-i poartă şi pe ei acelaşi arzător dor de ţară, căci „Dorul de ţară răzbate pân'şi'n sufletul de cal".

Ajunşi la Nistru, în punctul numit Varniţa, trecerea se face pe un pod de vase. Atingând malul basarabean, soldaţii se închinau şi, într'un gest de covârşitoare evlavie, sărutau strămoşescul pământ. Ca şi miticul Anteu, flăcăii noştri îşi însuflau puterile din atingerea cu pământul ţării.

Se lăsă o noapte de păcură. Se prăvăliră din văzduh valuri de smoală. Drumurile se desfundă. Noroiul, un fel de pastă vâscoasă, îţi scoate picioarele din încheieturi. Presimţim că va fi o noapte de groază şi chin.

Ce înseamnă însă toate acestea în faţa unor voinţe oţelite în focul luptei? Trebuia atinsă ţinta marşului, după cum au fost cucerite atâtea obiective pe câmpul de bătaie.

După 32 ore de marş, ajungem cu toţi oamenii şi cu coloana, în Cobuşca Veche. Satul este aşezat la capătul unei vâlcele prăpăstioase şi lungă.... de crezi că nu mai are sfârşit.

A doua zi, Sft. Dumitru, sărbătoare închinată pomenirii eroilor.

Se organizează delegaţiile Companiilor şi, în frunte cu toţi ofiţerii, asistă la serviciul religios, în Biserica din Cobuşca.

Cadrul şi atmosfera dau fiorii emoţiilor puternice. Biserica, aşezată pe un tăpşan, este o adevărată podoabă a satului, răvăşit pe viroage şi coclauri, într'o neorânduială labirintică.

In acest colţ de pământ românesc, biserica s'a păstrat cu multe sacrificii din partea credincioşilor, care au plătit biruri grele stăpânirii anticreştine, ca să-şi câştige dreptul de a se închina în Casa Domnului. Pictura, curată şi bine întreţinută, este un amestec de stil bizantin şi apusean. Iconografia, de o bogăţie împărătească, este încărcată cu ciseluri de argint şi aur....

Este un lăcaş de închinare, care strecoară pace'n suflet şi mijloceşte comuniunea cu Dumnezeul părinţilor noştri.

Serviciul divin îl săvârşesc cei doi preoţi ai satului, împreună cu părintele Căpitan Ianculescu, confesorul Regimentului.

Răspunsurile la Sft. Liturghie, le dă corul sătesc, în cântări de armonioase acorduri, aşa cum arareori asculţi în lumea satelor.

In timpul slujbei, simţeai că din inimile soldaţilor cădelniţează mulţumita adusă cerului, care le-a dăruit şi vieaţa şi biruinţa, împreună cu ruga ferbinte pentru sufletele camarazilor căzuţi pe câmpul de bătaie.

Prohodirea celor din lumea dreptlor îşi desfăşoară melopeea tărăgănată, făcând din fiecare modulaţie treaptă de azur, pe care duhul lor coboară între noi.

La sfârşitul slujbei, după predică, răsună sub cupola albastră şi în faţa sfântului altar, cuvântul Comandantului, cuvânt rostit cu căldura convingerii şi îmmuiat în lacrima emoţiei.

Arată celor ce-l ascultă că misiunea armatei noastre în acest război, a fost lupta pentru desrobirea fraţilor şi pentru strălucirea Crucii.

Bucuria biruinţii râde pe feţele tuturor. Această bucurie însă se înţemănează, în chip nesilit, cu datoria de a se cinsti eroii. Dacă din inimi le aducem prinos de recunoştinţă, datori suntem să durăm în piatră şi bronz, trainica amintire a celor ce au pecetluit cu vieaţa lor gloria Neamului şi slava Bisericii.

Formulează fericita iniţiativă a înjghebării unui prim fond, pentru monumentul Eroilor din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul".

A fost destul atât. Ofiţerii şi soldaţii au dăruit din puţinul lor fiecare, strângându-se dintru început suma de Lei 150.000. Ideea şi gestul trebue socotite ca pietre fundamentale ale monumentului care va sta mărturie despre fapta înaintaşilor şi va pildui ca o carte vie celor ce au să vină după noi.

Nouă însă, frumoasa iniţiativă ne grăieşte ceva mai mult:

— Dacă în iureşul luptei, Colonelul nostru s'a dovedit iscusit şi îndrăzneţ comandant, ni se înfăţişează acum, în vremi de liniştită vieaţă, ca un priceput îndrumător şi înzestrat pedagog.

Este rostul de învăţător, care revine oricărui comandant de unitate, după ce a trecut proba de foc a câmpului de luptă. Şi acest rost, Colonelul Opriş, îl va împlini cu prisosinţă.

Semne bune s'au şi arătat.

Printre viteji

Aduşi de pe liniile de foc, voinicii noştri, pe ale căror trupuri gloanţele şi schijele au răbojit semnele vredniciei ostăşeşti, sunt îngrijiţi în spitalele minunat organizate din zona interioară.

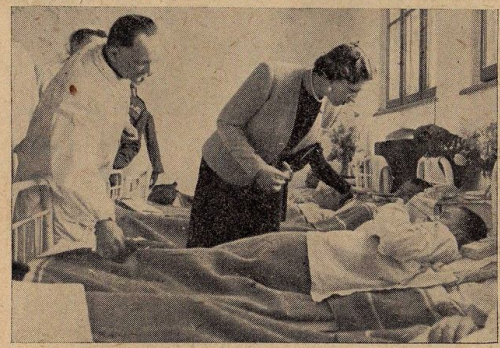

M. S. Regina Mama Elena printre răniţi

In toată fiinţa lor, alături de chinuitoarele dureri ale rănilor, stăruie încă reflexul încordării din uriaşele lupte pe care le-au dat.

Boabe de gând cad una câte una, pe oglinda de lumină a sufletului celor care, prin sângerarea lor, au deschis zorile de purpură ale unui veac de măreţie şi de cinste pentru Neamul nostru.

La căpătâiul patului lor, apare, destul de adesea, blânda făptură a Majestăţii Sale, Regina Mamă.

In privirea-I caldă, pe care o tremură deasupra fiecăruia, se adună toată bunătatea generoaselor Regine de mai în-

D-na Maria Mareşal I. Antonescu printre răniţi

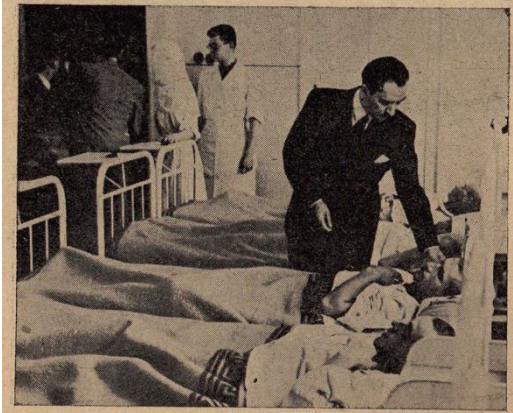

Dl. Prof. Mihail Antonescu, Vice-Preşedintele Consiliului de Miniştri printre răniţi

ainte vreme, cărora istoria le-a spus: „Mamele răniţilor".

In vorba-I aşezată care mângâie şi încurajează, răniţii aud, de dincolo de hotarele lumii, graiul plăpând al Reginei Elisabeta, care a îngrijit pe luptătorii Neatârnării, sau pe acela al Reginei Maria, care a vindecat pe întregitorii de Neam.

De asemenea, peste fruntile înfierbântate ale răniţilor din toate spitalele, trece liniştitoarea mână a Doamnei Maria

Dl. G-ral de Div. Pantazi C. Ministrul Apărării Naţionale, decorând răniţi în spitale

Mareşal Antonescu, alinând dureri şi dăruind nădejdi de vieaţă nouă.

Smulgându-se atâtor griji care-i apasă umerii, primul sfetnic al Regelui şi al Mareşalului, Domnul profesor Mihai Antonescu aduce cu sine printre răniţi, o atmosferă de bărbătească încredere în rodirea sângelui cu care au udat din belşug străvechiul hotar al lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Aducere aminte

NOTA EXPLICATIVA:

Datele biografice şi împrejurările în care s'au jertfit pentru Ţară, ofiţerii şi subofiţerii din tabelele nominale ce urmează, au fost relatate în lucrarea „Catapeteazma Sfinţilor noştri Eroi" din Campania anului 1941.

Tabel nominal

de ofiţeri activi şi rezervă morţi în campania 1941 contra Rusiei Sovietice

No.	Numele şi Pronumele	Gradul	Locul şi data unde a murit
1.	Iliescu Gheorghe	Lt. Col.	Moare la 8. VII. 941, respingând un contra-atac inamic pe Dealul Cania.
2.	Vasiliu Cornel	Lt. Col.	Moare la 20. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalniculuì.
3.	Moloiu Ioan	Maior	Moare la 8. VII. 941, în spital în urma rănilor căpătate în atacul asupra „Dealul fără Nume".
4.	Ionescu Anton	Cpt.	Moare la 17. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalnicului.
5.	Mălinescu Mircea	Cpt.	Moare la 8. VII. 941, apărând poziţia pe Dealul Cania.
6.	Paunin Mircea	Locot.	Moare la 25. VI. 941, apărând capul de pod dela Bogdăneşti.
7.	Panaitescu Vasile	Locot.	Moare la 31. VIII. 941, în timpul atacului dela Bielia-evca Nouă.
8.	Calianu Gheorghe	Lt. rez.	Moare la 11. VIII. 941, în atacul dela Iasca.
9.	Ciorap Grigore	Lt. rez.	Moare la 5. IX. 941, în atacul pentru ocuparea liziérei de salcâmi dela cota 75,8.
10.	Siniţianu Romulus	Lt. rez.	Moare la 9. IX. 941, în luptele din jurul cotei 75,8.
11.	Fleşariu Eugen	Lt. rez.	Mort la 17. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalniculuì.
12.	Niculescu Florea	Slt.	Moare la 18. VII. 941, în atacul satului Lărguţa
13.	Petrescu Cristache	Slt.	Moare la 14. IX. 941, în atacul pentru ocuparea Conaculuì Razv, fiind în Bat. de asalt al Diviziei.
14.	Drăghici Cornel	Slt.	Idem

No.	Numele și Pronumele	Gradul	Locul și data unde a murit
15.	Șerbănescu Ion	Slt.	Moare la 17. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalnicului.
16.	Stănculescu Alex.	Slt.	Moare la 20. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalnicului.
17.	Tomescu Mihail	Slt. rez.	Dispărut la 3. IX. 941, în contra-atacul dela Pereseleneț fără a i se mai da de urmă, având certitudinea că e mort.
18.	Filip Spiru	Slt. rez.	Moare la 14. VIII. 941, în atacul dat pentru cucerirea Conaculuí Kagarlik.
19.	Slăvescu Nicolae	Slt. rez.	Moare la 22. VI. 941, în timpul unei incursiuni asupra Conaculuí Valienatos-Fâlciu.
20.	Pavliu Ion	Slt. rez.	Moare la 7. VII. 941, în timpul atacului dela Cania și Stoenești.
21.	Hagiu Mihail	Slt. rez.	Moare la 6. VII. 941, în timpul atacului asupra Dealului Cania.
22.	Rămniceanu Marin	Slt. rez.	Moare la 13. VIII. 941, în atacul dela Iasca.
23.	Ogrezeanu Teodor	Slt. rez.	Moare la 17. VIII. 941, în atacul dat la Vest Kagarlik.
24.	Molan Mircea	Slt. rez.	Moare la 17. VIII. 941, apărând satul Nowokold.
25.	Stoenescu Nicolae	Slt. rez.	Moare la 3. IX. 941, în contra-atacul dela Pereseleneț.
26.	Valter Traian	Slt. rez.	Idem
27.	Zlătescu Paul	Slt. rez.	Moare la 14. IX. 941, în atacul pentru ocuparea Conaculuí Razv, fiind în Bat. de asalt al Div.
28.	Ciaclan Ștefan	Slt. rez.	Moare la 5 Septembrie 941, în luptele din jurul cotei 75,8.
29.	Stănescu Teodor	Slt. rez.	Moare la 7. IX. 941, în luptele din jurul cotei 75,8.

No.	Numele și Pronumele	Gradul	Locul și data unde a murit
30.	Ionescu Traian	Slt. rez.	Moare la 9. IX. 941, în spital în urma rănilor suferite, în atacul dat asupra lizierei de salcâmi dela cota 75,8.
31.	Gălan Dumitru	Slt. rez.	Moare la 17. IX. 941, în atacul dat pentru ocuparea Dalnicului.
32.	Lambadarie Ilie	Slt. rez.	Moare la 23. IX. 941, în spital în urma rănilor căpătate în atacul dat asupra cotei 75,8.
33.	Dumitru Nicolae	Slt. rez.	Dispărut la 1. IX. 941, în cursul atacului dela Dubinov, fără a i se mai da de urmă, având certitudinea că e mort.

Prin D. L. Nr. 1386 din 8 Maiu 1942 ofițerii activi și de rezervă, mai jos notați, au fost înălțați în grad „Post Mortem" după cum urmează:

Coloneli: Lt. Col.: Iliescu Gheorghe pe 8. VII. 941, Vasiliu Cornel pe 20. IX. 1941.

Lt. Col.: Maior Moloiu Ioan pe 7. VII. 1941.

Maiori: Căpitanii: Mălinescu Mircea pe 8. VII. 1941, Ionescu Anton pe 17. IX. 1941.

Căpitani: Locotenenții: Paunin Mircea pe 25. VI. 1941, Panaitescu Vasile pe 31. VIII. 1941, Calianu Gh. pe 11. VIII. 1941, Siniteanu Romulus pe 9. IX. 1941, Fleșariu Eugen pe 17. IX. 1941.

Locotenenți: Sublocotenenții: Slăvescu Nicolae pe 22. VI. 1941, Pavliu Ion pe 7. VII. 1941, Hagiu Mihail pe 7. VII. 1941, Rămniceanu Marian pe 13. VIII. 1941, Molan Mircea pe 17. VIII. 1941, Niculescu Florea pe 18. VIII. 1941, Valter Traian pe 3. IX. 1941, Stănescu Teodor pe 7. IX. 1941, Ionescu Traian 9. IX. 1941, Drăghici Cornel și Petrescu Cristache pe 14. IX. 1941, Șerbănescu Ioan — Dragoș pe 17. IX. 1941, Gălan Dumitru pe 18. IX. 1941, Stănculescu Alexandru pe 20. IX. 1941.

Restul ofițerilor morți au fost propuși pentru înaintare la gradul imediat superior și în conformitate cu Ord. M. A. N. Nr. 21521/1942 vor fi înaintați ulterior, pe data morții.

Tabel nominal

de subofiţerii activi şi de rezervă morţi în campania din 1941 contra Rusiei Sovietice

No.	Numele şi Pronumele	Gradul	Locul şi data unde a murit
1.	Radu Nicolae	Plot. T. R.	Moare la 13. VII. 941, la Est Tiganca.
2.	Teodorescu Teod.	Plot. T. R.	Moare la 14. VIII. 941, în luptele dela Conacul Kagarlyc.
3.	Iancu Dumitru	Plot. T. R.	Moare la 18. VII. 941, la Dealul Vulturului.
4.	Berbec Victor	Plot. T. R.	Moare la 25. VI. 941, în luptele dela Bogdăneşti-Stoeneşti.
5.	Diaconescu Iulian	Plot. T. R.	Moare la 12. VII. 941, în spital în urma rănilor căpătate în luptele dela Tiganca.
6.	Răşcanu Gh.	Plot. T. R.	Moare la 14. VIII. 941, în luptele dela Kagarlyc.
7.	Dornescu Em.	Plot. T. R.	Moare la 22. VII. 941, în luptele date în satul Lărguţa.
8.	Moruzzi Octavian	Serg. Maj.	Moare la 22. VI. 941, în faţa cazematelor bolşevice dela Sud-Vest Conacul Valienatos.
9.	Tudose Gheorghe	Serg. Maj.	Moare la 6. X. 941, în timpul luptelor pe linia de apărare Vajnici Dacincia.
10.	Bumbu Gheorghe	Serg. Maj.	Moare la 19. IX. 941, în spitalul zonei interioare în urma rănilor căpătate în luptele date la Kagarlyc Pereselneţ şi cota 75,8.
11.	Racoviţeanu Alex.	Serg. Maj.	Moare la 19. VIII. 941, lângă gara Vâgoda.

In campania din 1941 au murit vitejeşte în Reg. Gardă „Mihai Viteazul" :*)

71 Sergenţi
77 Caporali
472 Soldaţi

Slavă Lor!

Parastasul dela 1 II. 1942

.... Era în acea zi de 1 Februarie 1942, o adiere de creştinism şi eroism, în toate sufletele ofiţerilor şi soldaţilor germani şi români care ascultau ruga pentru cei căzuţi pe pământul Basarabiei desrobite, din Regimentul „Dorobanţii de Gardă".

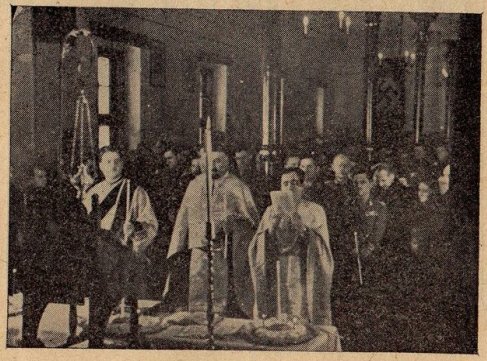

Asistenţa la parastas

Fiorii aducerii aminte, împreunaţi cu slava celor dispăruţi cutremurau fiinţele lor, mai ales când Colonelul Ştefan

*) Numele celor morţi este trecut în lucrarea „Catapeteazma Sfinţilor noştri Eroi" apărută la 2 Februarie 1942.

Opriş începe să rostească evocatoarea sa vorbire, arătând înalta semnificaţie a pomenirii Eroilor noştri:

— „Pomenirea aceasta nu este numai un simplu act creştinesc şi tradiţional. Ea este manifestarea spontană a sufletelor noastre, prinosul cald pe care-l aducem în aceste clipe de adâncă evlavie, celor sacrificaţi pentru Cruce şi Patrie. .... Toate acţiunile eroice, n'au fost decât rodul sublimelor

Portretele celor morţi, în ansamblul pioasei aduceri aminte

virtuţi patriotice ale ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei, care uniţi în acelaş elan, au ridicat Drapelul Regimentului Dorobanţi de Gardă la locul de onoare, şi au inscris în cartea de aur a Naţiunei pagini de măreaţă epopee românească. Dar locul de cinste şi de înălţare în făurirea acestor pagini de slavă, il au fără îndoială morţii noştri scumpi, Eroii neinfricaţi care şi-au risipit sângele lor generos pe plaiurile

îndepărtate, pentru stârpirea duşmanului bolşevic, pentru Cruce, pentru Patrie şi Libertate.

Numele lor sunt adânc săpate în conştiinţa noastră, în sufletele noastre, în sângele nostru. Ele vor fi dăltuite în marmora veşniciei, pentru glorificarea lor. Iar cei ce vor veni, luând pildă dela ei, vor trebui să le urmeze exemplul, pentru ca sforţările lor să nu fie zadarnice".

Se înseninară frunţile, iar lumina mulţumirii şi a împăcării se aşternu pe feţele ascultătorilor.

Mai puternică decât durerea morţii, trăia în sufletele tuturor convingerea că cei jertfiţi în drumul gloriei nu se uită şi că dăruirea lor pentru hotarul Patriei şi pentru libertatea Neamului va dăinui în veci de veci.

Pentru construirea unei capele în amintirea Eroilor Regimentului 6 Dorobanți de Gardă „Mihai Viteazul"

Proces-Verbal

Astăzi, anul una mie nouă sute patruzeci și doi, luna Iunie, ziua doua,

Noi, Comitetul de inițiativă pentru ridicarea Monumentului Eroilor din Regt. 6 Dorobanți de Gardă „Mihai Viteazul", adunându-ne în ședință și discutând asupra posibilităților de înfăptuire, după ce am constatat că procurarea de materiale, în special a bronzului, este prea anevoioasă, am hotărît să trecem la construcția unei capele, în amintirea Eroilor noștri.

Această capelă, având și un sfânt altar, va fi folosită și pentru slujbele religioase ale Regimentului, aducând astfel o reală contribuție la opera de educare a ostașilor.

Comitetul de inițiativă a mai hotărît ca să fie rugați Domnii Arhitecți Cantacuzino și Berechet să întocmească planurile necesare, iar Domnul Profesor Iacobescu, planul pentru tâmplă, care să fie făcută din lemn, sculptat și poleit cu aur cel al icoanelor, conform modelului prezentat de Domnia-Sa precum și ușile dela intrarea principală ce se vor executa din stejar, cu toată suprafața sculptată, iar mijloacele traforate.

Se hotărăște ca donațiile de materiale în natură, să se treacă într'un registru în care va fi înscris donatorul și materialul donat.

Colonelul Ștefan Opriș comunică că în afară de suma de lei 363.293 adunată până la 20 I. 1942 s'au mai primit următoarele donațiuni:

Locot. rez. Burticală Alexandru	Lei	3.000
Slt. rez. Galter Eugen	„	1.000
Serg. T. R. Dimancea	„	1.000
Lt. rez. Niculescu I. (Camera Sindicală)	„	5.000
Bursa de Efecte Acțiuni și Schimb	„	5.000
Cercul Subofițeri Activi București	„	10.000
Banca Națională a României	„	200.000
Diverse	„	173
	Total Lei	225.173
	„	363.293
	Total General „	581.466

Sumele de mai sus s'au depus la Casa de Depuneri și Consemnațiuni.

De asemenea se hotărăște ca din vânzarea lucrării:

„DOROBANȚII DE GARDA"

„însemnări din războiul nostru sfânt",

pusă sub tipar, tot beneficiul se va trece la acest fond.

PREȘEDINTE,
Gl. de Divizie (ss) N. ȘOVA

VICE PREȘEDINTE,
Colonel (ss) ȘT. OPRIȘ

MEMBRI:
Lt. Col. (ss) P. BIRȚ
Lt. Col. (ss) ALEX. DOBRICEANU
Preot Cpt. (ss) IANCULESCU M.
Lt. (ss) GH. PETRESCU
Lt. rez. (ss) GHIȚA GH.

Secretar,
Cpt. (ss) ALEX. GALERIU

IN AMINTIREA MORȚILOR
DIN
REG. 6 DOROBANȚI GARDĂ „MIHAI VITEAZUL"
S'A RIDICAT ȘI SFINȚIT O TROIȚĂ ȘI
„CATAPETEASMA SFINȚILOR NOȘTRI EROI"

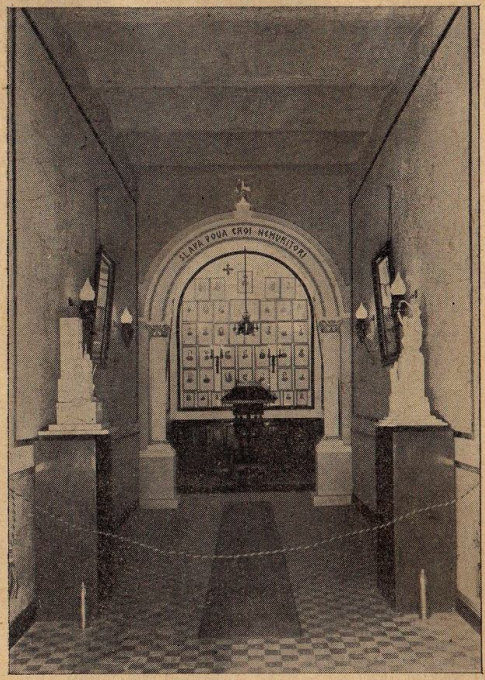

Sfințirea a avut loc în cursul lunei Iulie 1942

Catapeteasma sfinților noștri eroi s'a așezat în interiorul clădirii cazărmii „Cuza"

OMAGIU

BRAVILOR INVALIZI DIN REGIMENTUL 6 DOROBANȚI DE GARDĂ „MIHAI VITEAZUL" DIN CAMPANIA CONTRA BOLȘEVICILOR

OFIȚERI

Nr. crt.	Numele și pronumele	Grad.	Ctg.	LOCUL NAȘTERII Comuna	Județul
1	Neagoe Aurel	Cpt.		Rusciori	Sibiu
2	Burticală Alexandru	Lt. rez.		Lânișoare	Arad
3	Balaban Mihail	„ „		Mihai-Bravu	Vlașca
4	Mazilescu Ion	Slt.		Săciurele	Gorj
5	Simionescu Stelian	„		București	Ilfov
6	Spreitzer Dumitru	„		București	Ilfov
7	Năstase Petre	Slt. rez.		Dracea	Teleorman
8	Duca Arcadie	„ „		Strunicov	Ucraina

SUBOFIȚERI

1	Simionică Ion	Plot. T. R.		Tulcea	Tulcea
2	Constantin V. Ion	„ „ „		Brăiliță	Ialomița
3	Rădulescu Ion	„ „ „		Costeasca	Argeș
4	Dinu D. Petre	„ „ „		Rădulești	Ilfov
5	Popescu Ion	Serg. maj.		Teiuș	Olt
6	Maxim Iordache	„ „		Bălăbănești	Tutova

TRUPA

1	Paraschiv Nicolae	sold	1941	Dragu	Râmnicu-Sărat
2	Vrednicu Ioan	„	„	Bolintin-Vale	Ilfov
3	Rheindt Ioan	„	„	Barenz	Făgăraș
4	Niculcea Constantin	„	„	Vidra	Ilfov
5	Lixandra Constantin	„	„	Balotești	Ilfov
6	Marcu Ioan	„	„	Drăgănești	Vlașca
7	Pascu Constantin	„	„	Cepari	Argeș
8	Câmpeanu Aurel	„	„	Urlați	Prahova
9	Surugiu Ilie	„	„	Blejești	Vlașca
10	Iacovache Mihai	„	„	Tărtărești	Ilfov
11	Stănică Tudor	„	„	Cămineasca	Vlașca
12	Lindmayer Ion	„	„	Vizejdia	Timiș-Torontal
13	Dincă Gheorghe	„	„	Craiova	Dolj
14	Antonaș Mihai	„	„	Lupeni	Dorohoi
15	Mihai Dumitru	„	„	Grapa	Olt
16	Paraschiv Radu	„	„	Odobești	Focșani

Nr. crt.	Numele și pronumele	Grad.	Ctg.	LOCUL NAȘTERII Comuna	Județul
17	Mavru Stan	sold	1941	Corbeanca	Ilfov
18	Stan O. Gheorghe	„	„	Cojasca	Dâmbovița
19	Vlădescu Constantin	„	„	Mârșa	Vlașca
20	Matei Dumitru	„	„	Daița	Vlașca
21	Nicolae Alexandru	„	„	Profa	Olt
22	Altmayer Nicolae	„	„	Jimbolia	Timiș-Torontal
23	Mărăilă Marin	„	„	Bucșani	Vlașca
24	Puiu Dumitru	„	„	Făgețel	Olt
25	Cioacă Gheorghe	„	„	Dăbuleni	Romanați
26	Iordache Vasile	„	„	Orăști	Ilfov
27	Dumitrache Stelian	„	„	B. Doamnei	Prahova
28	Nicolae Dumitru	„	„	Preasna	Ilfov
29	Preda Florin	„	„	Slăveni	Romanați
30	Târșa Ion	„	„	Crețeni	Vâlcea
31	Băjenaru Nicolae	„	„	Dara	Buzău
32	Gencărău Ștefan	frt.	1940	Căpreni	Dolj
33	Sima Nicolae	cap.	„	Iad	Năsăud
34	Turcan Vasile	sold	„	Tighina	Tighina
35	Jinga Nicolae	frt.	„	Rucăr	Muscel
36	Purcaru Nicolae	„	„	Scurta	Putna
37	Oancea N. Gh.	„	„	Dragoslave	Muscel
38	Căpinaru Gh.	„	„	Ganciova	Dolj
39	Oprea Mincu	cap.	1939	Ionești	Argeș
40	Stoica A. Tănase	serg	„	Frasin	Dâmbovița
41	Bădoiu Ion	„	„	Secui	Dolj
42	Vasilaș	cap	„	Tereblecea	Rădăuți
43	Sulu Virgil	sold	„	Gradibod	Romanați
44	Butan Nicolae	cap	„	Ștefănești	Muscel
45	Dragomir Ion	sold	„	Uliești	Dâmbovița
46	Zaharia Marin	cap	„	Serdanu	Dâmbovița
47	Oană Ion	sold	1938	Mag	Sibiu
48	Petrescu Gh.	serg	„	Priseaca	Olt
49	Leanca Stere	cap	„	Comarnic	Prahova
50	Cristea Petre	sold	„	Balotești	Ilfov
51	Ene Grigore	serg	„	Slobozia	Covurlui
52	Cuc Nicolae	sold	„	Pteruleni	Bihor
53	Mirea Petre	cap	„	Obârșia Nouă	Romanați
54	Duță Florea	sold	„		Romanați
55	Chiron Petre	frt.	1937	Botoșani	Botoșani
56	Sgubea Th. Gh.	sold	„	Ghimpați	Vlașca
57	Prelipceanu Ion	sold	1937	Horodnici de jos	Rădăuți
58	Cipăianu Gh.	„	„	Cipăeni	Turda
59	Diaconu Florea	„	„	Tia Mare	Romanați
60	Macovei Florea	„	„	Adămești	Teleorman
61	Ioan Constantin	„	„	Greci	Tulcea
62	Piroiu Badea	„	„	Mândra	Teleorman
63	Ivanovici Miclos	„	„	Lescovița	Caraș
64	Hristea V. Gavril	„	1936	Muntele Rece	Cluj
65	Soancă Vasile	cap	„	Mercheașa	Târnava Mare
66	Bolocan Nicolae	frt.	„	Țiganca	Cahul
67	Zeto Marin	sold	„	Doraba	Severin
68	Hârjeu Ștefan	cap	„	Buturugi	Ilfov
69	Ghejan Nicolae	serg	„	Perișoru	Dolj
70	Matache Vasile	sold	„	Lungani	Iași

Nr. crt.	Numele și pronumele	Grad.	Ctg.	LOCUL NAȘTERII Comuna	Județul
71	Costea Ștefan	sold	1936	Barghiș	Târnava Mare
72	Filip Nicolae	„	„	Măgureni	Prahova
73	Anghel Marin	„	„	Călugăreni	Dolj
74	Bordeanu Gheorghe	„	„	Jibert	Târnava Mare
75	Gârban Ion	cap	„	Linzi-Humorului	Suceava
76	Breivoi Filimon	sold	„	Motoeni	Dâmbovița
77	Bagdasar Dumitru	cap	„	Popești	Fălciu
78	Bosoancă Dumitru	sold	„	Pătule	Mehedinți
79	Trăistaru Petre	„	„	Jiana	Mehedinți
80	Apopei Alexandru	frt.	1935	Agăși	Bacău
81	Tudor Simion	sold	„	Ghilat	Timiș-Torontal
82	Angheloaiei Ion	„	„	Jilava	Ilfov
83	Pârvu Constantin	„	„	Plopeni	Prahova
84	Arbore Vasile	„	„	Godinești	Tecuci
85	Costea Anton	„	„	Blânzi	Tecuci
86	Corț Grigore	„	„	Pașaga de sus	Turda
87	Vraciu Nicolae	„	„	Onceşti	Tecuci
88	Costache Dumitru	„	„	Poen. Vulpache	Ilfov
89	Brânzilă Mihai	„	„	Uricani	Iași
90	Brutaru Tudose	„	„	Plăinești	Râmnicu-Sărat
91	Tuchel Gheorghe	„	„	Matca	Tecuci
92	Mihaicuță Ioan	serg.	„	Sicuți	Arad
93	Tudoran Ion	sold	1934	Studuia	Romanați
94	Lupu Vasile	„	„	Soleşti	Vaslui
95	Furcă Gheorghe	cap	„	Rusa Montană	Severin
96	Nedelcu Vasile	sold	„	Valea Dragului	Ilfov
97	Roth M. Franz	„	„	Alexandria	Teleorman
98	Toroabă Ion	„	„	Căldăraru	Teleorman
99	Odăianu Zinică	„	1933	Odaia	Teleorman
100	Horopciuc	„	„	Dumeni	Dorohoi
101	Tominiuc Gheorghe	„	„	Brădărești	Dorohoi
102	Soare Nicolae	„	„	Rădoești	Telorman
103	Munteanu Gheorghe	„	„	Hurueşti	Tecuci
104	Neguț Dumitru	cap	„	Cârpinișteа	Buzău
105	Contea Vasile	sold	„	Mileanaca	Dorohoi
106	Vanu Ion	„	„	Apold	Târnava-Mare
107	Androne Nicolae	„	„	Gurbănești	Ilfov
108	Vrabie Mihai	serg	„	Gârov	Neamț
109	Dragomirescu Cornel	sold	„	Brejoaele	Dâmbovița
110	Stoicescu Dumitru	cap	„	Frăsinet	Ilfov
111	Ochiș Vasile	sold	„	Beliu	Bihor
112	Moraru Iorgu	„	„	Cârligi	Neamț
113	Vasile Mișcă	„	„	Dărăști	Ilfov
114	Cristian Nicolae	„	„	Dărăști	Ilfov
115	Nichifor Ion	frt.	„	Lăteni	Silistra
116	Trifu D. Dumitru	sold	1932	Brăila	Brăila
117	Florica Gheorghe	cap	„	Obârșia	Mehedinți
118	Truşcă Ion	serg	„	Bucureşti	Ilfov
119	Oşanu Jean	sold	„	Cavadineşti	Covurlui
120	Pandele Ștefan	„	„	Grădinari	Ilfov
121	Hâța Teodor	„	„	Răuceni	Botoșani
122	Bivolaru Mihai	„	„	Stânca	Iași
123	Dumitru Nicolae	cap	„	Chiselet	Ilfov
124	Nedelcu Călin	sold	„	Slobozia	Vlașca

Nr. crt.	Numele și pronumele	Grad.	Ctg.	LOCUL NAȘTERII Comuna	Județul
125	Asofiei Dumitru	sold	1932	Belceşti	Iași
126	Firuleasa Aurel	„	„	Mehedinți	Isvoarele
127	Matei Constantin	cap	„	Micești	Tutova
128	Condurache Gh.	sold	1931	Cosca	Vaslui
129	Stoian Ion	„	„	Colopai	Dolj
130	Stoica Aurelian	frt.	„	Drajna de sus	Prahova
131	Gheorghiță Vasile	sold	„	Chiojdeni	Râmnicu-Sărat
132	Ursu Costache	„	„	Ivăneşti	Vaslui
133	Olaru Iordache	„	„	Cuimaș	Bacău
134	Chelbu Marin	frt.	„	Sadova	Dolj
135	Ilie Nicolae	sold	„	Viișoara	Teleorman
136	Gheorghe N. Ion	„	„	Răduleşti	Ilfov
137	Picu Gheorghe	„	„	Pietroșani	Vlașca
138	Bălan Ion	„	„	Redin	Neamț
139	Sandu Constantin	„	„	Otopeni	Ilfov
140	Popa Ion	cap T. R.	„	Bucureşti	Ilfov
141	Pena Stan	sold	„	Malu	Vlașca
142	Petre Iancu	cap	„	Mutești	Tutova
143	Dinu Petre	serg	„	Tintești	Buzău
144	Lupaşcu Gh. Ion	sold	„	Bârzești	Vaslui
145	Munteanu Gheorghe	„	„	Mâneci-Pământ	Prahova
146	Pena Vasile	„	„	Balta Sărată	Teleorman
147	Birth Antoniu	„	„	Steierdorf	Caraș
148	Firică Marin	„	1930	Slobozia	Ilfov
149	Barbu Anton	„	„	Bolintin Vale	Ilfov
150	Șerban Marin	serg	„	Velea	Vlașca
151	Sârboiu Gheorghe	sold	„	Balta Doamnei	Prahova
152	Neață Florea	frt.	„	Dărăști	Ilfov
153	Ion L. Ion.	sold	„	Ciocănești	Ilfov
154	Nicolae Velicu	„	„	Vărăști Ilfov	Ilfov
155	Miroşanu Radu	cap	„	Merenii de jos	Vlașca
156	Popa Marin	serg T. R.	„	Radovanu	Ilfov
157	Ion D. Gheorghe	sold	„	Cornești	Ilfov
158	Radu Ion	„	„	Fierbinți	Ilfov
159	Dona M. Ion	frt.	„	Singureni	Vlașca
160	Culea R. Gheorghe	serg	1929	Brănești	Ilfov
161	Antonie Victor	sold	„	Vârtej	Ilfov
162	Boieru Ion	serg	„	Răsucenii de sus	Vlașca
163	Militaru Oprea	sold	„	Mihăilești	Vlașca
164	Topală Ion	„	„	Radovan	Ilfov
165	Păpurică M. Tănase	serg	„	Cosoba	Ilfov
166	Nicula Grigore	serg	„	Toporu	Vlașca
167	Miu Radu	cap	„	Letca-Veche	Vlașca
168	Stan B. Alexandru	„	„	Blejești	Vlașca
169	Stângă R. Pavel	„	„	Bucureşti	Ilfov
170	Georgescu S. Mihai	„	1928	Bucureşti	Ilfov
171	Stancu Gheorghe	sold	„	Tântava	Ilfov
172	Delideanu Niță	„	„	Răduleşti	Ilfov
173	Petrescu Ion	serg. T. R.	1928	Bucureşti	Ilfov
174	Secoşanu Teofil	„	„	Bucureşti	Ilfov
175	Nicolae Mihai	sold	„	Cocioc	Ilfov
176	Savu Nicolae	„	„	Bucureşti	Ilfov
177	Niță Vasile	„	„	Colentina	Ilfov
178	Rizescu Ilie	cap	„	Bucureşti	Ilfov

Nr. crt.	Numele şi pronumele	Grad.	Ctg.	LOCUL NAŞTERII Comuna	Judeţul
179	Coman Mihai	cap	1928	Mihăileşti	Vlaşca
180	Sârbu Nicolae	sold	„	Buna Vestire	Tulcea
181	Babaru Ion	„	„	Olteniţa	Ilfov
182	Pteru G. Vasile	„	1927	Sărata	Buzău
183	Şerban Gheorghe	„	„	Răsuceni	Vlaşca
184	Ştefănescu Alex.	cap	„	Bucureşti	Ilfov
185	Lazăr Stancu	sold	„	Copăceni	Vlaşca
186	Ioniţă Ignat	serg	„	Bucoveni-Buftea	
187	Teodorescu Aurel	„	„	Bucureşti	Ilfov
188	Mincu T. Ion	sold	1926	Hotarele	Ilfov
189	Naghiu Ion	cap	„	Mihăileşti	Vlaşca
190	Zaharia Luca	sold	„	Tăncăbeşti	Ilfov
191	Popa Gheorghe	cap	„	Dărăşti	Vlaşca
192	Berindey Dumitru	sold	„	Domneşti	Ilfov
193	Nae Eugeniu	„	„	Baloteşti	Ilfov
194	Rădulescu Ene	„	1925		Vlaşca
195	Ilie Vasile	„	„	Mitreni	Ilfov
196	Dincă Marin	„	1924		
197	A. Petre Gh.	cap	1937	Borleşti	Neamţ

Tabel nominal

cu ostaşii dispăruţi în campania din 1941

SERGENŢI

	Numele şi Pronumele	Ctg.			Data şi locul	
1	Iacob Ion	1939	15	VII	941	Cania
2	Olaru Stelian	1938	17	IX	941	Dalnik
3	Peticilă Vasile	1935	15	VIII	941	Kagarlyk
4	Costache Dumitru	1931	14	VIII	941	Kagarlyk
5	Moraru Stan	1929	6	IX	941	Dalnik
6	Costea Ioan	1927	24	IX	941	Dalnik

CAPORALI

1	Vasile T. Constantin	1939	6	VII	941	Stoeneşti
2	Guţulescu Ioan	1939	10	VII	941	Bogdăneşti
3	Buboi Constantin	1938	15	VII	941	Cania
4	Matei Bănică	1936	19	IX	941	Dalnik
5	Iorga Constantin	1935	6	VII	941	Valienatos
6	Eftimie Dumitru	1933	27	VII	941	Bogdăneşti
7	Moldoveanu Victor	1930	22	IX	941	Dalnik
8	Ion P. Ştefan	1929	20	IX	941	Dalnik
9	Puşcaşu Gheorghe	1927	24	IX	941	Dalnik
10	Dumitru V. Petre	1926	24	IX	941	Dalnik
11	Ştefănescu Ion	1926	20	IX	941	Dalnik
12	Constantinescu M.	1926	2	IX	941	Dalnik

SOLDATI

1	Coşeri Florea	1941	12	VII	941	Stoeneşti
2	Mitran Gheorghe	1941	7	VII	941	Bogdăneşti
3	Euca Ion	1941	7	VII	941	Stoeneşti
4	Ibriş Aurel	1941	4	VII	941	Valienatos
5	Munteanu Ion	1941	4	VII	941	Valienatos
6	Cîndea Nicolae	1941	6	VII	941	Cania
7	Demuth Petru	1941	26	VII	941	Bogdăneşti
8	Stavru I. Gheorghe	1941	8	VII	941	Valienatos
9	Olteanu Petre	1941	13	VII	941	Leca
10	Bulugeanu Dumitru	1941	10	VII	941	Leca
11	Nenciu Ion	1941	21	VIII	941	Kagarlyk
12	Suciu Dumitru	1941	15	VIII	941	Kagarlyk
13	Stan Crăciun	1941	18	IX	941	Dalnik

	Numele şi Pronumele	Ctg.				Data şi locul
14	Roşu Gheorghe	1941	22	X	941	Dalnik
15	Bucur Vasile	1941	21	IX	941	Freudenthal
16	Mihai Nicolae	1941	20	IX	941	Razw-Ucraina
17	Stanciu Vasile	1941	24	IX	941	Wigoda
18	Bălan V. Nicolae	1941	18	IX	941	Dalnik
19	Ion Manole	1940	2	IX	941	Freudenthal
20	Stoian Gheorghe	1939	26	VII	941	Bogdăneşti
21	Gheorghiu Armand	1939	22	IX	941	Freudenthal
22	Podaru Petre	1938	12	VII	941	Epureni
23	Răcescu Eugen	1938	6	VII	941	Valienatos
24	Bejan Alecu	1938	15	VII	941	Cania
25	Radu Florea	1938	15	VIII	941	Kagarlyk
26	Nicula Anania	1938	20	IX	941	Razw
27	Albert Ioan	1938	19	IX	941	Razw
28	Moldovan Aurel	1938	8	IX	941	Dalnik
29	Jacotă Vasile	1937	15	VII	941	Cania
30	Tace Marin	1937	15	VIII	941	Kagarlyk
31	Chirteş Alexandru	1937	3	IX	941	Wigoda
32	Keseg Andrei	1937	8	IX	941	Wigoda
33	Ionescu Ioan	1937	26	VIII	941	Dubinova
34	Giezoieni Alex.	1936	12	VII	941	Fălciu
35	Sebe Ion	1936	7	VII	941	Stoeneşti
36	Grigore Constantin	1936	4	VII	941	Valienatos
37	Udrea Marin	1936	15	VII	941	Cania
38	Andrei Vasile	1936	15	VIII	941	Kagarlyk
39	Guzec Vespasian	1936	19	IX	941	Dalnik
40	Marta Gheorghe	1936	24	IX	941	Dalnik
41	Stan Gheorghe	1936	24	IX	941	Dalnik
42	Stan Stancu	1935	15	VIII	941	Kagarlyk
43	Epurescu Dona	1935	8	IX	941	Dalnik
44	Sarpe Constantin	1934	15	VII	941	Cania
45	Năstase Marin	1935	27	VII	941	Bogdăneşti
46	Stanciu Pavel	1935	28	VIII	941	Dubinova
47	Trifan Cristache	1935	28	VIII	941	Dubinova
48	Ristea N. Tudor	1933	15	VII	941	Cania
49	Dănilă Andrei	1933	22	IX	941	Dalnik
50	Nichifor A. Ioan	1933	22	IX	941	Dalnik
51	Rău Vasile	1932	5	VII	941	Fălciu
52	Grigore Gheorghe	1932	16	VII	941	Lărguţa
53	Scutelnicu Ioan	1932	5	VII	941	Valienatos
54	Popoiu Ion	1932	18	VIII	941	Kagarlyk
55	Zamfir Marin	1932	24	IX	941	Dalnik
56	Erhardt Marin	1932	22	IX	941	Dalnik
57	Sabo Gheorghe	1931	5	VII	941	Fălciu
58	Grigorovici Florea	1931	12	VII	941	Fălciu
59	Ştefan Iacob	1931	7	VII	941	Stoeneşti
60	Pătruţ Ioan	1931	11	VII	941	Cania
61	Mocanu Andrei	1931	24	IX	941	Dalnik
62	Sandu Gheorghe	1931	24	IX	941	Dalnik
63	Damaschin Vasile	1931	21	IX	941	Dalnik
64	Năstase Nicolae	1931	3	IX	941	Dalnik
65	Ionaş C. Gheorghe	1931	3	IX	941	Dalnik
66	Tebeşoi Dumitru	1930	18	VIII	941	Kagarlyk
67	Burcea Nicolae	1930	24	VIII	941	Kagarlyk

	Numele şi Pronumele	Ctg.				Data şi locul
68	Iancu Călin	1930	24	IX	941	Freudenthal
69	Bălănescu Vasile	1930	24	IX	941	Freudenthal
70	Ion S. Gheorghe	1930	24	IX	941	Freudenthal
71	Neguţ Ion	1930	24	IX	941	Freudenthal
72	Mitroi Voicu	1930	18	IX	941	Razw
73	Constantin Nicolae	1929	24	VIII	941	Wigoda
74	Tone Dumitru	1929	20	IX	941	Dalnik
75	Barbu Ilie	1929	24	IX	941	Dalnik
76	Dumitru Marin	1929	24	IX	941	Dalnik
77	Gheorghe M. Dumitru	1929	17	IX	941	Dalnik
78	Arsene Dumitru	1928	24	VIII	941	Wigoda
79	Ilie Dumitru	1928	24	VIII	941	Dalnik
80	Dochiţă Dumitru	1928	20	VIII	941	Wigoda
81	Vasile I. Gheorghe	1928	20	VIII	941	Dalnik
82	Mîinea Jilea	1928	8	IX	941	Dalnik
83	Ion Alex. Nicolae	1928	8	IX	941	Dalnik
84	Chiru Alexandru	1928	21	IX	941	Pereseln[illegible]
85	Anghel Tudor	1927	18	VIII	941	Kagarlyk
86	Oprea Negoiţă	1927	21	IX	941	Dalnik
87	Ciobanu Constantin	1927	20	IX	941	Dalnik
88	Nicolescu Ioan	1926	24	VIII	941	Wigoda
89	Drăgan Ion	1926	18	VIII	941	Kagarlyk
90	Cristea Vlaicu	1926	22	IX	941	Dalnik
91	Andrei Ion	1926	22	IX	941	Dalnik
92	Dumitrache P.	1926	24	IX	941	Dalnik
93	Cristescu Nicolae	1926	24	IX	941	Dalnik
94	Andrei Gheorghe	1926	22	X	941	Dalnik
95	Gheorghe Ilie	1926	20	IX	941	Dalnik

romaniacarnavalului.blogspot.com

regiunea-cernauti.blogspot.com